Trei surori întunecate născute într-o vâlcea, trei surori delicate, nicicând nu se vor iubi.
Trei surori întunecate, toate trei frumoase, două vor fi devorate şi doar una regină va fi.

Aniversarea de şaisprezece ani a reginelor
21 decembrie. Cu patru luni înainte de Beltane

Conacul Greavesdrake

O tânără regină stă în picioare, desculţă, pe un postament de lemn, cu braţele întinse în lături. Nu are nimic cu care să se apere de frig, doar cămaşa subţire de noapte şi părul ei negru şi lung. Are nevoie de toată puterea trupului său fragil ca să-şi ţină bărbia sus şi umerii drepţi.

Două femei înalte se plimbă în jurul postamentului din lemn. Bat nervos cu vârfurile degetelor în braţele încrucişate la piept, iar paşii lor răsună pe podeaua rece de lemn tare.

— E numai piele şi os, spune Genevieve şi îi loveşte uşor coastele, de parcă i-ar fi teamă să nu le spargă. Şi încă e măruntă. Reginele mărunte nu inspiră prea multă încredere. Cei din consiliu nu vor mai înceta cu comentariile.

— O studiază pe regină cu dezgust, oprindu-se cu privirea asupra fiecărei imperfecţiuni: obrajii supţi, tenul palid. Urmele lăsate de sumacul otrăvitor care se mai văd pe mâna ei dreaptă. Dar nu cicatrice. Întotdeauna au avut grijă să nu rămână cicatrice.

— Lasă mâinile jos, spune Genevieve şi se răsuceşte pe călcâie.

— Regina Katharine se uită mai întâi la Natalia, cea mai înaltă şi mai vârstnică dintre surorile Arron. Natalia încuviinţează din cap şi sângele începe să curgă din nou în degetele lui Katharine.

— Va trebui să poarte mănuşi în seara asta, spune Genevieve.

În tonul ei se simte limpede nemulţumirea. Dar Natalia este cea care stabileşte programul de pregătire al reginei, iar dacă Natalia vrea să-i frece mâinile cu sumac otrăvitor cu o săptămână înainte de aniversare, atunci aşa va face.

Genevieve apucă o şuviţă din părul lui Katharine. Apoi o trage tare.

Katharine clipeşte. A fost împunsă şi îmbrâncită de mâinile lui Genevieve din clipa în care s-a suit pe postament. Uneori smucită aşa de tare, de parcă Genevieve ar fi vrut să cadă, ca să îi poată reproşa că are vânătăi.

Genevieve o trage iar de păr.

— Măcar nu-i cade părul. Dar cum e posibil ca un păr negru să fie atât de tern? Şi a rămas aşa de măruntă.

— E cea mai mică dintre triplete, născută ultima, spune Natalia, cu vocea ei joasă şi calmă. Anumite lucruri, surioară, nu pot fi schimbate.

Când Natalia face un pas în faţă, Katharine se stăpâneşte cu greu să nu o urmărească cu privirea. Natalia este singura persoană pe care Katharine o consideră cât de cât ca o mamă. În fusta ei de mătase s-a ascuns ea când avea şase ani, când au luat-o de la Black Cottage şi au adus-o la conacul Greavesdrake, plângând în hohote după despărţirea de surorile ei. În ziua aceea, nu vedeai nimic regal la Katharine. Dar Natalia a lăsat-o. I-a permis să plângă şi să-i murdărească rochia. A mângâiat-o pe păr. E cea mai veche amintire pe care o are Katharine. Prima şi ultima oară când Natalia i-a permis să se poarte ca un copil.

În lumina piezişă, indirectă, din salon, cocul blond al Nataliei pare aproape argintiu. Dar ea nu e în vârstă. Natalia nu va îmbătrâni niciodată. Are prea mult de muncă şi prea multe responsabilităţi ca să-şi permită asta. Este capul familiei de toxici Arron şi cel mai puternic membru al Consiliului Negru. Ea este cea care o educă pe viitoarea lor regină.

Genevieve o prinde pe Katharine de mâna arsă de otravă, îşi trece degetele peste zgârieturi şi, când o găseşte pe cea mai adâncă, trage de coajă, ca să sângereze.

— Genevieve, o avertizează Natalia. Ajunge.

— Presupun că o să fie în regulă cu mănuşi, spune Genevieve, deşi pare şi acum nemulţumită. Nişte mănuşi deasupra cotului vor da o formă braţelor.

Lasă mâna lui Katharine, iar mâna cade şi se loveşte de şold. Katharine e pe postament de peste o oră şi mai e mult până să se termine ziua. Până la căderea serii, apoi până la petrecerea ei şi Gave Noir. Festinul toxicilor. Numai gândul la asta o face să i se strângă stomacul şi să se înfioare uşor.

Natalia se încruntă.

— Te-ai odihnit? o întreabă.

— Da, Natalia, spune Katharine.

— Ai mâncat doar terci subţire şi apă?

— Da.

Nu a mâncat nimic altceva de zile bune, şi totuşi s-ar putea să nu fie de ajuns. E posibil ca otrava pe care va trebui s-o înghită, imensa cantitate de otravă, să anuleze eforturile depuse de Natalia. Desigur, dacă puterea de toxic a lui Katharine e mare, n-o să aibă nimic.

Când stai pe postament, pereţii salonului întunecat par să te apese. Se împing în tine, îngreunaţi de atâţia Arroni în casă. Au venit de pe tot cuprinsul insulei pentru asta. Aniversarea de şaisprezece ani a reginelor. De obicei, Greavesdrake pare doar o cavernă tăcută şi mare, pustie; nu e nimeni aici în afară de Natalia şi de servitori, de surorile ei, Genevieve şi Antonin, şi de verii ei, Lucian şi Allegra, care mai vin uneori din casa lor din oraş. Azi e aglomerată şi plină de fineţuri. Plină până la refuz de otrăvuri şi de toxici. Dacă o casă ar putea să zâmbească, acum Greavesdrake ar rânji.

— Trebuie să fie pregătită, spune Genevieve. Ceea ce se va întâmpla în seara asta se va auzi în toate colţurile insulei.

Natalia îşi înalţă capul spre sora ei. Din gest se vede imediat cât aprobă cele spuse de ea şi cât de iritată e să audă asta din nou.

Natalia se întoarce şi priveşte pe fereastră, peste dealuri, spre oraşul capitală, Indrid Down. Cele două turnuri negre ale palatului Volroy, acolo unde locuieşte regina în timpul domniei sale şi unde îşi are sediul Consiliul Negru, se ridică deasupra hornurilor din care iese fum.

— Genevieve. Eşti mult prea încordată.

— Prea încordată? întreabă Genevieve. Intrăm în Anul Ascensiunii cu o regină slabă. Dacă pierdem… Eu la Prynn nu mă mai întorc!

Vocea surorii ei devine atât de ascuţită, încât Natalia începe să râdă. Prynn. Odinioară era oraşul toxicilor, dar acum numai cei mai slabi locuiesc acolo. Toată capitala Indrid Down e acum a lor. Aşa a fost de mai bine de o sută de ani.

— Genevieve, nici măcar nu ai fost vreodată la Prynn.

— Să nu cumva să râzi de mine.

— Atunci nu mai fi caraghioasă. Câteodată nu ştiu ce se întâmplă cu tine.

Se uită din nou pe geam, spre turnurile negre ale palatului Volroy. Cinci membri ai familiei Arron fac parte din Consiliul Negru. Niciodată nu au fost mai puţin de cinci membri, de trei generaţii încoace, numiţi acolo de regina toxicilor.

— Nu vreau să-ţi spun decât ceea ce ţie ţi-a scăpat, fiind atât de desprinsă de activitatea consiliului, tot educând-o şi pregătind-o pe regină.

— Nimic nu mi-a scăpat, spune Natalia şi Genevieve lasă ochii în jos.

— Desigur. Îmi cer scuze, soră. Numai că în consiliu îngrijorarea e tot mai mare, de când templul îi susţine deschis pe elementali.

— Templul este pentru zilele de sărbătoare şi pentru rugăciuni de însănătoşire a copiilor bolnavi, replică Natalia, apoi se întoarce şi o bate uşor pe Genevieve sub bărbie. Pentru toate celelalte, toată lumea se adresează consiliului. De ce nu te duci tu la grajd, să iei un cal şi să te plimbi, Genevieve? sugerează ea. O să-ţi calmeze nervii. Sau du-te înapoi la Volroy. Sunt convinsă că mai sunt chestiuni de rezolvat.

Genevieve strânge buzele. Pentru o clipă, pare că se va răzvrăti sau că va întinde mâna spre postament ca să-i dea o palmă lui Katharine, numai ca să-şi descarce nervii. Apoi spune:

— E o idee bună. Atunci, ne vedem diseară, soră.

După ce Genevieve a plecat, Natalia îi face lui Katharine un semn cu capul.

— Poţi să cobori.

Picioarele subţiri ale fetei tremură în timp ce coboară de pe postament, cu grijă să nu se împiedice.

— Du-te în apartamentul tău, spune Natalia, pe urmă se întoarce spre masă şi începe să studieze un teanc de hârtii. O s-o trimit pe Giselle cu un castron de terci. Apoi nu mai iei altceva decât câteva înghiţituri de apă.

Katharine înclină capul şi face o mică reverenţă, pe care Natalia o observă cu coada ochiului. Dar tot nu pleacă.

— Este. Începe Katharine. Este aşa de rău cum spune Genevieve?

Natalia se uită scurt la ea, cu aerul că se gândeşte dacă e cazul să răspundă sau nu.

— Genevieve e mai alarmistă, spune ea în cele din urmă. Aşa a fost de mică. Nu, Kat. Nu e chiar aşa de rău.

Întinde mâna şi îi aşază fetei o şuviţă de păr după ureche. E un gest pe care îl face de multe ori când e mulţumită.

— Reginele toxicilor stăteau pe tron cu mult înainte să mă nasc eu. Şi vor mai sta mult timp după ce noi două nu vom mai fi.

Îşi pune mâinile pe umerii ei. Natalia e înaltă, de o frumuseţe rece. Cuvintele spuse de ea nu admit contraziceri, nu lasă loc de îndoieli. Dacă şi Katharine ar semăna mai mult cu ea, atunci familia Arron nu ar avea de ce să se îngrijoreze.

— În seara asta e o petrecere, spune Natalia. Pentru tine, de ziua ta. Bucură-te de ea, regină Katharine. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru celelalte.

Aşezată în faţa oglinzii, regina Katharine se studiază, în timp ce Giselle îi piaptănă părul negru cu mişcări lungi şi liniştite. Katharine este şi acum în cămaşă de noapte şi halat, şi încă îi e frig. Greavesdrake este un loc friguros şi întunecat. Uneori, i se pare că şi-a petrecut toată viaţa în întuneric şi îngheţată până la oase.

În stânga sa e o casetă de sticlă. În casetă este şarpele ei coral, îndopat cu greieri. Katharine îl are de când era mică şi este singura creatură veninoasă de care nu se teme. Şarpele recunoaşte vibraţiile glasului lui Katharine şi mirosul pielii ei. Nu a muşcat-o niciodată, nici măcar o dată.

Katharine îl va avea cu ea la petrecere, încolăcit în jurul încheieturii mâinii, ca o brăţară caldă şi musculoasă. Natalia va purta o mamba neagră. O brăţară dintr-un şarpe mic nu e la fel de elegantă ca un şarpe mare în jurul umerilor, dar lui Katharine îi place mai mult mica ei bijuterie. Este mai drăguţă, roşu cu galben şi cu negru. Culori toxice, se spune. Accesoriul perfect pentru o regină a toxicilor.

Katharine atinge sticla casetei şi şarpele îşi ridică spre ea capul rotund. Katharine a fost învăţată să nu îi dea vreodată un nume şarpelui, i s-a spus mereu că nu e un animal de companie. Dar în mintea ei, Katharine i-a spus mereu „Dulceaţă”.

— Să nu bei prea multă şampanie, o sfătuieşte Giselle, în timp ce îi împarte părul în secţiuni. Sigur este înveninată, sau măcar botezată cu suc toxic. La bucătărie am auzit că se pun bobiţe de vâsc roz.

— Un pic va trebui să beau, spune Katharine. În fond, vor toasta pentru aniversarea mea.

Pentru aniversarea ei şi a surorilor ei. Pe tot cuprinsul insulei, lumea sărbătoreşte cei şaisprezece ani împliniţi de ultima generaţie de regine triplete.

— Atunci să-ţi înmoi doar buzele, spune Giselle. Nu mai mult. Nu numai la otravă trebuie să ai grijă, ci şi la băutura în sine. Eşti mult prea slabă ca să bei mai mult fără să-ţi pierzi concentrarea.

Giselle îi împleteşte părul în codiţe pe care le răsuceşte sus, în spatele capului, şi le strânge într-un fel de coc. Atingerea ei e blândă. Nu o trage de păr. Ştie că toţi acei ani de intoxicare i-au slăbit scalpul.

Katharine întinde mâna spre cutia cu farduri, dar, cu un ţâţâit, Giselle o avertizează să se oprească. Regina este deja mult prea albă de atâta pudră – în încercarea de a ascunde oasele ascuţite ale umerilor slabi şi adânciturile din obraji. Este slabă de la otravă. Nopţile acelea de transpiraţie şi vomă îi făcuseră pielea să devină fragilă şi translucidă ca o coală de hârtie udă.

— Eşti destul de drăguţă şi aşa, îi spune Giselle şi îi zâmbeşte în oglindă. Cu ochii ăia mari şi negri de păpuşă.

Giselle e bună. E favorita ei între cameristele de la Greavesdrake. Dar până şi camerista este mult mai frumoasă decât regina, din mai multe puncte de vedere, are şolduri pline, culoare în obraji şi un păr blond strălucitor, deşi a trebuit să fie vopsit în blondul acela de gheaţă care îi place Nataliei.

— Ochi de păpuşă, repetă Katharine.

Posibil. Dar nu sunt frumoşi. Nişte globuri mari şi negre pe o faţă bolnăvicioasă. Când se uită în oglindă, îşi vede corpul ca pe nişte piese separate. Oase. Piele. Sânge prea puţin. Nu e nevoie de cine ştie ce efort ca s-o reduci la zero, să scoţi de pe oase muşchii ăia slabi, să scoţi organele dinăuntru şi să le laşi să se usuce la soare. De multe ori se întreabă dacă surorile ei sunt la fel de slabe. Şi dacă pe sub piele sunt la fel ca ea. Niciuna nu e toxică, una e naturalistă şi alta elementală.

— Genevieve e convinsă că nu mă voi descurca, spune Katharine. Spune că sunt prea mică şi prea slabă.

— Eşti o regină toxică, spune Giselle. Altceva ce mai contează? Şi apoi, nu eşti prea mică. Am văzut eu altele mai mici şi mai slabe ca tine.

Natalia, îmbrăcată într-o rochie neagră, mulată, intră în cameră pe nesimţite. Ar fi trebuit s-o audă, să-i audă tocurile răsunând pe podea şi ecoul lor reverberat până în tavan. Nu au fost atente.

— Este gata? întreabă Natalia şi Katharine se ridică în picioare.

Să fii îmbrăcată de şeful casei Arron este o cinste rezervată zilelor speciale. Şi celor mai importante aniversări.

Giselle îi întinde rochia. Este neagră şi lungă. Grea. Nu are mâneci, dar are nişte mănuşi negre de satin care să îi acopere rănile făcute de iedera otrăvitoare.

Katharine îşi pune rochia, iar Natalia se apucă să-i închidă nasturii. Stomacul lui Katharine se strânge. Deja începe să se audă de jos zgomotul făcut de invitaţii care se adună. Natalia şi Giselle îi pun mănuşile. Giselle deschide caseta şarpelui. Katharine îl ia de acolo pe Dulceaţă, iar acesta i se încolăceşte docil pe încheietura mâinii.

— Este sedat? întreabă Natalia. Poate ar trebui să-l sedăm.

— Nu e nevoie, spune Katharine şi îl mângâie uşor pe Dulceaţă. E foarte manierat.

— Cum zici tu.

Natalia o întoarce pe Katharine cu faţa la oglindă şi îşi pune mâinile pe umerii ei.

Niciodată până atunci nu mai domniseră în succesiune trei regine cu acelaşi har. Sylvia, Nicola şi Camille fuseseră ultimele. Toate erau toxice, crescute de clanul Arron. Dacă mai venea încă una, s-ar putea întemeia o dinastie; poate că numai regina toxică va avea dreptul să trăiască, iar surorile ei vor fi înecate imediat după naştere.

— Nu va fi nimic prea surprinzător la Gave Noir, spune Natalia. Nimic din ce nu ai văzut până acum. Dar, ca şi până acum, să nu mănânci prea mult. Foloseşte-ţi trucurile. Fă aşa cum am exersat.

— Ar fi un semn bun, spune Katharine încet, dacă m-ar atinge harul chiar în seara asta. De ziua mea. Aşa cum s-a întâmplat cu regina Hadly.

— Iar ţi-ai băgat nasul prin istoriile din bibliotecă.

Natalia pulverizează puţin parfum de iasomie pe gâtul lui Katharine şi apoi îi pipăie codiţele adunate la spate. Părul blond-argintiu al Nataliei este aranjat într-un mod asemănător, poate

în semn de solidaritate.

— Regina Hadly nu a fost toxică. Ea avea harul războiului. E altceva.

Katharine dă din cap, în timp ce e întoarsă în toate părţile, ca un manechin, nu ca o persoană, ca o bucată de argilă pe care Natalia o modelează cu măiestria ei toxică.

— Tu eşti puţin cam costelivă, remarcă Natalia. Camille nu a fost niciodată costelivă. Era aproape dolofană. Aştepta Gave Noir aşa cum un copil aşteaptă să se ducă la bâlci.

Katharine ciuleşte urechile la numele reginei Camille. Cu toate că a fost crescută ca sora vitregă a lui Camille, Natalia nu vorbeşte aproape niciodată despre fosta regină. Mama lui Katharine, deşi Katharine nu se poate gândi la ea ca la o mamă. Legile templului spun că reginele nu au nici mamă, nici tată. Sunt numai fiicele zeiţei. În plus, regina Camille a părăsit insula împreună cu regele-consort imediat după ce şi-a revenit după naştere, la fel cum fac toate reginele. Zeiţa trimisese noile regine, aşa că domnia celei vechi se încheiase.

Şi totuşi, lui Katharine îi place să audă poveştile despre cele de dinaintea ei. Singura poveste pe care i-a spus-o Natalia despre Camille se referă la episodul în care şi-a luat coroana. Cum şi-a otrăvit surorile, cu atâta viclenie şi pricepere, că a durat mult timp ca acestea să moară. Cum arătau ele de împăcate când totul s-a sfârşit, încât, dacă nu ar fi fost spuma de pe buzele lor, ai fi putut crede că au murit în somn.

Natalia văzuse cu ochii ei chipurile lor liniştite după otrăvire. Dacă şi Katharine va reuşi, va mai vedea încă două astfel de chipuri.

— Dar şi tu eşti într-un fel precum Camille, spune Natalia şi oftează. Şi ei îi plăceau cărţile alea prăfuite din bibliotecă. Şi ea arăta ca tine, aşa de tânără. De fapt, era tânără. Nu a domnit decât şaisprezece ani după încoronare. Zeiţa i-a trimis devreme tripletele.

Tripletele reginei Camille au fost trimise devreme de zeiţă pentru că regina era slabă. Aşa se şopteşte pe la colţuri. Katharine se întreabă uneori cât timp va avea ea însăşi. Câţi ani îşi va conduce supuşii, înainte ca zeiţa să aprecieze că trebuie schimbată. Probabil că pe cei din clanul Arron nu-i interesează asta. Consiliul Negru conduce insula până la instalarea noii regine şi, cât timp poartă ea coroana, tot el controlează insula.

— Camille mi-a fost ca o soră mai mică, aş putea spune, adaugă Natalia.

— Asta înseamnă că eu îţi sunt nepoată?

Natalia o apucă de bărbie.

— Nu fi aşa de sentimentală, spune ea şi îi dă drumul. Camille şi-a otrăvit surorile cu eleganţă tocmai pentru că părea aşa de tânără. De la început a fost o toxică foarte bună. Harul ei s-a vădit devreme.

Katharine se încruntă. Şi una dintre surorile ei îşi vădise harul devreme. Mirabella. Marea elementală.

— O să le ucid pe surorile mele la fel de uşor, Natalia, spune Katharine. Îţi promit. Deşi e posibil ca la final să nu pară că sunt adormite.

Sala de bal din nordul clădirii este plină până la refuz de toxici. Ai impresia că au venit la Indrid Down toţi cei care pretind că au sânge de Arron, plus mulţi alţi toxici din Prynn. Din capul scării principale, Katharine studiază mulţimea. Numai cristal, argint şi nestemate peste tot, şi grămezi violacee de beladonă strălucitoare, înfăşurată în vată de zahăr.

Oaspeţii i se par chiar mult prea rafinaţi; femeile poartă coliere de perle negre şi diamante negre, bărbaţii poartă cravate negre de mătase. Şi au o grămadă de carne pe ei. O grămadă de putere în braţe. O vor judeca şi vor considera că nu are ce trebuie. Vor râde de ea.

În timp ce se uită la ei, o femeie cu părul roşu-închis îşi dă capul pe spate. O fracţiune de secundă îi vede măselele – chiar şi gâtlejul, de parcă falca i se desfăcuse cu totul. În urechile lui Katharine, conversaţiile politicoase se transformă în vaiete, iar sala de bal pare că e plină cu monştri împodobiţi de bijuterii.

— Nu pot să fac asta, Giselle, şopteşte ea, iar camerista încetează să-i mai îndrepte fusta voluminoasă şi o apucă de umeri, din spate.

— Ba poţi, spune ea.

— Sunt mai multe trepte ca până acum.

— Nu e adevărat, spune Giselle şi începe să râdă. Regină Katharine. O să fii perfectă.

Jos, în sala de bal, muzica se opreşte. Natalia a ridicat mâna.

— Eşti gata, spune Giselle şi mai verifică o dată faldurile rochiei.

— Vă mulţumesc tuturor, se adresează Natalia oaspeţilor cu

vocea ei vibrantă şi profundă, că sunteţi alături de noi într-o zi atât de importantă. O zi importantă în oricare an. Dar acest an este mai important ca toţi. Acum Katharine împlineşte şaisprezece ani!

Oaspeţii încep să aplaude.

— Iar la primăvară va veni Festivalul Beltane, şi va fi mai mult decât o sărbătoare obişnuită. Va fi începutul Anului Ascensiunii. În timpul festivalului, toată insula va fi martora puterii toxicilor la Ceremonia Revelării! Iar când se va încheia Festivalul Beltane, vom avea cu toţii plăcerea de a vedea cum regina noastră îşi va otrăvi surorile cu mare pricepere. Natalia face un gest spre scări: Să înceapă deci festivalul din acest an, iar la anul să avem festivalul coroanei.

Alte aplauze. Râsete şi strigăte de aprobare. Ei cred că o să fie foarte simplu. Un singur an în care să otrăvească două regine. O regină puternică ar putea face asta într-o lună, dar Katharine nu e puternică.

— Dar în această seară, spune Natalia, pur şi simplu vă veţi bucura de compania ei.

Natalia se întoarce spre scara abruptă, acoperită cu mochetă vişinie. Special pentru această ocazie, peste mochetă fusese aşezată şi o traversă neagră şi lucioasă. Poate special ca s-o facă pe ea să alunece.

— Rochia asta e mai grea decât părea când atârna în şifonier, spune Katharine, iar Giselle chicoteşte.

În clipa în care iese din umbră pe scări, simte toate privirile aţintite asupra ei. Toxicii sunt prin definiţie severi şi riguroşi. Pot să te taie cu o privire la fel ca şi cu un cuţit. Cei din insula Fennbirn devin mai puternici când au o regină. Naturaliştii devin mai puternici când sunt conduşi de o regină naturalistă. Elementalii devin mai puternici când sunt conduşi de o elementală. După ce la domnie au avut trei regine, toxicii sunt mai puternici ca niciodată, iar cei din clanul Arron mai mult ca toţi.

Katharine nu ştie dacă ar fi cazul să zâmbească. Ştie doar că nu trebuie să tremure. Sau să se împiedice. Aproape că uită să respire. O vede cu coada ochiului pe Genevieve, care stă în dreapta Nataliei, puţin mai în spate. Ochii liliachii ai lui Genevieve sunt ca nişte pietre. Par în acelaşi timp furioşi şi speriaţi, ca şi cum ar provoca-o pe Katharine să facă o greşeală.

Ca şi cum abia aşteaptă s-o plesnească peste faţă.

Când picioarele lui Katharine ating podeaua sălii de bal, paharele se ridică şi dinţii albi sticlesc. Inima lui Katharine pare că se aşază la loc în piept. O să fie bine, cel puţin pentru moment.

Un servitor îi oferă un pahar de şampanie; ea îl ia şi se strâmbă uşor – şampania miroase puţin a stejar şi parcă a măr. Dacă a fost otrăvită, atunci nu au făcut-o cu vâsc roz, aşa cum bănuia Giselle. Totuşi, ia numai o înghiţitură, abia dacă îşi umezeşte buzele.

După ce şi-a făcut intrarea, muzica a început să răsune din nou, iar conversaţiile au fost reluate. Toxicii îmbrăcaţi la patru ace vin spre ea în valuri şi pleacă la fel de repede. Sunt aşa de mulţi, vin şi fac plecăciuni politicoase, spun ceva amabil, rostesc o mulţime de nume, dar singurul care contează e Arron. După câteva minute, o cuprinde neliniştea. Dintr-odată i se pare că rochia începe s-o strângă şi că în cameră este foarte cald. O caută din ochi pe Natalia, dar nu o vede nicăieri.

— Vă simţiţi bine, regină Katharine?

Katharine clipeşte nedumerită, uitându-se la femeia din faţa ei. Nu-şi mai aminteşte despre ce vorbea.

— Da, spune ea. Desigur.

— Ei, ce credeţi? Serbările surorilor dumneavoastră ar putea fi la fel de strălucitoare ca aceasta?

— Evident că nu! spune Katharine. Naturaliştii probabil că îşi frig acum peşti pe băţ.

Toxicii râd.

— Iar Mirabella… Mirabella…

— Aleargă cu picioarele goale prin bălţile lăsate de ploaie.

Katharine se întoarce. Un tânăr frumos, cu ochi albaştri şi părul blond-argintiu al Nataliei, îi zâmbeşte. Îi întinde mâna.

— În fond, ce altceva fac elementalii? întreabă el. Regina mea. Dansaţi?

Katharine acceptă s-o conducă pe ringul de dans şi se lasă trasă spre el. Pe reverul lui stâng este prins un splendid scorpion ucigaş, albastru cu verde. Încă nu e mort de tot. Picioarele i se mişcă încetişor, o bijuterie de o frumuseţe grotescă. Katharine se îndepărtează uşor. Veninul scorpionilor ucigaşi este oribil. A fost înţepată şi vindecată până acum de şapte ori, dar tot nu rezistă prea mult la efectul înţepăturii.

— M-ai salvat, îi spune ea. Dacă mai trebuia să stau să caut ce să-i spun, cred că o luam la fugă.

Zâmbetul lui este într-atât de atent, încât o face să roşească. Se învârt împreună în ritmul muzicii şi ea îi studiază trăsăturile ferme.

— Cum te cheamă? îl întreabă. În mod sigur eşti un Arron. Ai trăsăturile lor. Şi părul. Sau poate ţi l-ai vopsit special.

— Poftim? râde el. Adică, aşa cum fac servitorii? Of, mătuşa Natalia şi grija ei pentru aparenţe!

— Mătuşa Natalia? Deci eşti un Arron.

— Sunt, spune el. Numele meu este Pietyr Renard. Mama mea a fost Paulina Renard. Tatăl meu este fratele Nataliei, Christophe. O atrage într-o piruetă. Dansezi foarte bine, îi spune.

Mâinile îi alunecă pe spatele ei, iar Katharine se încordează când ajung în dreptul umerilor, unde ar putea să simtă asprimea pielii, cauzată de vechile otrăviri.

— E de mirare, spune ea, având în vedere greutatea acestei rochii. Am senzaţia că o să-mi ţâşnească sângele pe la încheieturi.

— Ei, nu trebuie să permiţi asta. Se spune că cele mai puternice regine toxice au sânge otrăvit. Nu mi-ar plăcea să sară pe tine vulturii ăştia, în dorinţa de a-l gusta.

Sânge otrăvit. Ce dezamăgiţi ar fi dacă l-ar gusta pe al ei!

— Vulturi? exclamă ea. Nu cumva mulţi dintre aceşti oameni fac parte din familia ta?

— Ba chiar aşa.

Katharine râde şi se opreşte numai când se apropie prea mult cu faţa de scorpionul ucigaş. Pietyr este înalt, mai înalt decât ea aproape cu un cap. Ar putea foarte bine să danseze privind scorpionul drept în ochi.

— Ai un râs foarte plăcut, spune Pietyr. Dar mi se pare ciudat. Mă aşteptam să fii neliniştită.

— Sunt neliniştită, spune ea. Gave…

— Nu în legătură cu Gave. În legătură cu anul acesta. Cu revelarea de la Festivalul Beltane. Cu începutul tuturor lucrurilor.

— Începutul tuturor lucrurilor, repetă ea încet.

De multe ori Natalia îi spusese să ia lucrurile exact aşa cum vin. Să nu se lase copleşită. Până acum nu fusese prea greu. Pe de altă parte, Natalia reuşeşte întotdeauna să facă să pară simple toate lucrurile.

— O să fac faţă, aşa cum trebuie, spune ea, iar Pietyr chicoteşte.

— E atâta groază în vocea ta. Sper că o să ai mai mult entuziasm când îţi vei cunoaşte curtezanii.

— Asta nu contează. Indiferent ce rege-consort voi alege, acela mă va iubi când voi fi regină.

— Nu ai prefera să te iubească dinainte? o întreabă el. Eu aş fi zis că toată lumea vrea asta – să fie iubit pentru propria persoană, nu pentru rang.

Ea e gata să se lanseze în discursul obişnuit, că a fi regină nu e un rang. Nu oricine poate fi regină. Numai ea, sau una dintre surorile ei, are o astfel de apropiere de zeiţă. Numai ele pot primi următoarea generaţie de triplete. Dar înţelege ce vrea să spună Pietyr. Ar fi plăcut să fie iubită cu toate defectele ei, să fie dorită pentru ea însăşi, nu pentru puterea pe care o va avea.

— Şi nu ai prefera să te iubească toţi, nu doar unul singur?

— Pietyr Renard, spune ea. Probabil că tu vii de foarte departe dacă nu ştii ce se spune. Toată lumea de pe insulă ştie către cine se îndreaptă preferinţele curtezanilor. Se spune că sora mea Mirabella e frumoasă ca o rază de soare. Mie nu mi s-a făcut niciodată un astfel de compliment.

— Dar poate că e doar atât, spune el. Un compliment. Şi se mai spune că e pe jumătate nebună. Că are isterii şi crize de furie. Că e o fanatică şi o sclavă a templului.

— Şi că e suficient de puternică încât să dărâme o casă.

El îşi aruncă ochii spre plafon, iar Katharine zâmbeşte. Nu se referise la Greavesdrake. Nu există nimeni în lumea asta destul de puternic să clatine fundaţiile casei Greavesdrake. Natalia nu ar permite aşa ceva.

— Dar ce zici de sora ta Arsinoe, naturalista? întreabă Pietyr, binedispus.

Încep să râdă amândoi. Nimeni nu zice nimic de Arsinoe.

Pietyr face din nou o piruetă cu Katharine. Dansează de mult timp. Lumea începe să se uite la ei.

Melodia se încheie. Al treilea dans împreună, poate chiar al patrulea. Pietyr se opreşte şi îi sărută reginei vârfurile degetelor acoperite de mănuşi.

— Sper să ne mai vedem, regină Katharine, spune el.

Katharine dă din cap. Nu observase ce linişte se făcuse în sala de bal decât după ce el pleacă, atunci când încep iar discuţiile;

vorbele se lovesc de peretele de sticlă din sud şi stârnesc ecouri până în casetele sculptate ale plafonului.

Natalia îi surprinde privirea lui Katharine din mijlocul doamnelor cu rochii negre. Ar trebui să mai danseze cu cineva. Dar masa lungă, acoperită cu material negru, este deja înconjurată de servitori, ca nişte furnici, care aşază acolo tăvi de argint pentru ospăţ.

Gave Noir. Uneori i se mai spune „ospăţul negru”. O sărbătoare rituală cu otrăvuri, susţinută de reginele toxicilor la fiecare festival important. Şi la fel, cu mai mult sau mai puţin har, trebuie s-o susţină şi Katharine. Trebuie să reziste până la ultima porţie de otravă, până când va ajunge în siguranţă în apartamentul ei. Nimeni dintre toxicii care vin în vizită nu are voie să vadă ce se întâmplă după serbare. Transpiraţia, frisoanele, sângele.

Când se aude violoncelul, e gata s-o ia la fugă. Parcă e prea repede. Parcă ar mai fi avut nevoie de timp.

Toţi toxicii care contează sunt în seara asta în sala de bal. Toţi Arronii din Consiliul Negru: Lucian şi Genevieve, Allegra şi Antonin. Natalia. N-ar suporta s-o dezamăgească pe Natalia.

Musafirii se îndreaptă spre masă. De data asta, mulţimea îi e de ajutor, se apropie de ea ca un val negru şi o obligă să se mişte.

Natalia porunceşte servitorilor să ridice capacele de argint de pe tăvile cu mâncare. Grămezi de fructe strălucitoare. Păsări umplute cu sos de cucută. Scorpioni glazuraţi şi suc dulce cu leandru. Mâncare apetisantă în care sticlesc roşii şi negre fructele de ochiul-crabului. La vederea lor, lui Katharine i se usucă gura. Dintr-odată parcă o strâng şi şarpele de la încheietură, şi corsajul.

— Ţi-e foame, regină Katharine? o întreabă Natalia.

Katharine îşi trece degetul peste solzii calzi ai lui Dulceaţă. Ştie bine ce trebuie să răspundă. Face parte din scenariu. E repetat.

— Sunt lihnită de foame.

— Ceea ce pentru alţii ar fi moartea, pentru tine va fi hrană, continuă Natalia. Zeiţa ne-a oferit toate astea. Eşti mulţumită?

Katharine înghite în sec.

— Ofranda este potrivită.

Tradiţia cere ca Natalia să facă o plecăciune. Când o face,

pare aşa de nenaturală, de parcă ar fi un vas de lut care începe să crape.

Katharine îşi aşază mâinile pe masă. Ceea ce urmează depinde acum de ea: cum decurge, cât durează, care e ritmul. Poate sta jos sau în picioare, cum vrea. Nu e obligată să mănânce, dar cu cât mănâncă mai mult, cu atât e mai impresionant. Natalia a sfătuit-o să nu folosească tacâmuri, să mănânce cu mâna. Să lase să i se scurgă sucurile pe bărbie. Dacă ar fi fost o toxică aşa de puternică pe cât e Mirabella ca elementală, ar fi trebuit să devoreze toată mâncarea.

Mâncarea miroase excelent. Dar stomacul lui Katharine nu mai poate fi amăgit. Încearcă să se închidă şi se strânge dureros.

— Pasărea, spune ea.

Un servitor i-o aşază în faţă. Camera e apăsătoare, plină de ochi, toţi aşteaptă. Ar fi în stare s-o bage cu faţa în pasărea aia dacă ar trebui.

Katharine îşi îndreaptă umerii. Şapte dintre cei nouă membri ai consiliului stau în faţa mulţimii. Cei cinci din clanul Arron, desigur, dar şi Lucian Marlowe şi Paola Vend. Ceilalţi doi fuseseră trimişi din curtoazie la serbările surorilor ei.

Sunt numai trei preotese în asistenţă, dar Natalia spune că preotesele nu contează. Marea Preoteasă Luca a fost dintotdeauna de partea Mirabellei, abandonând neutralitatea templului şi fiind convinsă că Mirabella va fi mâna de fier care îi va lua Consiliului Negru puterea. Dar acum pe insulă la putere e Consiliul Negru, iar preotesele nu sunt decât nişte relicve sau dădace.

Katharine rupe o bucată de carne albă de pe pieptul umflat al păsării, zona cea mai îndepărtată de umplutura otrăvitoare. O bagă în gură şi mestecă. Se teme o clipă că nu va putea să înghită. Dar îmbucătura se duce, iar mulţimea se relaxează.

Apoi cere să i se aducă scorpion glazurat. Ăştia sunt mai simplu de mâncat. Dulci şi simpatici, în sicriele lor de zahăr. Tot veninul e în coadă. Katharine mănâncă patru rânduri de cleşti şi apoi cere mâncarea otrăvită cu ochiul-crabului.

Ar fi trebuit s-o lase la urmă. Otrava asta nu are cum s-o evite. Boabele de ochiul-crabului sunt în toate. Pe fiecare bucăţică de carne, în fiecare strop de sos.

Inima lui Katharine începe să bată cu putere. Undeva, în sala

de bal, Genevieve o înjură pentru cât e de proastă. Dar nu se mai poate face nimic. Trebuie să ia o înghiţitură, ba chiar să-şi lingă degetele. Ia o gură de suc otrăvit şi apoi îşi clătеşte gura cu apă rece şi curată. Începe s-o doară capul şi, în timp ce pupilele i se dilată, i se tulbură vederea.

Nu mai e mult până i se va face rău. Până când va da greş. Simte pe umerii ei greutatea acelor mulţi ani care s-au scurs. Greutatea aşteptării lor. Ei vor ca ea să termine. Dorinţa lor e aşa de puternică, încât are impresia că o şi aude.

Urmează apoi plăcinta cu ciuperci sălbatice, pe care o mănâncă repede. Pulsul deja e neregulat, dar nu-şi dă seama dacă asta e din cauza otrăvurilor sau doar a nervilor. Viteza cu care mănâncă lasă impresie bună, de entuziasm, iar cei din clanul Arron aplaudă. O ovaţionează. Asta o distrage şi înghite mai multe ciuperci decât avea de gând. Una dintre ultimele îmbucături are gust de Russula, deşi nu ar trebui. Sunt mult prea periculoase. Stomacul i se strânge. Toxina e rapidă şi agresivă.

— Fructele.

Ia două boabe şi le bagă în gură, păstrându-le în gură, apoi întinde mâna după paharul cu vin otrăvit. Mare parte din el i se scurge pe gât şi pe pieptul rochiei, dar asta nu contează. Gave Noir s a încheiat. Izbeşte cu palmele în masă.

Toxicii încep să urle.

— Aceasta e doar o degustare, declară Natalia. Petrecerea de Gave Noir de la revelare va fi ceva de poveste.

— Natalia, trebuie să plec, spune ea, apucând-o de mânecă.

Mulţimea amuţeşte. Natalia îşi trage discret mâneca.

— Poftim? face ea.

— Trebuie să plec! strigă Katharine, dar e prea târziu.

Stomacul i se strânge brusc. Aşa de repede, că nu are timp nici măcar să se întoarcă cu spatele. Se apleacă şi vomită toată mâncarea de Gave pe masă.

— E în regulă, spune ea, luptându-se cu greaţa. Cred că am răcit.

Stomacul i se revarsă din nou. Dar mai tare decât zgomotul vomei se aud exclamaţiile de dezgust. Foşnetul rochiilor care se îndepărtează de masa murdară.

Cu ochii injectaţi şi plini de lacrimi, Katharine le vede strâmbăturile. Ruşinea ei este reflectată în fiecare expresie.

— Vă rog, să mă ducă cineva în apartamentul meu, spune

Katharine, cu un icnet de durere.

Dar nu vine nimeni. Genunchii i se lovesc cu putere de podeaua de marmură. Nu e o stare de rău uşoară. Este udă de transpiraţie. Vasele de sânge i s-au spart în obraz.

— Natalia, spune ea. Îmi pare rău.

Natalia nu spune nimic. Katharine mai poate să vadă doar pumnii ei încleştaţi şi mişcarea pe care o face cu braţele, poftindu-i pe oaspeţi să părăsească sala de bal, cu un gest tăcut şi plin de furie. Katharine simte în aer graba lor, paşii zoriţi cu care se îndepărtează cât mai mult de ea. I se face rău din nou, şi în cădere trage faţa de masă peste ea.

Camera de bal se întunecă. Servitorii încep să debaraseze mesele, în timp ce o crampă puternică face să i se cutremure trupul mic.

Aşa dezonorată cum e, nici măcar ei nu vor face vreo mişcare ca s-o ajute.

Wolf Spring

Camden urmăreşte un şoarece prin zăpadă. Un şoarece mic şi brun, care s-a trezit în mijlocul unui luminiş, şi oricât de repede aleargă el pe zăpadă, labele mari ale lui Camden înaintează şi mai repede, chiar dacă se afundă până la genunchi.

Jules priveşte jocul macabru amuzată. Şoarecele este îngrozit, dar hotărât. Iar Camden se repede asupra lui ameninţătoare, de parcă ar fi vorba de o căprioară sau de o ciozvârtă de miel, nu de un şoarece care abia dacă îi ajunge pe o măsea. Camden este o pumă, un leu de munte, şi, la cei trei ani ai săi, a ajuns la talia adultă, masivă. Nici nu mai seamănă cu puiuţul cu ochi lăptoşi care a venit după Jules din pădure, aşa de mic, încât blana lui mai avea încă pete şi era mai mult puf. Acum blana e lucioasă şi aurie, şi singura urmă de negru se mai păstrează la extremităţi, la urechi, la labe şi în vârful cozii.

Zăpada zboară din labele pumei în timp ce aleargă, iar şoarecele încearcă disperat să ajungă la ascunzişul tufelor desfrunzite. Deşi există între ei o legătură veche, Jules nu ştie nici acum dacă şoarecele va fi cruţat sau mâncat. În orice caz, speră să se termine repede. Bietul şoarece mai are mult până să ajungă la adăpost, iar urmărirea asta începe să semene tot mai

mult cu o tortură.

— Jules. Nu merge deloc.

Regina Arsinoe stă în mijlocul luminişului, îmbrăcată în negru din cap până în picioarele, ca toate reginele, şi pare o pată de tuş în mijlocul zăpezii. Încercase să facă să se deschidă un boboc de trandafir, dar acesta rămăsese verde şi închis ferm în palma ei.

— Roagă-te, spune Jules.

Au jucat acest joc de mii de ori în anii ăştia. Iar Jules ştie ce urmează.

Arsinoe întinde mâna.

— De ce nu mă ajuţi?

Pentru Jules, bobocul reprezintă energie şi posibilităţi. Poate să miroasă fiecare strop de parfum ascuns în el. Ştie ce nuanţă de roşu va avea când se va deschide.

O astfel de misiune e simplă pentru orice naturalist. Pentru o regină, însă, ar trebui să fie şi mai uşoară. Arsinoe ar trebui să poată înflori toate tufişurile şi să înverzească şesul cu totul. Dar harul ei încă nu s-a vădit. Din cauza acestei slăbiciuni, nu se aşteaptă nimeni ca Arsinoe să supravieţuiască Anului Ascensiunii. Jules însă nu vrea să renunţe. Nici acum, când regina împlineşte şaisprezece ani şi mai sunt doar patru luni până la Festivalul Beltane, care se ridică în faţa lor ca o umbră ameninţătoare.

Arsinoe îşi mişcă degetele, iar bobocul se rostogoleşte în palma ei.

— Doar un mic impuls, spune ea. Doar începutul.

Jules oftează. Ar vrea să spună nu. Ar trebui să spună nu. Dar bobocul neînflorit e ca o mâncărime care are nevoie de scărpinare. Bietul de el e mort, tăiat de pe planta mamă din seră. Nu poate să-l lase să se ofilească şi să se usuce încă verde.

— Concentrează-te, spune ea. Odată cu mine.

— Îhî, încuviinţează Arsinoe din cap.

Nu trebuie aşa de mult. Doar un gând. O şoaptă. Bobocul se deschide ca o boabă de porumb aruncată în ulei încins, iar în mâna lui Arsinoe apare un trandafir cu petale splendide, roşii. Roşii ca sângele şi mirosind a vară.

— Gata, declară Arsinoe şi pune trandafirul în zăpadă. N-a fost prea rău, zic eu. Cred că eu am deschis toate petalele alea din

mijloc.

— Hai să mai facem unul, spune Jules, absolut convinsă că ea făcuse totul.

Poate că ar trebui să încerce şi altceva. Venind dinspre casă, auzise nişte grauri. Ar putea să-i cheme aici, să umple ramurile dezgolite ale tufişurilor. Să vină cu miile, să nu mai rămână niciun graur în Wolf Spring, şi pădurea să se facă neagră de siluetele lor pestriţe.

Bulgărele aruncat de Arsinoe o loveşte pe Camden în faţă, dar lovitura o simte şi Jules: uimirea şi tresărirea de iritare pe care o are puma în timp ce se scutură de zăpadă. Al doilea bulgăre o loveşte pe Jules în umăr, suficient de sus ca zăpada să-şi găsească drum pe lângă gulerul hainei, pe gât. Arsinoe râde.

— Eşti aşa de copilăroasă! ţipă Jules enervată, iar Camden mârâie şi sare.

Arsinoe abia are timp să se ferească. Îşi acoperă faţa cu mâinile şi se apleacă, iar ghearele pumei trec peste spatele ei.

— Arsinoe!

Camden se retrage şi se dă într-o parte, ruşinată. Dar nu e vina ei. Ea simte ce simte şi Jules. Acţiunile ei sunt acţiunile lui Jules.

Jules se repede la regină şi o inspectează rapid. Nu sângerează. În haina lui Arsinoe nu sunt urme de gheare sau rupturi de la labele lui Camden.

— Îmi pare rău!

— Nu-i nimic, Jules. Arsinoe îi pune mâna pe braţ, ferm, dar degetele îi tremură. Nu s-a întâmplat nimic. De câte ori nu ne împingeam noi din copaci când eram copii?

— Nu e acelaşi lucru. Atunci ne jucam. Jules se uită la pumă cu tristeţe. Cam nu mai e pui. Are gheare şi colţi ascuţiţi şi e rapidă. De acum încolo va trebui să fiu mai atentă. O să fiu mai atentă.

Ochii i se fac mari.

— Ai cumva sânge la ureche?

Arsinoe îşi scoate de pe cap toca neagră şi îşi scutură părul negru, scurt şi ciufulit.

— Nu. Vezi? Nu m-a atins. Ştiu că nu ai putea să-mi faci vreodată rău, Jules. Nici tu, nici Camden.

Întinde mâna, iar Camden se strecoară sub ea. Felul în care toarce, tare şi insistent, e felul ei de a-şi cere scuze.

— Chiar nu am vrut să fac asta, spune Jules.

— Ştiu. Amândouă suntem încordate. Nu te mai gândi la asta. Arsinoe îşi pune iar pe cap toca. Şi nu-i spune bunicii Cait. Are destule pe cap.

Jules dă din cap. Nu e nevoie să-i povestească bunicii Cait ca să ştie ce va spune. Sau să-şi imagineze dezamăgirea şi îngrijorarea de pe faţa ei.

După ce pleacă din luminiş, Jules şi Arsinoe trec pe lângă docuri, prin centrul oraşului, îndreptându-se către piaţa de iarnă. Când ajung în dreptul golfului, Jules îl salută cu mâna ridicată pe Shad Millner, care stă în picioare în barca lui, abia întors din cursă. El dă din cap în semn de salut şi le arată mândru un calcan gras, maroniu. Familiarul lui, un pescăruş, bate din aripi plin de el, dar Jules se îndoieşte că pasărea a prins peştele.

— Sper să nu primesc vreunul din ăsta, spune Arsinoe şi arată cu capul spre pescăruş.

Dimineaţă îl chemase pe familiarul ei. Aşa cum făcea în fiecare dimineaţă de când plecase de la Black Cottage, când era copil. Dar nu venise nimeni.

Şi-au continuat drumul prin centru, Arsinoe intrând direct prin bălţile de apă, iar Camden urmându-le cu limba scoasă, nefericită că fusese nevoită să părăsească întinderile albe ale câmpului ca să vină pe pietrele reci ale oraşului. Urâţenia iernii stăpâneşte ferm Wolf Spring. Luni întregi de ger şi dezgheţuri trecătoare au acoperit străzile pietruite ale oraşului cu un fel de prundiş mărunt. Ceaţa acoperă ferestrele, iar zăpada a căpătat o culoare maronie, călcată în picioare de atâtea ghete pline de noroi. Cu norii aceia grei deasupra, ai senzaţia că vezi totul în jur printr-un geam murdar.

— Ai grijă, murmură Jules când trec prin faţa prăvăliei surorilor Martinson.

Arată cu bărbia spre lăzile goale de fructe. Trei copii neastâmpăraţi se ascund în spatele lăzilor. Una este Polly Nichols, are pe cap vechea pălărie de tweed a tatălui său. Pe ceilalţi doi nu îi ştie. Dar ştie ce vor să facă.

Toţi au pietre în mâini.

Camden vine lângă piciorul lui Jules şi scoate un mârâit puternic. Copiii îl aud. Se uită la Jules şi încearcă să se ascundă mai bine. Cei doi copii necunoscuţi par să renunţe, dar Polly Nichols îşi îngustează ochii. A făcut atâtea obrăznicii câţi pistrui

are pe faţă, iar mama ei ştie asta.

— Să nu arunci cu piatra, Polly, spune Arsinoe, dar asta pare că o întărâtă şi mai mult.

Buzele ei subţiri se strâng aşa de tare, încât nici nu se mai văd. Sare din spatele lăzilor şi aruncă piatra cu putere.

Arsinoe o blochează cu palma, dar piatra alunecă în lateral şi o loveşte în cap.

— Au!

Arsinoe presează locul unde a lovit-o piatra. Jules strânge pumnii şi o trimite pe Camden după copii; aceasta mârâie şi încearcă cu tot dinadinsul s-o trântească pe Polly pe pavaj.

— N-am nimic, cheam-o înapoi, spune Arsinoe. Îşi şterge cu mâna dâra de sânge care i se prelinge pe obraz. Copii obraznici.

— Obraznici? Nişte afurisiţi! şuieră Jules. Ar trebui să fie bătuţi cu biciul! Las-o pe Cam măcar să-i rupă pălăria aia caraghioasă!

Dar Jules o cheamă înapoi pe Camden, iar felina se opreşte la colţul străzii, scuipând.

— Juillenne Milone!

Jules şi Arsinoe se întorc. Este Luke, proprietarul librăriei Gillespie; arată foarte bine, cu haina lui cafenie, cu părul blond pieptănat pe spate, lăsând să i se vadă faţa frumoasă.

— Mică de stat, dar puternică precum un leu, spune el, apoi râde. Haideţi înăuntru la un ceai.

Când intră în librărie, Jules se ridică pe vârfuri ca să oprească sunetul clopoţelului de alamă de deasupra uşii. Se duce după Luke şi Arsinoe, trecând pe lângă rafturile înalte, verzi-albăstrui, şi urcă pe scări până sus, unde se află o masă plină cu sandviciuri şi o tavă încărcată de prăjituri gălbui şi cremoase.

— Staţi jos, spune Luke şi pleacă la bucătărie să aducă ceainicul.

— De unde ştiai că o să venim? îl întreabă Arsinoe.

— De aici văd bine până pe deal. Aveţi grijă la pene. Hank năpârleşte.

Hank este familiarul lui Luke, un splendid cocoş negru cu verde. Arsinoe suflă o pană de pe masă şi se întinde spre farfuria cu brioşe mici. Alege una şi se uită atent la ea.

— Cumva chestiile alea mici şi negre sunt picioare? o întreabă Jules.

— Şi scoici, spune Arsinoe.

— Brioşe cu gândaci, ca să-l ajute pe Hank să-i crească alte

pene.

— Păsări, face ea, şi pune jos brioşa.

— Şi tu îţi doreai o cioară, la fel ca Eva, îi aminteşte Jules.

Eva este familiarul bunicii Cait. O cioară mare, frumoasă şi neagră. Mama lui Jules, Madrigal, are şi ea o cioară. O cheamă Aria. Este o pasăre cu oase mult mai delicate decât ale Evei, şi mai răutăcioasă, seamănă cu Madrigal. Multă vreme, Jules a crezut că şi ea va avea o cioară. Obişnuia să supravegheze cuiburile, aşteptând ca vreun pui negru şi pufos să-i cadă în palme. Dar în secret ar fi vrut un căţel, la fel ca spanielul alb al bunicului Ellis, Jake. Sau ca ogarul ciocolatiu al mătuşii Caragh. Acum, evident, nu ar da-o pe Camden pentru nimic în lume.

— Cred că mi-ar plăcea un iepure, spune Arsinoe. Sau un raton din ăla cu mască neagră, isteţ, care să mă ajute să fur scoici prăjite de la Madge.

— O să ai ceva mult mai grozav decât un iepure sau un raton, spune Luke. Tu eşti regină.

El şi Arsinoe se uită la Camden, care este atât de înaltă, încât capul şi umerii ei se văd pe deasupra mesei. Familiar de regină sau nu, nimic n-ar putea fi mai grozav decât o pumă.

— Poate un lup, ca regina Bernadine, spune Luke.

Îi toarnă ceai lui Jules, la care adaugă frişcă şi patru cuburi de zahăr. Ceai ca pentru copii, aşa cum îi place ei, dar cum nu are voie să bea acasă.

— Un alt lup în Wolf Spring, mormăie Arsinoe, cu gura plină de prăjitură. La cum stau lucrurile acum, aş fi bucuroasă să am. Un gândac din brioşele lui Hank.

— Nu fi pesimistă. Nici tatăl meu nu şi-a căpătat familiarul decât la douăzeci de ani.

— Luke, spune Arsinoe şi râde. Reginele fără har nu ajung până la douăzeci de ani. Se întinde şi îşi ia un sandvici. Poate de-asta nu s-a înghesuit nici familiarul meu până acum, spune ea. Ştie că într-un an oricum o să fiu moartă. Vai!

Îi picurase sânge pe farfurie. Piatra aruncată de Polly îi făcuse o tăietură, ascunsă de păr. O altă picătură se scurge pe eleganta faţă de masă pusă de Luke. Hank sare şi începe să ciugulească.

— Ar trebui să mă duc să mă curăţ puţin, spune Arsinoe. Scuze, Luke. Îţi iau alta.

— Nu-ţi bate capul, o asigură Luke, în timp ce ea se îndreaptă spre baie.

Luke îşi sprijină bărbia în palme, trist.

— Ea o să fie încoronată la Beltane, în primăvara viitoare, Jules. O să vezi.

Jules priveşte fix în ceaşca de ceai, aşa de plină de frişcă, încât lichidul e aproape alb.

— Mai întâi, trebuie să trecem de festivalul din primăvara asta, spune ea.

Luke se mulţumeşte să zâmbească. E foarte sigur pe el. Numai că de trei generaţii încoace au fost ucise regine naturaliste mai puternice decât Arsinoe. Clanul Arron e mult prea potent. Otrava lor reuşeşte întotdeauna. Şi chiar dacă nu reuşeşte, lupta lor o să fie cu Mirabella. Toate corăbiile care vin din nord-est aduc poveşti despre fioroasele Furtuni Shannon care se năpustesc asupra oraşului Rolanth, acolo unde îşi au casa elementalii.

Sărbătorirea aniversării lui Arsinoe se ţine în piaţa oraşului, în nişte corturi mari, negru cu alb. În fiecare an, corturile astea se încing de atâta mâncare şi oameni care sunt acolo, încât trebuie să se deschidă ferestrele ca să intre aerul de iarnă. În fiecare an, majoritatea participanţilor sunt beţi înainte de a apune soarele.

Arsinoe înaintează, cu Jules şi Camden la mică distanţă în urma ei. Atmosfera este veselă, dar se poate schimba într-o clipă.

— A fost o iarnă lungă, aude Jules pe cineva. Dar nebunia nu a fost aşa de mare. E de mirare că nu s-au pierdut mai mulţi pescari, loviţi în cap de harpoane.

Jules o împinge pe Arsinoe de la spate, ca să nu dea curs conversaţiei. Sunt mulţi oameni pe care trebuie să-i vadă înainte de a se aşeza la masă.

— Astea sunt foarte bine făcute, spune Arsinoe şi se apleacă să miroasă un buchet mare de flori de câmp.

Buchetul e aranjat cu crenguţe pline de flori roz şi violet şi orhidee mari. E frumos ca un buchet de nuntă, înflorit timpuriu prin harul naturaliştilor. Fiecare familie a adus un aranjament floral, iar unii au adus şi în plus, pentru decorarea meselor.

— Betty a noastră le-a făcut anul ăsta, spune bărbatul de lângă Arsinoe.

Face mândru cu ochiul unei fetiţe aflate pe partea cealaltă a mesei; fetiţa, care roşeşte, are în jur de opt ani, e îmbrăcată cu un pulover tricotat, negru, iar la gât are un colier de piele

împletită.

— Adevărat, Betty? Ei bine, sunt cele mai frumoase de anul acesta.

Arsinoe îi zâmbeşte, Betty îi mulţumeşte, iar dacă cineva observă că o fetiţă poate face flori aşa de elegante, în timp ce regina nu e capabilă să deschidă nici măcar un trandafir, cel puţin nimeni nu lasă să se vadă asta.

Ochii lui Betty încep să strălucească la vederea lui Camden, iar felina se apropie de ea şi o lasă să o mângâie şi s-o bată pe spate. Tatăl fetiţei priveşte. Apoi înclină capul respectuos spre Jules când ele pleacă mai departe.

Cei din familia Milone sunt naturaliştii cei mai prosperi din Wolf Spring. Câmpurile lor sunt bogate şi livezile pline. Pădurile lor gem de vânat. Iar acum o au şi pe Jules, cea mai puternică naturalistă din ultimii şaizeci de ani, după cum se spune. Din aceste motive şi din altele, ei au fost aleşi să aibă grijă de regina naturaliştilor şi ei îşi asumă toate responsabilităţile care derivă de aici, inclusiv să fie gazde pentru membrii consiliului care vin în vizită. Ceva nu tocmai firesc.

În cortul principal, bunica şi bunicul lui Jules stau de o parte şi de alta a invitatului de onoare, Renata Hargrove, unul dintre membrii Consiliului Negru, trimis tocmai din capitala Indrid Down. Acolo ar fi trebuit să fie şi Madrigal, dar scaunul ei este gol. A dispărut, ca de obicei. Bieţii Cait şi Ellis. Blocaţi în scaunele lor. Pe bunicul Ellis îl vor durea obrajii mai târziu, de atâta zâmbet fals. Pe genunchii lui e Jake, micul lui spaniel, cu un rânjet care nu prea seamănă cu un zâmbet, mai mult cu o sticlire de dinţi.

— Tu doar speri asta, ştii? Ca şi mine. Pentru că nu vrei să moară Arsinoe. Pentru că o iubeşti.

— Evident că o iubesc, spune Luke. Dar şi cred în ea. Sunt convins că Arsinoe e regina aleasă.

— De unde ştii?

— Pur şi simplu, ştiu. Altfel de ce ar fi pus zeiţa un naturalist aşa de puternic ca tine s-o apere?

— Anul acesta nu au trimis decât un reprezentant, spune Arsinoe în şoaptă. Unul din nouă. Şi unul lipsit de har. Ce crezi că vrea să ne sugereze consiliul?

Chicoteşte şi apoi muşcă dintr-un picior de crab gătit în unt, cu ierburi. Arsinoe se ascunde întotdeauna în spatele unui

zâmbet degajat. Întâlneşte privirea Renatei, iar aceasta înclină uşor capul. Nu arată prin asta decât că o vede. Mai mult, nu, iar Jules simte că i se ridică părul de pe ceafă de furie.

— Toată lumea ştie că locul ei în consiliu a fost cumpărat cu bani grei de familia ei lipsită de har, mormăie ea. Dacă i s-ar cere, ar linge otrava de pe pantofii Nataliei Arron.

Jules aruncă o privire spre cele câteva preotese care au binevoit să vină de la templul din Wolf Spring. Să trimiţi aici un singur membru al consiliului e o insultă, dar oricum e mai decent decât ce a făcut templul. Marea Preoteasă Luca nu a venit la ziua ei nici măcar o dată. S-a mai dus din când în când la Katharine, în primii ani. Acum nu există decât Mirabella, Mirabella, Mirabella.

— Preotesele alea ar face bine să nu-şi arate mutrele pe aici, mormăie Jules. Templul nu ar trebui să fie părtinitor.

— Linişteşte-te, Jules, spune Arsinoe. O bate uşor pe braţ şi schimbă subiectul: Captura de pe mare e impresionantă.

Jules întoarce capul spre masa încărcată de peşte şi crabi. Captura ei este piesa centrală: un cod negru imens, cu doi heringi la fel de imenşi. Îi chemase din adâncuri în dimineaţa asta, înainte ca Arsinoe să se trezească. Acum sunt aşezaţi pe mormane de cartofi, ceapă şi varză albă de iarnă.

— N-ar trebui să iei lucrurile aşa uşor, o avertizează Jules. E ceva important.

— Lipsa de respect? o întreabă Arsinoe şi pufneşte. Nu, nu e importantă. Mai mănâncă un picior de crab şi continuă: Ştii, dacă reuşesc să trec de Anul Ascensiunii, mi-ar plăcea să am ca piesă centrală la masă un rechin.

— Un rechin?

— Un rechin alb mare. Nu te zgârci când e vorba de încoronarea mea, Jules.

Jules râde.

— După ce treci de Anul Ascensiunii, o să-ţi farmeci şi singură rechinul alb mare, spune ea.

Zâmbesc amândouă. În afară de fardul consistent, Arsinoe nu prea arată a regină. Părul ei e aspru şi nimeni nu poate s-o convingă să nu şi-l tundă. Pantalonii negri sunt la fel cu cei pe care îi poartă întotdeauna, la fel şi jacheta subţire şi neagră. Singurul obiect mai fin pe care au reuşit s-o convingă să-l poarte cu ocazia asta e o eşarfă nouă pe care Madrigal o luase de la

Pearson’s, făcută din lâna iepurilor lor pufoşi, cu urechi blegi. Dar asta probabil nu e rău. Wolf Spring nu e un oraş al fineţurilor. Este un oraş cu pescari, fermieri şi docheri, şi nimeni nu îşi pune hainele negre mai bune decât la Beltane.

Arsinoe studiază tapiseria agăţată în spatele mesei principale şi se încruntă. În mod normal, tapiseria stă la primărie, dar la fiecare serbare de ziua lui Arsinoe este luată de acolo. Ilustrează încoronarea ultimei mari regine naturaliste de pe insulă, Bernadine, care încărca ramurile livezilor cu fructe când trecea pe lângă ele şi avea ca familiar un imens lup cenuşiu. În tapiserie, Bernadine este înfăţişată lângă un măr plin de fructe, cu lupul lângă ea. În colţii lupului este gâtul sfâşiat al uneia dintre surorile ei, al cărei cadavru zace la picioarele reginei.

— Detest chestia asta, spune Arsinoe.

— De ce?

— Pentru că îmi aminteşte de ceea ce nu sunt.

Jules o îmbrânceşte uşor pe regină cu umărul.

— În cortul pentru desert e prăjitură cu chimen, spune ea. Şi cu dovleac. Şi pandişpan cu glazură de căpşune. Hai să-l căutăm pe Luke şi să mergem să mâncăm şi noi.

— Bine.

Pe drum, Arsinoe se mai opreşte să vorbească cu oamenii şi să le mângâie familiarii. Majoritatea sunt păsări sau câini, gardienii obişnuiţi ai naturaliştilor. Thomas Mintz, cel mai bun pescar din insulă, îl pune pe leul lui de mare să-i ofere lui Arsinoe un măr pe care îl ţine în echilibru pe nas.

— Pleci? întreabă Renata Hargrove.

Jules şi Arsinoe se întorc, uimite că Renata se deranjase să plece de la locul ei la masa principală.

— Numai până la cortul cu dulciuri, spune Arsinoe. Vrei să îţi aducem ceva şi ţie?

Îi aruncă o privire mirată lui Jules. Până acum, niciun membru al Consiliului Negru nu o băgase în seamă pe Arsinoe, deşi erau în fiecare an invitaţi la petrecerea ei. Doar mâncau, făceau conversaţii politicoase cu cei din familia Milone şi apoi plecau, criticând calitatea mâncărurilor şi dimensiunea camerelor de la Hanul Wolverton. Dar Renata ai zice că se bucură că le vede.

— Dacă plecaţi, o să rataţi anunţul meu, spune Renata şi zâmbeşte.

— Despre ce anunţ vorbeşti? întreabă Jules.

— Vreau să anunţ că exilul lui Joseph Sandrin s-a încheiat. Deja a pornit spre insulă şi în două zile ar trebui să fie aici.

Golful Sealhead se întinde de-a lungul docului de lemn.

Scândurile vechi şi cenuşii ale pontonului scârţâie în vântul puternic, iar valurile agitate ale mării, luminate de lună, sunt oglinda respiraţiei tremurate a lui Jules.

Joseph Sandrin vine acasă.

— Jules, stai.

Paşii lui Arsinoe tropăie spre Jules, iar Camden vine după ea, şovăitor. Felina nu a fost niciodată prea încântată de apă, iar scândurile subţiri şi îndoite nu i se par prea sigure.

— Te simţi bine? o întreabă Jules, din obişnuinţă.

— De ce mă întrebi asta?

Arsinoe îşi ascunde mai bine gâtul în fular, sub bătaia vântului.

— Nu trebuia să te las singură.

— Ba da, trebuia, spune Arsinoe. Se întoarce acasă. După atâta timp.

— Crezi că o fi adevărat?

— Ca să mintă aşa, la ziua mea, Arronii ar trebui să aibă mai mult tupeu decât au.

Se uită amândouă la marea întunecată, peste golf, peste digul de nisip care protejează malul de furia apelor şi de curenţi şi care acum e sub ape.

Trecuseră mai mult de cinci ani de când au încercat să fugă de pe insulă. De când Joseph furase o barcă de-ale tatălui său, ca să le ajute să fugă.

Jules se reazemă de umărul lui Arsinoe. Cu acelaşi gest de încurajare pe care îl făceau de când erau mici. Indiferent cât de mult îi costase încercarea lor de evadare, Jules nu regretase niciodată că au încercat. Ar fi făcut-o din nou, dacă ar fi avut vreo speranţă de reuşită.

Dar nu e niciuna. Sub ponton, apa clipoceşte, exact cum se auzea atunci când se lovea de barca lor, ţinându-i captivi în ceţurile din jurul insulei. Oricât s-au străduit să direcţioneze pânzele, oricât au vâslit, a fost imposibil. I-au găsit îngheţaţi şi speriaţi, săltând în barcă în apele portului. Pescarii i-au certat. Le-au spus că Jules şi Joseph nu aveau decât să o facă, să se piardă pe mare sau să ajungă la ţărm. Dar Arsinoe era regină. Iar insula n-ar fi lăsat-o niciodată să plece.

— Cum crezi că este el acum? se întreabă Arsinoe.

— Probabil nu mai e aşa micuţ, cu obrajii murdari şi unghiile negre. Acum nu mai e copil. A crescut şi el.

— Mi-e teamă să-l văd, spune Jules.

— Ţie nu ţi-e teamă de nimic.

— Dacă s-a schimbat?

— Dacă nu s-a schimbat?

Arsinoe bagă mâna în buzunar, scoate o piatră plată şi vrea s-o arunce în apă, dar sunt prea multe valuri.

— Mi se pare aşa de potrivit, spune ea. Să vină acasă. Pentru asta. Ultimul nostru an. Am senzaţia că aşa şi trebuia să fie.

— Ca şi cum e voinţa zeiţei? o întreabă Jules.

— Nu am vrut să spun asta.

Arsinoe se uită în jos şi zâmbeşte. O scarpină pe Camden între urechi.

— Hai să mergem, spune Jules. O pneumonie nu are cum să îmbunătăţească situaţia.

— Cu siguranţă, nu, mai ales dacă ţi se înroşesc ochii şi ţi se umflă nasul.

Jules o împinge pe Arsinoe înainte, spre port şi spre lungul drum şerpuit care duce la casa Milone.

Camden fuge după ele şi împinge cu botul în spatele genunchilor lui Arsinoe. Nici Jules şi nici felina nu vor dormi prea mult în noaptea asta. Datorită Renatei Hargrove, prin capul lor au început să se perinde toate amintirile cu Joseph.

Când ajung în dreptul ultimului doc, Camden încetineşte şi ciuleşte urechile spre oraş. La câţiva paşi în faţa ei, Arsinoe se plânge că nu a mâncat prăjitura cu căpşune. Nu aude nimic. Nici Jules nu aude, dar ochii galbeni ai lui Camden îi spun că ceva s-a întâmplat.

— Ce e? întreabă Arsinoe, oprindu-se lângă ele.

— Nu ştiu. Probabil vreo încăierare.

Câţiva beţivi care au plecat de la petrecerea mea, cu siguranţă. Se întorc repede spre piaţă. Cu cât se apropie, cu atât felina merge mai repede. Ajung la librăria Gillespie, iar Jules îi spune lui Arsinoe să bată la uşă şi să aştepte înăuntru.

— Dar, Jules. Dă să spună Arsinoe, numai că Jules şi Cam deja au dispărut în fugă pe stradă, pe lângă corturile goale, care flutură în bătaia vântului, spre aleea din spatele bucătăriei de la Heath and Stone.

Jules nu recunoaşte vocile. Dar recunoaşte sunetul pumnilor care încep să lovească.

— Ajunge! ţipă ea şi sare în mijlocul lor. Opriţi-vă!

— Cu Camden lângă ea, oamenii încep să dea înapoi. Doi bărbaţi şi o femeie. Se bat dintr-un motiv care pentru ea nu are importanţă. Care dimineaţă nu va mai avea importanţă nici pentru ei, după ce aburii alcoolului se vor împrăştia.

— Milone, mârâie unul dintre bărbaţi. Eşti mare şi tare cu puma aia a ta. Dar nu faci tu legea.

— E adevărat, nu eu o fac, spune Jules. Dar Consiliul Negru o face, şi dacă nu vă opriţi, o să-i las să pună mâna pe voi. Să vă otrăvească până o luaţi razna, sau până muriţi în piaţa din Indrid Down.

— Jules, spune Arsinoe, păşind din umbră. E totul în regulă?

— E în regulă, spune Jules. Doar o ciondăneală.

O ciondăneală, dar una care escaladează. În mâna femeii bete este o mică bâtă.

— Ce-ar fi să-ţi vezi tu de regina ta, zice femeia, şi să pleci? Femeia ridică bâta şi o agită ameninţător. Jules face un salt înapoi, dar vârful bâtei o atinge totuşi în umăr şi o loveşte dureros. Camden mârâie, iar Jules îşi încleştează pumnii.

— Idioato! ţipă Arsinoe şi se aşază între Jules şi femeie. Nu o enerva. Nu mă enerva.

— Pe tine? face unul dintre bărbaţii beţi şi apoi râde. Când va veni adevărata regină, îi vom oferi capul tău înfipt într-un băţ.

— Jules strânge din dinţi şi sare. Îl loveşte direct în falcă, înainte ca Arsinoe s-o prindă de braţ.

— Trimite-l la Indrid Down! strigă Jules. Te-a ameninţat!

— Lasă-l să ameninţe, spune Arsinoe.

Se întoarce şi îl îmbrânceşte pe bărbatul care îşi ţine mâna la falca sângerândă. Camden scuipă, iar ceilalţi doi se trag înapoi.

— Plecaţi de aici! ţipă Arsinoe. Dacă vreţi să vă răzbunaţi pe mine, o să aveţi timp! Toţi vor avea timp, după ce se termină Beltane.

Rolanth

Pelerinii se adună sub cupola de nord a templului din Rolanth, cu buzele lipicioase de la prăjitura cu caramel sau de la puiul

dulce stropit cu lămâie, cu umerii acoperiţi de mantiile negre şi largi.

Regina Mirabella stă lângă altarul zeiţei. Transpiră, dar nu de căldură. Elementalii nu par prea afectaţi de temperatură, sau, chiar dacă sunt, nimeni nu se plânge. Templul Rolanth este un templu deschis spre est şi spre vest, acoperişul se sprijină pe piloni şi coloane groase de marmură. Aerul circulă bine, indiferent de anotimp, şi nimeni nu tremură de frig, în afară de preotese.

Mirabella abia a umplut aerul cu fulgere. Lumini splendide, strălucitoare, care brăzdează cerul, căzând în şuvoaie de foc din toate părţile. Lovituri lungi, repetate, care luminează interiorul ca ziua. Este încântată. Fulgerul este preferatul ei. Fulgerul şi furtuna, electricitatea care se strecoară prin corpul ei şi care face să-i vibreze oasele.

Dar, dacă te uiţi la expresia celor din jur, ai impresia că nu a făcut nimic. În lumina portocalie a lumânărilor, e limpede aşteptarea din ochii lor mari. Au auzit şoaptele, zvonurile despre tot ce poate ea să facă. Şi vor să vadă totul. Focul, vântul, apa. Vor să o vadă zguduind pământul până când pilonii templului vor crăpa. Poate că vor chiar ca ea să prăbuşească de tot faleza neagră şi s-o arunce în apă, astfel încât templul să plutească în golful de dedesubt.

Mirabella se strâmbă. Poate, într-o bună zi. Dar în momentul ăsta i se pare că i se cere prea mult.

Cheamă vântul. Acesta începe să bată, stinge jumătate dintre lumânări şi trimite în aer scântei portocalii şi jarul tăciunilor. Ţipetele de plăcere îi răsună în urechi când mulţimea se fereşte bucuroasă din faţa scânteilor.

Nici nu aşteaptă să se potolească vântul şi amplifică flama ultimei torţe, iar flăcările se ridică atât de sus, încât ard pictura de pe perete, care o înfăţişează pe regina Elo, cea care respira foc; apare în pictură în corabia ei de aur, incendiind o flotă de corăbii duşmane, pe care le scufundă în apele portului Bardon.

Şi încă mai vor. Înghesuiţi unul în altul, oamenii sunt extaziaţi ca nişte copii. Niciodată nu văzuse atât de mulţi, umpluseră templul şi curtea din faţa lui. Marea Preoteasă Luca îi spusese înainte de începerea ceremoniei că drumul spre templu este luminat de lumânările susţinătorilor ei.

Nu toţi cei care au venit sunt elementali. Harul ei i-a inspirat

şi pe alţi credincioşi, pe naturalişti sau pe cei mai rari, cu harul războiului. Pe mulţi care nu au niciun har. Vin numai să vadă dacă zvonurile sunt adevărate, dacă Mirabella este următoarea regină din Fennbirn şi dacă lunga domnie a toxicilor a ajuns la final.

Braţele Mirabellei tremură. Nu şi-a mai pus aşa la încercare harul de multă vreme. Poate de când a venit în Rolanth, la familia Westwood, atunci când a fost separată de surorile ei; avea şase ani, şi a încercat să distrugă casa Westwood cu vântul şi cu fulgerele. Aruncă o privire spre micul bazin reflector din dreapta ei, luminat frumos cu lumânări plutitoare.

Nu. Apă, nu. Apa e cel mai prost element al ei. Cel mai greu de controlat. Trebuia să fi făcut prima oară asta. Şi ar fi făcut-o, dacă mintea ei nu i-ar fi fost aşa de întunecată de la nervi.

Mirabella se uită peste capetele mulţimii, în spate, unde Marea Preoteasă Luca stă lângă zidul curbat de sud, înfăşurată în robe grele. Mirabella îi face un mic semn din cap, cu fruntea asudată, iar Marea Preoteasă înţelege.

Vocea preotesei, limpede şi autoritară, acoperă rumoarea sălii.

— Încă unul.

Mulţimea e influenţabilă şi, în câteva clipe, murmurul „încă unul” se transformă în strigăte entuziaste.

— Încă unul. Unul singur. O singură altă demonstraţie.

Mirabella se concentrează, invocând-o în tăcere pe zeiţă, mulţumindu-i pentru har. Dar asta numai pentru că aşa sună învăţăturile templului. Mirabella nu are nevoie de rugăciuni. Harul elemental este în pieptul ei. Respiră adânc şi apoi lasă aerul să iasă. Pe sub picioarele celor din jur trece o undă de şoc. Cutremură templul şi pe toţi cei aflaţi înăuntru. Undeva, cade o vază şi se sparge. Cei de afară simt reverberaţiile şi scot strigăte de uimire.

Iar în templu mulţimea începe, în sfârşit, să urle în extaz.

Face să curgă sângele surorii ei cu o foarfecă de argint. Ceea ce trebuia să fie o simplă îndreptare de păr a devenit o tunsoare de ureche.

— Asta e o poezioară pentru copii, surioară? o întreabă sora ei. Vreo poveste cu zâne?

— Am auzit-o eu odată, spune Mirabella şi se uită la rana cea roşie.

Lasă urechea să cadă în poala surorii ei şi îşi trece vârful degetului peste lama ascuţită a foarfecii.

— Ai grijă să nu te tai. Pielea noastră regală e fragilă. În plus, păsările mele te vor vrea întreagă. Cu tot cu ochi şi cu urechi. Să nu bei. Ea a transformat vinul nostru în sânge.

— Cine? întreabă Mirabella, deşi ştie foarte bine răspunsul.

— Vinul în sânge, şi sângele în vin, în venele şi în cupele noastre.

Undeva, în turn, răsună vocea unei fetiţe care cântă; cântecul se ridică pe scări, ocoleşte zidurile turnului, ca un laţ care se strânge.

— Nu este sora mea.

Sora ei ridică din umeri. Din rana deschisă, sângele curge ca o cascadă pe gâtul ei.

— Este sora ta, şi eu la fel. Amândouă suntem.

Foarfeca se deschide şi se închide. Cade şi cealaltă ureche în poala surorii ei.

Mirabella se trezeşte din somn cu un gust de sânge în gură. A fost doar un vis, dar un vis atât de real. Aproape că se aşteaptă să găsească în pumnul ei bucăţi din surorile ei.

Urechea lui Arsinoe căzuse aşa de uşor în poala ei. Deşi nu era, de fapt, Arsinoe. Trecuseră atâţia ani, încât Mirabella nici nu mai ştie cum arată Arsinoe. Lumea i-a spus că e urâtă, cu un păr scurt, ca nişte paie, şi cu o faţă banală. Dar Mirabella nu crede. Ei spun ceea ce îşi imaginează că vor ea să audă.

Mirabella aruncă cearşafurile de pe ea şi ia o gură mare de apă din paharul aşezat pe noptieră. Vastele încăperi ale casei Westwood sunt tăcute. Îşi imaginează că tot oraşul Rolanth este tăcut, cu toate că lumina soarelui indică ora prânzului. Petrecerea de ziua ei se lungise până târziu în noapte.

— Te-ai trezit.

Mirabella se întoarce spre uşa deschisă şi îi zâmbeşte slab micuţei preotese care intrase în cameră. E mărunţică şi tânără. Brăţările negre de la încheieturile ei sunt chiar brăţări, nu tatuaje.

— Da, spune Mirabella. Chiar acum.

Fata dă din cap şi vine lângă ea s-o ajute să se îmbrace, cu încă o iniţiată care stătuse până atunci în umbră.

— Ai dormit bine?

— Destul de bine, minte ea.

În ultimul timp, visele sunt tot mai rele. Luca spune că era de aşteptat. Că aşa se întâmplă cu reginele, şi că după ce surorile ei vor fi moarte, visele vor înceta.

Mirabella stă complet nemişcată în timp ce mica preoteasă îi piaptănă părul şi o îmbracă într-o rochie comodă, după vestmintele neplăcute purtate la festivitate. Apoi se retrag, în sfârşit, în umbre. Sunt întotdeauna alături de ea, preotesele astea. Chiar şi în casa Westwood. Din clipa în care Marea Preoteasă a văzut forţa harului ei, a intrat sub protecţia templului. Uneori ar vrea să nu le mai vadă.

Pe holul care duce la bucătărie se întâlneşte cu unchiul Miles, care ţine o compresă pe frunte.

— Prea mult vin? îl întreabă ea.

— Prea mult din toate, spune el, apoi face o plecăciune stângace şi se retrage spre camera lui.

— Sara unde e?

— În salon, îi răspunde el peste umăr. Nu s-a mişcat de acolo de la micul dejun.

Sara Westwood. Matroana-tutore. O femeie blândă şi devotată, puţin cam înclinată spre nelinişte. A avut multă grijă de Mirabella, şi are un har destul de bun, e specializată în elementul apă. În timp ce Mirabella îşi ia ceaiul în sufragerie, aude din când în când gemetele Sarei, care răsună pe scări din salonul unde stă întinsă pe canapea. Excesele se plătesc.

Dar noaptea fusese un succes. Aşa spusese Luca. Toate preotesele spuseseră aşa. Oamenii din Fennbirn vor vorbi despre ea ani la rând. Vor povesti că au fost acolo când s-a ridicat noua regină.

Mirabella îşi suie picioarele pe scaunul tapisat cu catifea verde, din faţa canapelei. Este terminată. Îşi simte harul ca pe un cauciuc în stomac, tremurător şi enervant. Dar îşi va reveni.

— A fost un spectacol pe cinste, regina mea.

Bree stă rezemată de uşă, apoi intră în cameră cu mişcări leneşe. Se trânteşte alături de Mirabella, pe canapeaua lungă de satin. Părul ei lucios, castaniu-auriu, nu e prins în coada obişnuită şi, cu toate că şi ea pare epuizată, e binedispusă.

— Nu-mi place să-mi spui aşa, spune Mirabella şi zâmbeşte. Unde ai fost?

— Fenn Wexton mi-a arătat grajdurile mamei lui.

— Fenn Wexton! pufneşte Mirabella. E un măscărici caraghios.

— Dar ai văzut ce braţe are? o întreabă Bree. Şi aseară nu a fost aşa de caraghios. Au rămas cu noi o vreme şi Tilda şi Annabeth. Am luat o carafă de vin îndulcit cu miere şi am stat pe acoperişul hambarului, sub cerul liber. Era gata să cad prin putreziciunea aia!

Mirabella stă cu ochii în tavan.

— Poate aşa te scoteam şi pe tine de acolo, spune Bree, şi Mirabella chicoteşte.

— Bree, mi-au pus clopoţei la glezne. Clopoţei mari, sunători, de parcă eram o pisică. De parcă erau convinşi că aveam s-o şterg de acolo.

— Păi nu ar fi fost prima oară, spune Bree şi zâmbeşte.

— Niciodată când a fost ceva important! protestează Mirabella. Mi-am făcut mereu datoria când a contat. Dar ei vor să ştie în permanenţă unde sunt. Ce fac. Ce gândesc.

— O să te ţină şi mai din scurt acum, că se apropie Anul Ascensiunii, spune Bree. Rho şi preotesele alea care te păzesc. Se răsuceşte pe burtă. Mira, o să fii vreodată liberă?

Mirabella se uită la ea dintr-o parte.

— Nu mai fi aşa de dramatică, spune ea. Acum du-te şi aranjează-te. După-amiază avem probă la croitor.

Treapta şubredă a scării scârţâie de şase ori consecutiv şi, o clipă mai târziu, şase preotese înalte umplu camera. Bree face o mutră nemulţumită şi se întinde leneş.

— Regina mea, spune una dintre preotese. Marea Preoteasă Luca doreşte să te vadă.

— Prea bine.

Mirabella se ridică. Se gândea să nu fie vreo treabă mai enervantă. Dar o vizită la Luca îi face întotdeauna plăcere.

— Aveţi grijă s-o aduceţi înapoi pentru proba de după-amiază, spune Bree şi îşi flutură degetele încet, de rămas-bun.

Mirabella se îndoieşte că o va mai vedea pe Bree în ziua aceea. Probă sau nu, nu sunt prea multe lucruri care pot s-o împiedice pe Bree să facă fix ce vrea ea şi, cum este unica şi preaiubita fiică a Sarei Westwood, nimeni nu a încercat vreodată s-o forţeze. Dacă nu ar fi iubit-o aşa de mult, Mirabella ar fi condamnat-o pentru libertinajul ei.

Afară, Mirabella merge cu paşi repezi, subtila ei formă de răzbunare pe preotesele care o ţin sub observaţie. Majoritatea sunt încă mahmure după petrecere, la fel ca Sara, iar mersul

acesta rapid le face să se cam înverzească la faţă.

Dar nu e o cruzime prea mare. Casa Westwood este aproape de templu. Când Mirabella era mai mică şi reuşea mai uşor să scape de sub pază, uneori se strecura în templu s-o viziteze singură pe Luca, sau să alerge în jurul lui până spre stâncile cenuşii ale falezelor de bazalt de la Shannon's Blackway. Îi e dor de locurile acelea. De intimitatea ei. Când păşea cum voia sau când azvârlea cu pietre în copaci. Când putea să se dezlănţuie, aşa cum trebuie să se dezlănţuie o regină a elementalilor.

Acum e înconjurată de robe albe. Trebuie să-şi înalţe capul ca să poată vedea peste ele oraşul de dedesubt. Rolanth. Oraşul elementalilor, cu centrul lui de piatră şi cu apele care curg repede din dealurile mereu verzi. Canalele de apă trec printre clădiri precum nişte artere venind dinspre mare, transportând oameni şi mărfuri cu feribotul, prin ecluze. De la înălţimea asta, casele se văd albe şi mândre. Canalele sunt aproape albastre. Nu îi e greu să-şi închipuie cum strălucea oraşul atunci când era bogat şi fortificat. Apoi toxicii au pus mâna pe tron şi pe consiliu şi nu le-au mai lăsat.

— E o zi plăcută, spune Mirabella, ca să spargă tăcerea.

— Într-adevăr, regina mea, răspunde una dintre preotese. Zeiţa ne răsfaţă.

Apoi tac. Mirabella nu ştie numele niciuneia dintre escorte. În ultimul timp au venit aşa de multe preotese la Templul Rolanth, încât nu le mai poate ţine minte. Luca spune că în toate templele din insulă se simte o revigorare. Forţa harului pe care îl are Mirabella a făcut să renască în oameni credinţa. Uneori, Mirabella şi-ar dori ca Luca să nu atribuie chiar totul forţei harului său.

Luca o întâmpină chiar de la intrare, nu o aşteaptă sus, în camerele ei. Bătrâna preotească îşi deschide larg braţele. O ia pe Mirabella din mijlocul preoteselor şi o sărută pe obraji.

— Nu arăţi prea obosită, spune ea. Poate ar fi trebuit să te las totuşi să lucrezi şi cu apa aseară.

— Dacă mă lăsai, nu ai fi văzut nimic, răspunde Mirabella. Sau poate aş fi înecat pe cineva din greşeală.

— Din greşeală, repetă Luca ironic.

Prima oară când s-a întâlnit cu Luca, Mirabella a încercat s-o înece, invocând un elemental de apă din lacul Starfall şi trimiţându-i în gâtul marii preotese. Dar asta a fost demult.

Luca îşi retrage mâinile pe sub multele rânduri de stofă şi blană ale robelor sale. Mirabella nu ştie ce har avusese Luca înainte de a deveni preotească, dar sigur nu era un har elemental. Este mult prea sensibilă la frig.

O preotească care trece prin apropiere se împiedică, iar Luca o prinde repede de mână, s-o echilibreze.

— Fii atentă, copilă, spune Luca şi fata dă din cap. Robele astea sunt prea lungi. O să ajungi să te răneşti. Caută pe cineva să ţi le mai scurteze.

— Da, Luca, şopteşte fata.

Este o simplă iniţiată. Încă mai poate eşua la serviciul ei din templu. Încă se mai poate răzgândi, încă mai poate pleca acasă.

Fata se îndreaptă cu paşi mai lenţi spre zidul de sud, unde mai sunt încă trei iniţiate care încearcă să repare pictura care o înfăţişează pe regina Shannon. Artistul a surprins-o extraordinar de bine. Ochii ei negri parcă te străpung din frescă, atenţi şi hotărâţi, în ciuda ploii şi furtunii care îi ascund partea de jos a feţei.

— Întotdeauna a fost favorita mea, spune Mirabella. Regina Shannon cu furtunile ei.

— A fost una dintre cele mai puternice. Până la tine. Într-o bună zi, chipul tău îl va eclipsa pe al ei de pe zid.

— Să sperăm că nu, replică Mirabella. Niciuna dintre picturile de pe ziduri nu înfăţişează vremuri de pace.

Luca oftează.

— Vremurile de azi nu sunt prea liniştite, după decenii în care toxicii au ocupat capitala. Iar zeiţa nu te-ar fi făcut aşa de puternică dacă nu ai fi avut nevoie de multă putere. Luca o ia de braţ şi o conduce spre domul de sud. Într-o bună zi, spune ea, poate după ce vei fi încoronată, te voi duce la Templul Reginei Războiului, din oraşul Bastian. Nu sunt picturi murale acolo, dar este o statuie a lui Emmeline, cu lancea însângerată ridicată deasupra capului şi cu săgeţi – o statuie suspendată sub plafon.

— Suspendată sub plafon?

— Cu mult timp în urmă, când harul războiului era puternic, o regină a războiului putea ridica lucrurile în aer numai cu puterea minţii.

Mirabella face ochii mari, iar Marea Preotească începe să râdă încetişor.

— Cel puţin, aşa se spune.

— De ce ai vrut să mă vezi, Mare Preoteasă?

— Pentru că s-a ivit o misiune.

Luca se întoarce cu spatele la pictură şi îşi împreunează mâinile. Porneşte spre nord, către altarul zeiţei, iar Mirabella merge alături de ea.

— Am vrut să mai aştept, continuă ea. Ştiam că eşti obosită, chiar a doua zi după un asemenea spectacol. Dar oricât aş încerca eu să te fac să rămâi mică şi să stai cu mine în locul acesta liniştit, nu pot. Ai crescut. Eşti o regină şi, dacă nu cumva harul tău a ajuns să fie capabil să dilate timpul, revelarea se apropie. Nu mai putem amâna lucrurile care trebuie să fie făcute. Luca îşi aşază palma fină pe obrazul Mirabellei. Dar dacă nu eşti gata, totuşi le voi amâna, adaugă ea.

Mirabella îi acoperă mâna cu mâna ei. Ar fi vrut s-o sărute pe frunte pe bătrâna preotească, dacă celelalte nu s-ar fi uitat la ele. Nicio Mare Preoteasă nu a arătat vreodată că o favorizează pe o anumită regină, aşa cum făcuse Luca. Şi nici nu stârnise un asemenea scandal, părăsindu-şi apartamentul din templul din Indrid Down ca să se instaleze mai aproape de favorita ei.

— Sunt gata, spune Mirabella. Voi face bucuroasă orice îmi ceri.

— Bine, răspunde Luca şi o bate uşor pe umăr. Bine.

Preotesele o însoţesc pe Mirabella afară din templu, prin pădurea de brazi, spre falezele de bazalt de deasupra mării. Mirabella fusese dintotdeauna îndrăgostită de aerul acela sărat, iar acum se bucură de briza uşoară, mergând repede.

Când au venit s-o cheme de la templu, nu i-au spus ce vor de la ea. Preoteasa Rho este în fruntea escortei, aşa că Mirabella presupune că probabil este vorba de o vânătoare. Rho conduce întotdeauna vânătoarea. Toate iniţiatele din templu se tem de ea. Se ştie că a şi lovit-o pe una care nu îi plăcea. A fi preotească înseamnă să nu ai trecut, dar Mirabella e convinsă că Rho posedă harul războiului.

Totuşi, azi Rho arată întunecată şi rece. Preotesele au suliţe de vânătoare, dar nu şi ogarii obişnuiţi. Iar zonele bune de vânat au rămas mult în urmă, în adâncul pădurii.

Ajung la stânci, dar continuă să înainteze spre nord, departe, pe înălţimi unde Mirabella nu a mai fost niciodată.

— Unde mergem? întreabă ea.

— Nu mai avem mult, regina mea, spune Rho. Nu mai e mult

deloc. Îi face un semn preotesei de lângă ea. Ia-o înainte, îi spune. Vezi să fie totul pregătit.

Preoteasa dă din cap, apoi o ia la fugă şi dispare după o stâncă.

— Rho? Ce trebuie să facem? Ce trebuie să fac eu?

— Porunca zeiţei şi datoria reginei. Oare nu e întotdeauna asta?

— Se uită peste umăr la Mirabella şi zâmbeşte răutăcios; de sub glugă îi iese o şuviţă de păr, roşu ca sângele.

Paşii se aud zgomotos pe stâncă şi pietriş, constanţi. Nimeni în afară de fata care fugise înainte nu vrea să meargă mai repede, oricât ar încerca Mirabella să accelereze ritmul. Renunţă după puţin timp să mai încerce, pentru că se simte stupid, ca o pasăre care se izbeşte inutil de o colivie de robe.

În faţa lor, cărarea coteşte, iar ele înaintează prin canionul de piatră întunecată. Mirabella vede în sfârşit ceva din ce i se pregătise. Nu îi spune prea mult ceea ce vede. O adunare de preotese în veşminte albe şi negre. Un mangal înalt, unde arde ceva care abia scoate fum. Şi un butoi. Când preotesele din grup le aud că se apropie, se întorc spre ele şi se aliniază.

Niciuna nu e iniţiată. Doar două sunt novice. Una dintre novice este îmbrăcată ciudat, cu o rochie simplă, neagră, şi are pe umeri o pătură. Părul ei castaniu se revarsă pe umeri şi, cu toată pătura pe care o are pe ea, pielea ei pare rece şi palidă. Se uită fix la Mirabella cu ochi mari şi plini de recunoştinţă, de parcă ar fi venit s-o salveze.

— Ar fi trebuit să-mi spui, şopteşte Mirabella. Ar fi trebuit să-mi spui, Rho!

— De ce? întreabă Rho. Ce importanţă ar fi avut?

Face un semn cu capul. Fata păşeşte în faţă, îşi dă jos pătura de pe umeri şi înaintează spre ele cu picioarele goale, tremurând.

— Ea face acest sacrificiu pentru tine, îi spune încet Rho. Nu o dezonora.

Tânăra preotească îngenunchează în faţa Mirabellei şi ridică ochii spre ea. Privirea ei e limpede. Nici măcar nu au drogat-o, ca să nu simtă durerea. Întinde mâna, iar Mirabella o prinde, şovăitor, şi rămâne aşa, amorţită, în timp ce fata se roagă. După ce termină, se ridică şi se duce spre marginea falezei.

Totul e acolo. Apă în butoi. Foc în mangal. Vântul şi fulgerul în

vârful degetelor ei, ca întotdeauna. Sau ar putea să prăvălească stâncile şi s-o îngroape. Poate aşa ar fi mai puţin dureros, măcar.

Fata care urmează să se sacrifice îi zâmbeşte Mirabellei şi apoi închide ochii, ca să fie mai simplu. Dar nu e mai simplu.

Pierzându-şi răbdarea, Rho face semn din cap preotesei de lângă foc, iar aceasta aprinde o torţă.

— Dacă nu o faci tu, regina mea, atunci o vom face noi. Iar dacă o facem noi, moartea va fi mai lentă.

Conacul Greavesdrake

Giselle toarnă apă caldă peste băşicile umflate de pe pielea reginei Katharine. Acestea se întind ca nişte benzi pe tot spatele, pe umeri şi pe braţe, lucioase şi pline de sânge. Băşicile vin de la tinctura de urzici. Natalia a uns-o pe Katharine cu ea de dimineaţă, cu tampoane de vată înmuiate în soluţie.

— N-a fost atentă, bombăne Giselle. Vor rămâne cicatrice. Nu te mişca, Katharine.

O atinge foarte uşor, iar pe obrazul tinerei regine alunecă o lacrimă.

Natalia nu ar fi făcut niciodată o tinctură aşa de puternică. Dar de data asta nu o făcuse ea. Ci Genevieve.

Când o să vadă ce a făcut, cum s-au umflat băşicile, o să poruncească s-o biciuiască în piaţă pe sora aia a ei.

Katharine reuşeşte să râdă puţin. Ce i-ar mai plăcea să vadă asta! Dar nu va vedea. Natalia va fi nemulţumită când va da cu ochii de răni. Dar dacă Genevieve va primi vreo mustrare, asta va fi între ele două, fără să ştie nimeni.

Expiră adânc când Giselle îi toarnă uşor apă pe umeri. Camerista făcuse o infuzie cu muşeţel pentru baie, ca să mai vindece rănile, dar chiar şi aşa, vor trece multe zile până când Katharine se va putea îmbrăca normal, fără să se teamă că o să i se spargă băşicile.

— Apleacă-te puţin, Kat.

Ea se apleacă şi începe din nou să plângă. Prin uşa întredeschisă de la baie, vede dormitorul şi măsuţa de toaletă, pe care stă goală caseta lui Dulceaţă. Micul ei şarpe se speriase când Katharine căzuse la Gave Noir. S-a desprins de la încheietura ei şi a dispărut. Probabil că acum e deja mort,

pierdut pentru totdeauna undeva între pereţii reci ai casei Greavesdrake.

— Otrăvirea cu urzică nu a fost o pedeapsă. Aşa spusese Natalia, aşa o asigurase cu vocea ei calmă şi egală, în timp ce îi aplica bandă după bandă. Dar Katharine ştie foarte bine. Este preţul pe care trebuie să-l plăteşti când dezamăgeşti un Arron, preţul pe care şi reginele trebuie să-l plătească.

Putea să fie şi mai rău. Cunoscând-o pe Genevieve, ar fi putut să injecteze venin de păianjen, care i-ar fi lăsat pentru totdeauna cicatrice de la ţesuturile necrozate.

— Cum poate să-ţi facă aşa ceva? întreabă Giselle şi îi aşază un prosop cald pe ceafă.

— Ştii de ce, spune Katharine. Face toate astea ca să devin mai puternică. O face ca să-mi salveze viaţa.

Toate încăperile şi coridoarele din casa Greavesdrake sunt minunat de tăcute. În sfârşit, după atâtea plecări şi veniri din ultimele zile, casa s-a liniştit, iar Natalia se poate relaxa şi ea în singurătatea biroului ei, în moliciunea fotoliului ei de piele. Până când bate cineva la uşă.

Când vede servitorul intrând cu mâinile goale, se încruntă.

— Speram să-mi aduci un ceai de mătrăgună.

— Desigur, stăpână, spune el. Să aduc o ceaşcă şi pentru oaspetele dumneavoastră?

Ea se mai întoarce puţin spre uşă, să vadă silueta care aşteaptă pe coridorul întunecat. Dă din cap scurt, iritată, iar oaspetele e poftit înăuntru.

— După treizeci de ani petrecuţi în casa asta, ai fi zis că servitorul meu ştie că nu-mi place să primesc oaspeţi după ce abia mi s-a golit casa, spune ea şi se ridică.

— Chiar mă întrebam unde a dispărut toată lumea. Până şi servitorii au devenit fantome.

— Le-am spus eu să plece de dimineaţă.

Se săturase de feţele lor. De privirile lor dispreţuitoare şi acuzatoare.

— Ce mai faci, Pietyr?

Nepotul se apropie şi o sărută pe obraz. Până la bal, nu îl mai văzuse de ani de zile pe unicul fiu al fratelui ei, Christophe. Era copil când fratele ei renunţase la consiliu pentru a-şi petrece viaţa la ţară. Dar acum nu mai era copil, se făcuse un tânăr arătos.

— Bine, mătuşă Natalia, spune el.

— Cărui fapt datorez onoarea vizitei tale? Credeam că acum eşti deja acasă, la ţară, cu fratele meu şi cu Marguerite.

El se încruntă uşor la auzul numelui mamei sale vitrege. Natalia nu îl învinovăţeşte. Prima soţie a lui Christophe fusese de departe superioară. Ea nu l-ar fi îndreptat niciodată spre templu.

— Tocmai asta e, spune Pietyr. Sper că îmi vei spune că nu sunt obligat să mă mai întorc acolo vreodată.

Trece pe lângă ea fără să aştepte invitaţia şi se serveşte cu un păhăruţ de coniac puţin otrăvit. Când îi vede faţa şocată, spune:

— Iartă-mă. Vrei şi tu un pahar? Mi s-a părut că ai cerut ceai.

Natalia îşi încrucişează braţele la piept. Îşi aminteşte acum că Pietyr a fost întotdeauna preferatul ei dintre toţi nepoţii, ba chiar şi dintre nepoate. Este singurul care are pometii ei înalţi şi ochii albaştri ca gheaţa. Aceeaşi gură serioasă şi acelaşi tupeu.

— Dacă nu ai de gând să te întorci la ţară, atunci ce intenţionezi? Vrei să te ajut să-ţi găseşti vreo slujbă prin capitală?

— Nu, spune el şi zâmbeşte. Sper să rămân aici, cu tine. Vreau să te ajut cu regina.

— Deci tu eşti cel care a dansat cu ea aşa de mult, spune Natalia.

— Eu sunt.

— Iar acum ţi se pare că ştii cum poate fi ajutată.

— Ştiu că are nevoie de ceva, răspunde el. Dimineaţă eram afară când o otrăveai. I-am auzit ţipetele.

— Harul ei se încăpăţânează să rămână slab, spune ea. Dar o să vină.

— Da? Înseamnă că ai observat o creştere a imunităţii, nu? Dar asta se datorează harului ei sau – coboară vocea – priceperii tale?

— Nu contează. Intoxicarea ei e foarte bună.

— Mă bucur să aud.

Dar Natalia ştie că lui Katharine îi trebuie mai mult decât atât. Nicio regină a clanului Arron nu a fost nevoită până acum să înfrunte o rivală cu atâta har ca Mirabella. Trecuseră o mulţime de generaţii de când insula nu mai văzuse o regină care să aibă măcar jumătate din puterea ei. Chiar şi în Indrid Down lumea vorbeşte că reginele Arron sunt mai slabe pe an ce trece. Se

spune că Nicola putea fi îmbolnăvită cu ciuperci otrăvitoare, iar Camille nu suporta veninul de şarpe. Că rezistenţa la toxine pe care o avea Camille era aşa de mică, încât Natalia le omorâse în locul ei pe celelalte două surori.

Şi ce-i cu asta? Harurile contează tot mai puţin. Acum coroanele nu se mai câştigă, se construiesc prin politici şi alianţe. Şi nicio familie de pe insulă nu poate naviga pe aceste ape mai bine ca familia Arron.

— Desigur, familia Westwood ne suflă şi acum în ceafă, spune Pietyr. Sunt convinşi că Mirabella este aleasa. Că este de neatins. Dar noi doi ştim că dacă e încoronată Mirabella, nu ea va conduce, ci templul.

— Da, spune Natalia. De când Luca a început să arate că-i favorizează pe cei din familia Westwood, aceştia sunt la degetul mic al Marii Preotese.

— Proştii. Dar numai fiindcă sunt proşti, nu înseamnă că ameninţarea e mai mică. Dacă Mirabella obţine coroana, se va folosi de dreptul ei de regină pentru a-i înlocui pe toţi toxicii din consiliu cu elementali. Cu membri ai familiei Westwood. Iar cu un consiliu condus de familia Westwood, insula va cădea.

— Dacă ai vreo sugestie, nepoate, atunci spune.

— Katharine are alte calităţi, începe Pietyr. Alte puteri.

Îşi ridică paharul în lumină şi se uită prin el. Cu siguranţă în casa lui Marguerite nu există un coniac atât de fin.

— După ce se termină Beltane, continuă el, curtezanii delegaţi se vor afla în apropierea celorlalte regine. Ar putea uşor să le otrăvească, iar noi am avea mâinile curate.

— Curtezanii cunosc foarte bine regulile. Niciunul nu va risca să fie prins.

— Poate ar risca, dacă ar fi îndrăgostit de Katharine.

— E adevărat, admite Natalia. Băieţii sunt în stare să facă multe pentru o fată pe care cred ei că o iubesc. Din nefericire, Katharine nu este prea bine dotată să inspire o astfel de loialitate. Este drăguţă, dar mult prea timidă. Şi Genevieve are dreptate când spune că e prea slabă. Poţi să îmbunătăţeşti tu situaţia asta?

— Pot, spune el. Când voi termina, va fi o adevărată nestemată pentru care vor uita cu toţii de politici şi alianţe. Vor gândi doar cu inima.

Natalia pufneşte.

— Ar fi tot atât de bine şi dacă ar gândi cu ce au între picioare.

— Şi asta vor face.

Servitorul revine cu un ceai de mătrăgună, dar Natalia îl respinge cu un gest. Preferă să bea un coniac, spre a pecetlui înţelegerea. Chiar dacă acei curtezani nu vor reuşi otrăvirea, tot vor fi utili, măcar pentru că nu ar fi atraşi de Mirabella.

— Şi ce doreşti în schimbul ajutorului tău? întreabă ea.

— Nu foarte mult, spune Pietyr. Doar să nu mă mai întorc la debilul meu tată şi la soţia lui stupidă. Şi – ochii lui albaştri au o sclipire – după încoronarea lui Katharine, vreau un loc în Consiliul Negru.

Katharine stă tăcută în picioare, într-o robă neagră şi subţire, în timp ce Giselle şi Louise scot cearşafurile de pe pat. După noaptea de Gave şi dimineaţa plină de dureri, sunt distruse, pline de pete întunecate de transpiraţie şi sânge. Poate totuşi mai pot fi salvate. Louise a învăţat o mulţime de trucuri în privinţa spălării de când i-a devenit cameristă. E obişnuită să facă curăţenie după otrăviri grele.

Katharine îşi strânge roba mai tare şi clipeşte din cauza durerii pe care o simte când materialul îi atinge rănile. În faţa ei a rămas deschisă caseta lui Dulceaţă, acum goală. Sărmanul ei şarpe pierdut.

Trebuia să fi avut grijă de el când a căzut. Trebuia să i-l fi dat unui servitor înainte de a începe masa. La cât i-a fost de rău, nu şi-a dat seama decât dimineaţa că Dulceaţă a dispărut. Mult prea târziu. Dar ceea ce îi sfâşie cu adevărat inima e gândul că, deşi trebuie să fi fost foarte speriat, Dulceaţă nici măcar nu a muşcat.

Katharine tresare când Louise scoate un ţipăt, iar Giselle o ciupeşte tare de umăr pe cameristă. Louise a fost mereu cam aiurită. Dar expresia ei de uimire este îndreptăţită. În dormitorul reginei este un băiat.

— Pietyr, spune Katharine, iar el face o plecăciune.

— S-a întâmplat ceva cu şarpele tău? întreabă el şi arată spre cutia goală.

— Da, spune ea. A dispărut după. După.

— Natalia nu a pus servitorii să îl caute în sala de bal?

— Nu am vrut s-o mai deranjez.

— Sunt convinsă că nu ar fi fost deranjată, replică el.

Dă din cap spre Louise, care face o reverenţă şi dă fuga să-i spună Nataliei. După ce pleacă ea, Pietyr o trimite şi pe Giselle de acolo.

Katharine îşi strânge tare roba pe lângă ea, cu toată durerea pe care o simte. Roba aceea e departe de a fi haina potrivită când ai musafiri.

— Îmi cer scuze că am intrat aici neanunţat, spune Pietyr. Nu sunt obişnuit să urmez tradiţii şi protocoluri. Acolo de unde sunt eu, la ţară, ne luăm tot felul de libertăţi. Sper că mă vei ierta.

— Desigur, răspunde Katharine. Dar de ce. De ce ai venit? Toţi cei care au fost la bal au plecat acasă.

— Eu nu, spune el, ridicând din sprâncene. Acum am stat de vorbă cu mătuşa mea şi, după cât se pare, voi rămâne aici.

Face un pas spre ea, dar în ultima clipă îşi îndreaptă atenţia spre sticlele de parfum de pe măsuţa ei de toaletă. Zâmbetul lui exprimă viclenie şi un fel de secret comun, sau poate secrete pe care urmează să i le împărtăşească.

— Rămâi? Aici?

— Da, spune el. Cu tine. Sunt pe punctul de a deveni cel mai bun prieten al tău, regină Katharine.

Katharine îşi lasă capul într-o parte. Treaba asta e probabil vreo farsă complicată de-a Nataliei. Katharine nu i-a înţeles niciodată glumele.

— A, face ea. Şi ce fel de lucruri vom face?

— Presupun că o să facem toate lucrurile pe care le fac de obicei prietenii. Pietyr o cuprinde uşor de mijloc. Când te vei înzdrăveni destul ca să le facem.

— Ştiu deja să dansez.

— Mai există şi alte lucruri în afară de dans.

Se apleacă spre ea s-o sărute, dar ea se trage înapoi. Gestul a fost aşa de brusc. Încearcă să formuleze bâlbâit o scuză. Deşi nici nu ştie de ce trebuie să-şi ceară ea scuze, când el a fost cel care a exagerat. Oricum, Pietyr nu pare supărat.

— Vezi? zice el şi zâmbeşte. Ai stat prea mult doar în compania mătuşilor mele şi a cameristelor tale. Nu te-au pregătit să-ţi seduci curtezanii, cum nu te-au pregătit nici pentru ospăţul otrăvit.

Katharine roşeşte violent.

— Cine te crezi tu, să spui aşa ceva?

— Sunt servitorul tău, răspunde el şi o atinge uşor pe obraz.

Sunt sclavul tău. Sunt aici ca să mă asigur că niciunul dintre curtezani nu se va gândi la vreuna din surorile tale, ci numai la tine.

Wolf Spring

Ziua în care Joseph trebuie să se întoarcă începe cu nori şi vreme urâtă. Jules priveşte aerul cenuşiu întinsă în pat, din camera pe care o împarte cu Arsinoe. Abia dacă a dormit un pic.

— Ştiau de săptămâni bune că va veni, spune ea.

— Evident că ştiau, răspunde Madrigal.

S-a postat în spatele lui Jules, după ce aceasta s-a aşezat la măsuţa de toaletă, şi acum îi piaptănă părul castaniu şi neîmblânzit.

— Dar de ce l-au trimis acasă acum, la două zile după petrecerea lui Arsinoe? Acum a pierdut petrecerea şi o să vină exact la timp să vadă mizeria de pe străzi sau pescăruşii care se bat cu ciorile pe resturile de mâncare.

— Tocmai de-asta, spune Madrigal. Iar acum trebuie să-l asmută asupra noastră, ca să se uite la noi cum ne certăm ca nişte găini furioase. Biata Annie Sandrin, cred că şi-a pierdut minţile.

— Da.

Acolo, în casa familiei lui, lângă docuri, mama lui Joseph probabil că e copleşită de pregătiri şi ţipă întruna la soţul ei, la Matthew şi la Jonah. Ţipă bucuroasă, dar, oricum, ţipă.

— Şi dacă nu vine? întreabă Jules.

— De ce să nu vină? Madrigal mai încearcă o dată să-i prindă părul în coc. E casa lui, spune ea.

— Cum crezi că e el acum? întreabă Jules.

— Dacă seamănă cât de cât cu fratele său Matthew, atunci toate fetele din Wolf Spring sunt în pericol, spune Madrigal şi zâmbeşte. Când Matthew era de vârsta lui Joseph, jumătate de oraş înota după barca lui.

Jules îşi retrage capul de sub perie.

— Lui Matthew nu i-a păsat niciodată decât de mătuşa Caragh.

— Da, da, şopteşte Madrigal. A fost devotat ca un câine serioasei mele surori, aşa cum nu mă îndoiesc că Joseph îţi va fi

devotat ţie.

Îşi ridică mâinile în aer, disperată: Chiar n-am ce face cu părul ăsta, orice aş încerca.

Jules se uită în oglindă cu tristeţe. Madrigal este aşa de frumoasă, fără să facă niciun efort, cu părul ei castaniu-deschis, cu membrele suple şi graţioase. Lumea nici nu îşi dă seama că sunt mamă şi fiică. Lui Jules i se pare uneori că Madrigal se bucură de asta.

— Trebuia să dormi mai mult, o ceartă Madrigal. Ai cearcăne întunecate sub ochi.

— Nu am putut, când Camden se ridica şi se răsucea la fiecare cinci minute.

— Şi de ce crezi tu că n-a putut să doarmă? Agitaţia ta a ţinut-o trează. Dacă dă azi peste masă sau sparge ceva, e vina ta.

Madrigal se îndepărtează puţin de fiica ei şi începe să se studieze. Îşi atinge uşor vârful pletelor aurii şi se dă cu parfum pe gâtul lung şi alb.

— Am făcut tot ce-am putut, spune ea. Va trebui să te iubească aşa cum eşti.

Arsinoe urcă în cameră şi se reazemă de uşă.

— Arăţi perfect, Jules, spune ea.

— Trebuie să-l laşi pe el să vină la tine, spune Madrigal.

— De ce? E prietenul meu. Ăsta nu e un joc.

Jules se ridică de la măsuţă şi coboară scările. A ieşit pe uşă şi a străbătut deja o parte din cărarea de pământ, când observă că Arsinoe a rămas lângă casă.

— Nu vii?

Regina îşi înfundă mâinile în buzunare.

— Nu cred. Cred că trebuie să te duci numai tu.

— Dar va vrea să te vadă şi pe tine.

— Da. Dar mai târziu.

— Bine, dar măcar vino cu mine până mai încolo!

Arsinoe râde.

— În regulă.

Merg împreună pe drumul îngust şi şerpuit de pe deal care duce de la casă spre oraş, pe lângă docuri, prin centru, până în piaţa de iarnă. După ce trec de ultimul deal care coboară spre golf, Arsinoe se opreşte.

— Te-ai întrebat vreodată cum ar fi fost dacă s-ar fi întâmplat altfel?

— Cum altfel? întreabă Jules. Adică dacă nu am fi încercat să fugim? Sau dacă am fi reuşit să fugim? Sau dacă ne-ar fi exilat şi pe noi?

— Numai că ei l-au exilat doar pe Joseph. Sentinţa pe care a primit-o Jules a fost să rămână doică şi moaşă celibatară pentru regine. Să trăiască singură în Black Cottage ca servitoare a coroanei, iar singurii ei tovarăşi să fie regina şi regele-consort în timpul graviditătţii, şi tripletele, până când vor ajunge la vârsta potrivită. Acum ar fi trebuit să fie la Black Cottage, dacă mătuşa ei nu s-ar fi oferit să-i ia locul.

— Ar fi trebuit să mă omoare, şopteşte Arsinoe. Ar fi trebuit să mă ofer eu, ca să-l lase pe Joseph să rămână aici. Şi ca să nu mai fie nevoită să stea Caragh la Black Cottage.

— Au vrut ei să ne omoare pe toţi, spune Jules. Natalia Arron abia aştepta să ne otrăvească şi să ne vadă zvârcolindu-ne cu spume la gură pe podeaua consiliului. Chiar acolo, în Volroy.

Le-ar fi purtat cadavrele cu alai pe străzile din Indrid Down, până în centru, dacă ar fi putut. La vremea aceea aveau doar unsprezece ani.

— Şi acum am putea avea soarta asta, dacă nu ne supunem, spune Arsinoe. Şi n-o să fie frumos. O să găsească ei ceva care să prelungească agonia pe mai multe zile. Cu sânge care să ne curgă din ochi şi din urechi. Scuipă pe pietriş. Toxici nenorociţi!

Jules oftează şi se uită în jos, spre oraşul în care a crescut. În jurul golfului stau înghesuite casele de lemn, ca un morman de scoici. Azi, Wolf Spring e urât. Nu e un loc în care Joseph, sau oricine altcineva, să vrea să se întoarcă.

— Tu crezi că acum are vreun har? întreabă Arsinoe.

— Probabil că nu. Niciunul din familia Sandrin nu are. În afară de Matthew, care farmecă peştii.

— Cred că Matthew i-a zis asta mătuşii Caragh numai ca s-o impresioneze, spune Arsinoe. Adevăratul lui har e să farmece fetele, iar farmecul ăsta îl au toţi băieţii din familia lor. Chiar şi Jonah a început să alerge după fuste.

Jules trage încet o înjurătură. Exact aşa îi spusese şi Madrigal.

— De asta îţi e teamă ţie? întreabă Arsinoe.

— Nu mi-e teamă, răspunde Jules.

Dar îi este teamă. Îi este tare teamă că Joseph s-a schimbat şi că nu mai e Joseph al ei. Că a dispărut în cei cinci ani cât au fost despărţiţi.

Camden aleargă în faţa lor, înainte şi înapoi, pe lângă drum, şi apoi cască.

— Pur şi simplu nu ştiu ce am putea face acum împreună. Nu mai putem să ne ducem să prindem broaşte şi melci la râul Welden.

— Pe vremea asta, nu, încuviinţează Arsinoe.

— Cum crezi că sunt fetele de pe continent? întreabă deodată Jules.

— Fetele de pe continent? A, sunt groaznice. Oribile.

— Normal. De-asta frumoasa mea mamă s-a simţit aşa bine acolo.

Arsinoe se strâmbă.

— Dacă seamănă cât de puţin cu Madrigal, atunci n-ai de ce să-ţi faci griji.

— Poate că totuşi avea dreptate. Poate nu trebuia să vin.

Arsinoe o îmbrânceşte cu putere înainte.

— Coboară mai repede, proasto, spune ea. Altfel o să întârzii.

Aşa că Jules coboară spre docuri, unde aşteaptă familia lui, îmbrăcată cu cele mai bune haine negre. Barca lui Joseph încă nu se vede, dar mama lui, Annie, e urcată deja pe o ladă şi priveşte în zare. Jules ar putea să stea cu ei. Familia Sandrin o simpatizează de când ea şi Joseph erau copii, cu mult înainte ca mătuşa ei, Caragh, să se căsătorească cu fratele lui Joseph, Matthew. Dar preferă să se ducă spre piaţă, să privească de la distanţă.

În piaţă, corturile încă nu au fost demontate. Au fost oarecum curăţate, dar nu de tot. De când s-au încheiat festivităţile, în Wolf Spring a fost o mahmureală generală. Nu s-au făcut prea multe. Prin prelatele ridicate, Jules vede platourile rămase, acum pline de aripile negre ale păsărilor. Ciorile au găsit resturile codului prins de ea. După ce se vor sătura şi ele, cineva o să arunce în mare oasele rămase.

La docuri s-a adunat acum mai multă lume, şi nu numai pe ponton. Peste tot în jurul golfului, draperiile şi obloanele de la ferestre au fost trase, iar pe câte o verandă a ieşit vreunul care se preface că dă cu mătura. Simte o împunsătură în şold şi se uită în jos, în ochii galbeni-verzui şi flămânzi ai lui Camden. Şi ei îi ghiorăie stomacul. Pe comoda lui Jules, din dormitorul lor, a rămas neatinsă tava cu ceai şi pâine cu unt. Atunci nici nu se putea gândi la mâncare. Dar acum are impresia că niciodată nu

a fost aşa de flămândă.

Cumpără pentru Camden un peşte din piaţă, un biban proaspăt şi frumos, cu ochi limpezi şi coadă îndoită, ca şi cum ar fi înţepenit în timpul înotului. Pentru ea cumpără câteva stridii de la Madge, prinse chiar în dimineaţa aceea, şi le scoate cu lama lată a cuţitului ei.

— Uite, spune Madge şi îi întinde o sticluţă cu oţet. Arată cu capul spre golf: N-ar trebui să fii şi tu acolo, să faci gălăgie cu ceilalţi?

— Nu-mi place aglomeraţia, spune Jules.

— Nu pot să te condamn pentru asta. Îi mai pune o scoică în mână. Pentru pumă, spune ea şi îi face cu ochiul.

— Mersi, Madge.

Jos, la docuri, mulţimea începe să se agite, iar hărmălaia se aude până în piaţă. Madge întinde gâtul.

— Na, gata, a venit, spune ea.

Corabia lui Joseph intrase în port. Îi luase prin surprindere; acum era aşa de aproape, încât Jules putea chiar să îl distingă bine pe marinarul de pe punte.

— Pânze negre, tot ce trebuie, spune Madge. Cineva de pe continent vrea să ne pupe în fund.

Jules stă cât poate de dreaptă. Iată corabia. Corabia care aduce cu ea clipa la care visează şi de care se teme de cinci ani încoace.

— Ai face bine să te duci acolo, Jules Milone. Toată lumea ştie că pe tine o să vrea să te vadă.

Jules îi aruncă un zâmbet lui Madge, apoi pleacă din piaţă în fugă împreună cu Camden. Ghetele bocăne pe pavaj, trecând pe lângă corturile care flutură în vânt.

O mulţime de oameni sunt acum în port, oameni mânaţi de o mare curiozitate. N-o să reuşească să se apropie. Nici măcar Camden nu poate să-i facă drum printre ei, doar dacă ar începe să mârâie şi să lovească cu botul, iar cu aşa ceva bunica ei, Cait, n-ar fi niciodată de acord, şi sigur ar afla de asta.

Jules se plimbă agitată pe panta de unde priveşte. Mai întâi se descarcă nişte cufere. Bagaje şi poate mărfuri. Daruri. Jules se uită atent la corabia de pe continent. Parcă nu se potriveşte deloc aici, în golful Sealhead, cu vopseaua ei albă, lucioasă, şi cu mult auriu şi argintiu pe la hublouri şi la parâme. În lumina ternă din Wolf Spring, chiar străluceşte.

Apoi pe pasarelă apare Joseph.

Şi-ar fi dat seama că e el chiar dacă mama lui nu ar fi început să plângă. Ar fi ştiut că e el, chiar dacă acum e mai înalt, mai matur, şi nu mai are nimic din trăsăturile lui copilăreşti.

Cei din familia Sandrin se reped să-l îmbrăţişeze. Matthew aproape că îl ridică pe sus, iar tatăl lor îi bate pe spate pe amândoi. Joseph îi ciufuleşte părul lui Jonah. Annie se ţine cu mâna de haina lui.

Jules face o jumătate de pas în spate. Cinci ani înseamnă mult. Destul de mult ca să uiţi pe cineva. Ce-o să facă dacă el o s-o vadă aici, pe deal, şi o să-i zâmbească politicos? Dacă o salută din cap, trecând pe lângă ea cu familia lui?

Deja e pregătită să plece, când îl aude rostindu-i numele. Apoi o strigă, tare, acoperind toată gălăgia.

— Jules!

— Joseph!

Aleargă unul spre celălalt, el făcându-şi loc prin mulţime, ea coborând panta dealului. Haina lui neagră se desface, dând la iveală cămaşa albă, apoi se lovesc unul de altul.

Nu e întâlnirea aia de vis, nu seamănă cu ce şi-a imaginat sau şi-a dorit ea în tot timpul ăsta. Bărbia ei se izbeşte în pieptul lui. Nu ştie unde să-şi pună mâinile. Dar el este acolo, real, material, schimbat şi neschimbat în acelaşi timp.

Când se desprind, el o ţine de umeri, iar ea îl ţine de coate. Ea începe să plângă un pic, dar nu de tristeţe.

— Eşti aşa de. Murmură ea.

— Şi tu eşti la fel, spune el şi îi şterge obrazul cu degetul mare. Doamne, Jules. Mi-a fost teamă că nu te voi mai recunoaşte. Dar nu te-ai schimbat deloc!

— Nu? întreabă ea, dintr-odată ruşinată că e aşa de mică.

El o s-o creadă şi acum tot un copil.

— Nu asta am vrut să spun, precizează el. Sigur că ai crescut. Dar nu ştiu cum am putut să-mi fac griji că n-o să mai recunosc ochii ăştia.

Îi atinge o tâmplă, lângă ochiul ei albastru, apoi cealaltă tâmplă, lângă ochiul ei verde.

— Tot timpul am fost convins că dacă mă străduiesc îndeajuns, o să reuşesc să te văd.

Dar a fost imposibil. Consiliul nu le-a permis niciun fel de corespondenţă. Jules şi familia lui nu ştiau decât că e pe

continent, în grija unei familii, şi că deocamdată e în viaţă. Exilul a fost total.

Camden se strecoară pe lângă picioarele lui Jules şi toarce. Mişcarea sa e aproape timidă, dar Joseph sare speriat înapoi.

— Ce este? întreabă Jules.

— C-ce n-naiba. Se bâlbâie el, apoi începe să râdă. Evident. Presupun că am fost plecat prea mult timp. Am uitat ce ciudat poate să fie Fennbirn.

— Cum adică „ciudat”?

— Ai înţelege şi tu dacă ai pleca de aici.

Întinde mâna spre Camden, să o miroasă. Puma îi linge degetele.

— Ăsta e un familiar.

— Este o ea, îl corectează Jules. O cheamă Camden.

— Dar, spune el, este cumva.

— Da, răspunde Jules. Este a mea.

El se uită de la fată la pumă şi înapoi.

— Dar ar trebui să fie a lui Arsinoe, spune el. Dacă ai un familiar ca ăsta, înseamnă că eşti cel mai puternic naturalist din ultimii cincizeci de ani.

— Şaizeci, sau cel puţin aşa se spune. Jules înalţă din umeri. Când se ridică regina naturalistă, se ridică şi harul odată cu ea. Sau ai uitat şi asta?

Joseph zâmbeşte şi o scarpină pe Camden între urechi.

— Şi deci ce are Arsinoe? Şi unde e? Aş vrea să cunoască nişte oameni. Pe unul în special.

— Pe cine?

— Pe fratele meu vitreg, William Chatworth jr. Şi pe tatăl lui. Anul acesta au delegare.

Se uită la ea cumva poznaş. Celor de la templu nu le va plăcea deloc că sunt aici. Delegaţiilor nu li se permite să sosească înainte de Festivalul Beltane, iar curtezanilor nu li se permite să stea de vorbă cu reginele decât după ce se termină revelarea. Jules se întreabă cine pot să fie aceşti oameni, dacă îşi permit să încalce aşa regulile.

Joseph salută cu capul pe cineva, peste umărul ei stâng, iar Jules se întoarce şi o vede pe Autumn, o preoteasă de la templul din Wolf Spring, care se apropie de ei cu un aer sumbru.

— Juillenne Milone, spune ea încet. Iartă-mă că intervin. Templul doreşte să îi spună bun-venit lui Joseph Sandrin acasă la

el. Vrem să-l ducem împreună cu familia lui la altar să le dăm o binecuvântare.

— Desigur, spune Jules.

— Şi nu se mai poate aştepta? întreabă Joseph, apoi, când vede că preoteasa nu îi răspunde, mormăie ceva.

Pe dealul din estul oraşului Wolf Spring se află templul, o clădire mică albă şi rotundă de cărămidă, înconjurată de căsuţele preoteselor. Autumn este una dintre cele douăsprezece preotese care locuiesc acolo. Lui Jules, templul i s-a părut singuratic, ori de câte ori s-a dus acolo să se roage. În afara zilelor de sărbătoare, templul e gol, nu se află acolo decât Autumn, care are grijă de el, şi celelalte preotese, care lucrează în grădină.

— Şi ca întotdeauna, spune Autumn, o invităm şi pe regina Arsinoe să primească binecuvântarea.

Jules dă din cap. Arsinoe nu a pus niciodată piciorul în templu. Zice că nu se va ruga niciodată unei zeiţe care stă cu spatele la ei.

— Ascultă, spune Joseph. O să vin când voi fi pregătit. Dacă vin.

Chipul senin al lui Autumn se strâmbă. Se întoarce pe călcâie şi pleacă.

— N-a fost chiar un bun venit, spune Jules. Îmi pare rău.

— Este singurul bun venit de care am nevoie. Joseph îşi pune braţul în jurul umerilor ei. Al tău. Aici. Şi al familiei mele. Hai să-i saluţi şi pe ei. Vreau să vă am pe toţi alături, atât cât se va putea.

Madrigal îi spune lui Arsinoe că se duc pe dealuri, după fazani. Ea îi va fermeca, iar Arsinoe îi va împuşca.

— N-ai fost în viaţa ta la vânătoare, spune Arsinoe, punându-şi pe umăr mica ei arbaletă şi săgeţile. Ce vom face, de fapt?

— Nu ştiu ce vrei să spui, răspunde Madrigal.

Îşi aranjează părul frumos, castaniu-deschis, dar din felul în care priveşte pe geamul bucătăriei, unde Cait pregăteşte mâncarea, Arsinoe îşi dă seama că nu greşeşte.

Merg împreună spre nord, pe cărarea care trece prin luminiş, pe lângă iazul Dogwood, şi apoi intră în pădure. Picioarele lui Arsinoe se afundă în zăpadă până la gleznă. Madrigal fredonează încet o melodie şi îşi păstrează graţia în ciuda drumului greu. Familiarul ei, Aria, zboară departe în faţa lor, pe

deasupra copacilor. Niciodată nu stă pe umărul ei, aşa cum stă Eva pe umărul lui Cait. Parcă nici nu ar exista între ele legătura aceea specifică. Sau poate se întâmplă aşa pentru că lui Madrigal nu i se pare că Aria se asortează cu hainele ei.

— Madrigal, unde mergem?

— Nu departe.

Deja au ajuns departe. Urcaseră mult, tocmai pe crestele acelea de unde se înalţă stâncile cenuşii. Unele sunt simple pietre, dar altele sunt resturi de monoliţi îngropaţi pe jumătate, din vremurile cu adevărat vechi, când insula avea un alt nume.

Dar iarna sunt ascunse sub zăpadă şi foarte alunecoase. Arsinoe a fost gata să cadă de două ori.

Madrigal schimbă direcţia şi porneşte de-a lungul unei coaste adăpostite, unde zăpada e mai puţin adâncă. E un loc ciudat, unde trunchiul gros al unui copac şi ramurile lui dezgolite se adună formând un fel de adăpost. La poalele dealului, Madrigal scoate dintr-un cotlon nişte lemne uscate şi două şi scăunele cu trei picioare. Îi întinde un scaun lui Arsinoe şi începe să pregătească focul, aşezând cu grijă bucăţile de lemn. Apoi toarnă în mijloc gaz dintr-un recipient argintiu şi îl aprinde cu un băţ lung de chibrit.

Se înteţeşte imediat, cu flacără înaltă. Lemnele ard repede.

— Nu e rău pentru un naturalist, spune Madrigal. Deşi mi-ar fi fost mai simplu dacă eram un elemental. Uneori mă gândesc că ar fi fost mai bine să fiu orice altceva decât naturalist.

— Chiar şi toxic? o întreabă Arsinoe.

— Dacă aş fi un toxic, aş trăi acum într-o casă mare din Indrid Down şi nu în casa părăginită a mamei mele, lângă mare. Dar nu. Mă gândeam mai degrabă la harul războiului. Să fii războinic e mult mai fascinant decât naturalist. Sau să ai viziuni şi să ştii ceea ce va fi.

Arsinoe îşi aşază scăunelul lângă foc. Renunţă să mai spună că reşedinţa Milone e ceva mai mult decât o casă părăginită lângă mare. Madrigal tot aşa o va vedea.

— De ce te-ai întors? o întreabă Arsinoe. Dacă eşti aşa de nemulţumită? Ai stat şase ani pe continent, şi puteai să rămâi acolo.

Madrigal aţâţă focul cu un băţ lung.

— Din cauza lui Jules, evident, spune ea. Nu am putut să stau departe de ea şi s-o las pe plicticoasa mea soră s-o crească.

Tace. Şi-a dat seama că a spus ceva nepotrivit. Nimeni din familie nu vrea să audă vreun cuvânt rău despre Caragh. Nu de când s-a dus la Black Cottage în locul lui Jules. Probabil că asta o enervează la culme pe Madrigal, care nu are nimic bun de spus despre ea.

— Şi pentru tine, spune ea, apoi ridică din umeri. O nouă regină. Nici măcar nu eram născută când a fost încoronată ultima regină, aşa că nu puteam să ratez asta. Eşti singura sursă de divertisment pe care insula o are după atâţia ani.

— Da, divertisment, spune Arsinoe. Îmi imaginez că se vor distra foarte bine la moartea mea.

— Nu fi aşa pesimistă, spune Madrigal. Eu sunt de partea ta, spre deosebire de jumătate dintre cei din jurul tău. De ce crezi că te-am adus până aici?

Arsinoe îşi aşază arcul şi săgeţile la picioare şi îşi înfundă în buzunare mâinile îngheţate. Nu trebuia să vină aici. Dar cum Jules era în Wolf Spring cu Joseph, avea de ales între asta şi treburi prin casă.

— Ce crezi că face Juillenne a mea în oraş? se întreabă Madrigal, în timp ce se chinuie să scoată ceva din haină.

E o mică pungă, pe care o aşază în poală.

— Îi urează bun venit unui vechi prieten, spune Arsinoe. Prietenului ei cel mai bun.

— Tu eşti prietena ei cea mai bună, spune Madrigal cu viclenie. Joseph Sandrin a fost întotdeauna. Cu totul altceva.

Scoate din punguţă patru obiecte: o şuviţă de păr ondulat, o fâşie de pânză cenuşie, o bucată de panglică neagră satinată şi un cuţit de argint cu lamă ascuţită.

— Magie joasă, observă Arsinoe.

— Nu îi mai spune aşa. Astea sunt cuvintele celor de la templu. Asta e viaţa insulei. Singurul lucru care a rămas de la zeiţă în lumea noastră.

Arsinoe se uită la Madrigal cum aşază cu grijă obiectele unul lângă altul. Nu poate să spună că nu e fascinată. Se simte un curent straniu în aerul de aici, iar în pământ, o vibraţie deosebită, ca o bătaie de inimă. E ciudat că nu a mai ajuns niciodată în acest loc, că nu a mai văzut niciodată copacul ăsta aplecat aşa. Dar sigur nu a mai fost aici. Dacă ar mai fi fost, şi-ar fi amintit imediat de el.

— Orice ar fi, spune Arsinoe, magia joasă nu este un har de

regină. Noi nu suntem la fel precum ceilalţi. Abordarea noastră este.

Se opreşte.

— „Sfinţită”, e gata să spună. De zeiţă. E adevărat, dar cuvântul acesta parcă îi amărăşte gura.

— N-ar trebui s-o fac, spune ea. Ar trebui să mă duc la o apă şi să strig la un crab până când vine să facă o plecăciune în faţa mea.

— De cât timp încerci să faci asta? o întreabă Madrigal. De câte ori ai chemat un familiar care nu a venit?

— Va veni.

— Va veni. Dacă îţi facem vocea mai puternică.

Madrigal zâmbeşte. Lui Arsinoe, Madrigal nu i s-a părut niciodată frumoasă, aşa cum crede multă, foarte multă lume. „Frumoasă” este un cuvânt care nu acoperă felul în care este ea.

— Jules mă va ajuta s-o fac mai puternică, spune Arsinoe.

— Nu fi încăpăţânată. S-ar putea ca Jules să nu fie capabilă. Pentru ea, totul e mult prea uşor. Are harul aici, în vârful degetelor. Din punctul ăsta de vedere, îmi aminteşte de sora mea.

— Da?

— Da. Caragh s-a trezit într-o bună zi cu har. Cu tot harul. Exact ca Jules. Nu era un har aşa de teribil de puternic cum are Jules, dar suficient ca să îi zăpăcească pe părinţii mei. Şi s-a întâmplat fără să facă vreun efort. Madrigal scormoneşte jarul şi începe să sară scântei. Uneori m-am întrebat dacă nu cumva Caragh este de fapt mama lui Jules. Cu toate că îmi amintesc bine că eu am născut-o. Erau foarte apropiate când m-am întors pe insulă. Mai mult, Jules parcă seamănă cu ea.

— Adică e mai urâtă, se încruntă Arsinoe.

— Nu am spus asta.

— Dar ce ai vrut să spui? Tu şi Caragh semănaţi. Iar Jules nu seamănă cu niciuna dintre voi. Singurul lucru pe care îl au în comun Caragh şi Jules e că sunt mai puţin frumoase decât tine. Jules s-a apropiat de Caragh, dar la ce te aşteptai? Tu erai plecată. Caragh a crescut-o.

— A crescut-o, repetă Madrigal. Nu avea nici nouă ani când m-am întors. Madrigal ia bucata de material din poală şi rupe nişte fâşii din ea, până când marginile sunt drepte. Poate mă simt

vinovată că am plecat, spune ea, cu ochii la bucata de pânză. Poate de-asta fac ce fac acum.

Arsinoe se uită la bucata de pânză cenuşie. Se uită la şuviţa de păr castaniu-închis şi se întreabă a cui o fi. Sub crengile plecate ale copacului, nu se mai simte adierea vântului, chiar şi flăcările s-au liniştit. Indiferent ce face Madrigal acum, n-ar trebui să o facă. Magia joasă este pentru cei simpli sau pentru cei disperaţi. Chiar şi atunci când dă rezultate, se plăteşte un preţ.

— Ai observat că nimeni nu intră în panică fiindcă nu ţi-a venit harul? întreabă Madrigal. Cait, nu. Ellis, nu. Nici măcar Jules nu e cu adevărat panicată. Nimeni nu crede că vei supravieţui, Arsinoe. Pentru că reginele naturaliste nu supravieţuiesc. Decât dacă sunt fiare, aşa cum era Bernadine cu lupul ei.

Face un nod în bucata de material şi apoi încă unul în jurul şuviţei de păr.

— Marea regină Bernadine, murmură Arsinoe. Ştii cât mă enervează să tot aud de ea? E singura regină naturalistă de care îşi aminteşte lumea.

— Este singura de care merită să-ţi aminteşti, spune Madrigal. Şi cu toată sălbăticia lor, oamenii din Wolf Spring s-au obişnuit cu ideea. Au acceptat-o. Dar eu, nu.

— De ce nu?

— Nu ştiu sigur, spune Madrigal şi ridică din umeri. Poate pentru că te-am văzut crescând în umbra harului lui Jules, aşa cum am crescut şi eu alături de-al lui Caragh. Sau poate pentru că vreau să mă iubească fiica mea, iar dacă te salvez, s-ar putea să înveţe cum să o facă.

Ridică în aer bucata de pânză de care e legată şuviţa de păr. Arsinoe clatină din cap.

— O să iasă prost. Când e vorba de mine, ceva sigur nu merge bine. Cineva o să sufere.

— Tu vei suferi când te vor ucide surorile tale, îi aminteşte Madrigal şi îi aşază în mână talismanul.

Pare un obiect inofensiv. Dar nu se simte aşa. Îl simte mai greu decât ar putea să fie o şuviţă de păr şi o bucată de pânză. Şi mai viu ca orice boboc de trandafir pe care l-a ţinut în mână.

— Zeiţa e aici, în locul acesta, spune Madrigal. Preotesele i se roagă de parcă ar fi o fiinţă, un soi de creatură de departe, dar eu ştiu că nu e aşa. O simţim în inima insulei. Peste tot. Ai

simţit-o şi tu în noaptea aceea, când pluteai în barcă, în mijlocul ceţurilor, şi nu te-a lăsat să pleci. Ea este insula şi insula este ea.

Arsinoe înghite în sec. I se pare că are dreptate. Poate odinioară zeiţa era peste tot, pe tot cerul, până spre continent. Dar acum s-a retras, s-a ghemuit ca o fiară în culcuş. La fel de puternică. La fel de periculoasă.

— Este părul lui Jules? întreabă Arsinoe.

— Da. L-am tăiat de dimineaţă, când am periat-o. Mi-a luat un secol să-l îndrept şi să-l leg cu ceva.

— Şi pânza?

Pare veche, şifonată şi murdară.

— Este o bucată dintr-o cămaşă de-ale lui Joseph, de când era mic. Sau cel puţin aşa mi-a spus mama. Şi-a rupt-o în cuiele din hambar, iar Jules i-a dat alta şi a păstrat-o pe asta. Nu îmi dau seama cum de-şi aminteşte toate astea. Madrigal se strâmbă. Sigur, am putea folosi şi alte lucruri de la Joseph, dar nu vrem s-o urmărească pe Jules ca un cerb în perioada de împerechere.

— E o vrajă de iubire, spune Arsinoe. Mă înveţi să folosesc magia joasă, ca să faci o vrajă de iubire pentru Jules?

— Există pe lume un motiv mai pur decât ăsta? Madrigal îi întinde capătul panglicii negre. Înfăşoară-le cu asta şi apoi leagă-le.

— De unde ştii să faci asta? o întreabă Arsinoe.

Deşi de fapt are impresia că şi ea ştie cum se face. Degetele ei se mişcă fără efort, răsucesc şi leagă şuviţa de păr şi pânza, şi s-ar fi gândit singură să folosească panglica, chiar dacă nu i-ar fi spus Madrigal.

— În largul insulei nu există nimic, şopteşte Madrigal. Închide ochii. Uită-te în flăcări.

— Jules ar fi vrut să facă singură asta, spune Arsinoe. Ba nu, de fapt n-ar fi vrut. Nu are nevoie de aşa ceva.

De partea cealaltă a focului, Madrigal face o strâmbătură tristă. Toate fetele din Wolf Spring îi ştiu pe băieţii Sandrin. Zâmbetul lor viclean, ochii lor, ca norii de furtună care se reflectă în mare. Vântul acela din părul lor întunecat. Şi Joseph va fi acum aşa. Şi, cu toate că Arsinoe o iubeşte pe Jules şi o consideră frumoasă, ştie bine că Jules nu are genul ăla de frumuseţe care să atragă aşa un băiat.

Arsinoe se uită la talisman şi îl învârte pe degete. Cu câteva

clipe în urmă, nu erau decât nişte resturi bune de aruncat la gunoi, sau bune pentru păsări să-şi facă un cuib. Dar acum e altceva aici, după nodurile cu care Madrigal a legat strâns părul lui Jules cu pânza din cămaşa lui Joseph.

Termină de înfăşurat panglica şi îi leagă capetele. Madrigal ia cuţitul de argint şi face o tăietură în antebraţul lui Arsinoe, atât de repede, încât rana sângerează abia după câteva secunde.

— Au, face Arsinoe.

— N-a durut.

— Ba da, şi puteai să mă avertizezi.

Madrigal îi face semn să tacă şi apasă talismanul pe sângele care începuse să curgă. Îi strânge braţul tare, ca sângele să curgă pe talisman, aşa cum curge laptele într-o găleată.

— Sânge de regină, spune Madrigal. Sângele insulei. Datorită ţie, Jules şi Joseph vor fi de nedespărţit.

Arsinoe închide ochii. Jules şi Joseph. Încă de mici erau inseparabili, până când a apărut ea. Până când au încercat s-o salveze pe ea, şi au fost despărţiţi din cauza asta. Consiliul Negru nu a pedepsit-o în niciun fel pe Arsinoe pentru că a încercat să fugă. Nu a primit decât sentimentul de vină. Iar în anii care au urmat, sentimentul acesta de vină, că din cauza ei Jules l-a pierdut pe Joseph, a fost o pedeapsă suficientă.

Madrigal îi eliberează braţul şi Arsinoe îl îndoaie, ţinându-se de cot. Sângerarea aproape s-a oprit, iar acum rana începe să zvâcnească. Madrigal nu s-a gândit să aducă ceva cu care să cureţe rana sau s-o bandajeze. Ori poate preţul vrăjii va fi pierderea braţului reginei.

Madrigal aşază talismanul într-un mic săculeţ negru. Când îi întinde săculeţul lui Arsinoe, degetele ei sunt roşii şi lipicioase, iar talismanul din pungă se simte ca o mică inimă care bate.

— După ce se usucă, spune Madrigal, pune-l undeva bine. Sub perna ta. Sau ascunde-l în păr, dacă poţi să nu îl mai tai.

Arsinoe ţine talismanul în pumn. Acum că vraja s-a încheiat, i se pare ceva rău. Ceva greşit, ascuns în spatele intenţiilor bune. Nu îşi dă seama de ce a făcut-o. Nu are nicio scuză, în afară de aceea că a fost aşa de simplu, iar pentru ea nimic n-a fost simplu până acum.

— Nu pot să-i fac asta lui Jules, spune ea. Nu pot să-i nesocotesc aşa voinţa. Indiferent de motivaţie, ea nu şi-ar dori asta.

Fără să se mai gândească, Arsinoe aruncă talismanul în flăcări.

Săculeţul arde imediat, părul lui Jules şi fâşia din cămaşa lui Joseph se înnegresc şi se contorsionează ca picioarele unei insecte muribunde. Fumul care se ridică miroase oribil. Madrigal ţipă şi sare în picioare.

— Stinge focul şi hai acasă, spune Arsinoe.

Se străduieşte să vorbească precum o regină, dar vocea e slabă şi tremurătoare, de parcă ar fi pierdut câţiva litri de sânge, nu doar vreo două picături.

— Ce-ai făcut? o întreabă Madrigal cu tristeţe. Ce i-ai făcut bietei noastre Jules?

Rolanth

În curtea împrejmuită a templului, din partea estică, Mirabella poate fi singură. Este unul dintre puţinele locuri în care preotesele îi dau voie neînsoţită. Unul dintre puţinele locuri în care se simte în siguranţă. Chiar şi când se roagă în altar este măcar una, dacă nu două preotese care stau în umbre. Numai în curte şi în dormitorul ei din casa Westwood poate fi ea însăşi. Liberă să gândească, să se odihnească sau chiar să plângă.

A plâns de multe ori după testul pe care l-a făcut Rho la faleză. În general şi-a ascuns lacrimile. Dar nu mereu. Vestea tristeţii ei s-a împrăştiat repede, iar preotesele au început s-o privească cu suspiciune. Încă nu îşi dau seama dacă lacrimile ei sunt semn de slăbiciune sau de milă măreaţă. În orice caz, ar fi preferat ca ea să nu plângă.

Mirabella îşi strânge picioarele sub ea, pe banca rece de piatră. După ce şi le ridică, o mică ciocănitoare cu pene albe şi negre aterizează pe urma unui picior şi începe să ţopăie.

— Ah! face Mirabella.

E o păsărică zglobie, cu ochi negri, inteligenţi. Mirabella îşi pipăie buzunarele fustei şi se caută prin pelerină.

— Îmi pare rău. Nu am seminţe să-ţi dau.

Ar fi trebuit să ia nişte seminţe la ea. I-ar fi plăcut să se uite la porumbeii care vin la mâncare.

— Nu seminţe caută ea.

Mirabella se întoarce. O tânără iniţiată stă la intrarea în curte,

în deschizătura gardului viu, acum acoperit de zăpadă. Îşi strânge tare pe lângă faţă gluga albă, în bătaia vântului rece.

Mirabella îşi drege glasul.

— Dar ce caută?

Fata zâmbeşte şi intră în curte.

— Vrea să te înveselească, spune ea.

Îşi scoate gluga, iar ciocănitoarea se ridică de jos şi zboară direct pe gâtul fetei.

Regina face ochii mari.

— Eşti naturalistă, spune ea.

Fata dă din cap.

— Mă numesc Elizabeth. Am crescut în Bernadine's Landing. Sper că nu te superi că am venit. Dar pari aşa de tristă. Iar pe mine Pepper reuşeşte întotdeauna să mă înveselească.

Micuţa pasăre scoate o clipă ciocul de sub pelerină, apoi dispare înăuntru la fel de repede. Mirabella o priveşte cu interes. Nu mai văzuse niciodată un familiar; în templu, preotesele îşi abandonează harul, iar familiarii sunt interzişi.

— Cum ai reuşit să-l păstrezi? o întreabă Mirabella.

Elizabeth îşi freacă uşor obrazul măsliniu de capul păsării.

— Te rog, nu spune nimănui. L-ar ucide pe loc. Am încercat să-l ţin la distanţă, dar nu vrea să plece. Norocul meu e că e uşor de ascuns, cred. E o cruzime că ne obligă să-i gonim, înainte de a ne obţine brăţările. Dacă mă răzgândesc şi părăsesc templul? Unde îl mai găsesc atunci pe Pepper? În pădurile de aici? Sau sus în munţi, unde nu îmi va mai auzi niciodată chemarea?

— E o cruzime că vă obligă să-i goniţi, pur şi simplu, spune Mirabella.

Elizabeth ridică din umeri.

— Mama mea spune că odinioară preotesele nu trebuiau să renunţe la familiari. Dar acum insula este aşa de învrăjbită. Naturaliştii împotriva toxicilor împotriva elementalilor. Chiar şi puţinii oameni care au harul războiului sau cei şi mai puţini care au harul viziunii sunt învrăjbiţi. Elizabeth se uită la Pepper şi oftează. Renunţarea la familiari ne uneşte. Şi sacrificiul acesta ne leagă de credinţă. Dar ai dreptate. Oricum e o cruzime.

— Îmi dai voie? întreabă Mirabella şi întinde mâna.

Elizabeth zâmbeşte, iar micuţa pasăre zboară imediat şi se aşază pe degetele ei.

— Te place, spune Elizabeth.

Mirabella râde încetişor.

— E drăguţ din partea ta. Dar tu eşti naturalistă. Pasărea o să facă ce îi spui tu.

— Nu chiar aşa funcţionează legătura noastră. Şi, oricum, ţi-ai fi dat seama. Pasărea ar fi ezitat, şi nu ar fi avut ochii aşa de strălucitori. Ar putea chiar să-ţi lase găinaţ în palmă.

— Norocul meu că mă place, deci, spune Mirabella.

Pepper clipeşte din ochi şi apoi zboară ca săgeata înapoi în siguranţa pelerinei lui Elizabeth.

— Când te-am văzut singură şi aşa de tristă, m-am gândit să vin să te întreb dacă pot să te ajut cu ceva. Elizabeth se aşază pe banca de lângă ea. Ştiu de ce plângi.

— Îmi închipui că toate preotesele din templu ştiu.

Elizabeth încuviinţează din cap.

— Dar pentru mine înseamnă mai mult, spune ea, pentru că era gata să fiu eu fata sacrificată.

— Tu?

— Cum reuşesc ele să te convingă, spune ea. Datoria şi comuniunea cu zeiţa. Eram pe punctul să spun da. Mi se părea că aşa trebuie. O chema Lora. Pe voluntară. A murit convinsă fiind că a făcut un mare serviciu. Şi sunt feluri mai rele în care poţi să mori.

Feluri mai rele, cum ar fi să fii arsă de vie de surorile tale preotese. Mirabella a încercat să gândească în acest mod. Să-şi spună că, de fapt, a salvat o fată din flăcări. Nu a mers. Nu a fost corect, indiferent cum s-a întâmplat.

— Toţi avem naturi duale, regină Mirabella. Fiecare har are lumină şi întuneric. Noi, naturaliştii, putem face plantele să crească, dar putem şi să convingem un homar să intre în oală, iar familiarii noştri fac praf iepurii pe câmp.

— Da, spune Mirabella. Ştiu asta.

Elementalii ard pădurile la fel de simplu cum le udă cu ploaia. Harul războiului poate fi folosit pentru protecţie, dar şi pentru măcel. Chiar şi cei care au harul viziunii sunt de multe ori blestemaţi să-şi piardă minţile. Din acest motiv sunt înecate reginele care se nasc cu harul viziunii.

— Chiar şi toxicii, spune Elizabeth, pot fi vindecători.

— Ei, asta chiar n-am auzit, spune Mirabella.

— Toxicii sunt celebri pentru cruzimea lor. Toate execuţiile lor sunt oribile, cei executaţi sunt ucişi cu otrăvuri aşa de sinistre,

încât le ţâşneşte sângele prin ochi şi li se frânge spatele din cauza spasmelor.

— Dar e adevărat, insistă Elizabeth. Ei ştiu să vindece. Numai că au uitat să facă asta în goana lor după locuri în consiliu.

Mirabella zâmbeşte puţin. Apoi clatină din cap.

— Dar nu e acelaşi lucru, Elizabeth. Pentru regine nu e acelaşi lucru.

— O, ştiu că nu, răspunde preoteasa. Şi nu sunt aici, în Rolanth, decât de puţin timp. Dar deja îmi dau seama că eşti un om bun, Mirabella. Nu ştiu dacă vei fi o regină bună, dar e un început promiţător.

O cosiţă întunecată iese din gluga lui Elizabeth, aproape la fel de întunecată ca părul reginei. Mirabellei, felul în care se piaptănă îi aminteşte de Bree. Pepper, ciocănitoarea, îşi înfoaie penele. Pare să fie o pasăre destul de laconică.

— Eşti singura preotească de aici care a stat într-adevăr de vorbă cu mine, spune Mirabella. Adică, în afară de Luca.

— Da? Vai de mine! Încă un semn că nu sunt prea bună pentru a fi preotească. Rho îmi spune mereu asta. Poate are dreptate.

Rho cea însetată de sânge. Teroarea templului. Mirabella nu îşi aminteşte vreun episod în care să fi fost amabilă sau în care să fi vorbit cu blândeţe. Dar după ce se va termina Beltane şi va începe ascensiunea, va fi bună pentru protecţie. Luca are dreptate în privinţa asta.

Elizabeth îşi lasă uşor capul într-o parte.

— Te simţi puţin mai bine acum?

— Da, spune Mirabella.

— Bine. Ritualul acela, al sacrificiului, poţi să fii convinsă că a fost ideea lui Rho. Vrea cu tot dinadinsul să reînvie practici vechi şi să mai câştige un loc în consiliu pentru templu. E convinsă că poate face asta cu forţa, ca şi cum ea însăşi ar fi mâna zeiţei. Dar nu e. Elizabeth îi zâmbeşte luminos: Tu eşti.

— Ai zis că a făcut-o, spune Marea Preotească. Deci s-a împlinit.

— Dar n-am zis că a făcut-o aşa cum trebuie, replică Rho.

Rho ia în mână un bibelou de pe colţul biroului de mahon din camera Marii Preotese – un glob lucios de opal şlefuit – şi se strâmbă. Nu îi plac camerele Marii Preotese, de la ultimul etaj al templului, cu ferestrele spre faleza Shannon's Blackway. Sunt

prea delicate, cu pernuţele şi păturile alea împotriva frigului. Prea încărcate cu tot felul de bibelouri care nu au nicio utilitate, vaze de ceramică sau ouă sculptate şi aurite. Ca şi globul ăsta de opal.

Luca o vede pe Rho cum ridică braţul ca să arunce pe geam opalul.

— Nu face asta, o avertizează Marea Preoteasă. L-am primit în dar.

— E o simplă piatră.

— Tot dar se cheamă. Şi închide fereastra. Azi vântul e rece. De-abia aştept primăvara. Focurile de la Beltane care anticipează nopţile fierbinţi de vară. Vrei puţină supă? De la bucătărie mi-au spus că azi avem iepure cu varză şi smântână.

— Luca, spune Rho. Nu mă asculţi. Ritualul a fost o farsă. Regina noastră stătea retrasă într-un colţ şi nici nu s-a mişcat până când n-am făcut-o pe fata aia să simtă focul.

Luca oftează.

— Fata sacrificată zace sub o grămadă de stânci. A îndeplinit ritualul. Nu poţi să-i ceri să-i şi placă.

— Nici Marii Preotese nu îi plăcea. Dar s-a supus când i-au spus că e prea moale. Le-a crezut când i-au spus că Mirabella va avea de suferit în final. Iar acum o fată inocentă e moartă. Strivită de stâncile care i-au alcătuit un monument numai bun să te rogi la el.

— Nu îi vom mai cere să facă aşa ceva, spune Luca. Tu nu o cunoşti cum o cunosc eu. Dacă o presăm prea tare, o să se răzvrătească. Iar dacă Mirabella învaţă să se răzvrătească. Dacă îşi aminteşte cum s-o facă.

Luca se uită pe fereastra care dă spre apus, peste vârful copacilor, către casa Westwood. Chiar şi de la distanţa asta se văd paratrăsnetele de cupru, iţite ca nişte fire zbârlite de păr. Cei din casa Westwood ştiu foarte bine că acolo trebuie să stea.

— Tu nu ai fost aici, adaugă ea, când au adus-o pe Mirabella de la Black Cottage. Nici eu n-am fost. Eram încă în Indrid Down, mă luptam în consiliu cu cei din familia Arron pentru fiecare fărâmă de putere. Nici nu aş fi crezut-o pe Sara Westwood când a venit să-mi spună că regina noastră de şase ani e gata să dărâme casa, dacă nu îi vedeam expresia îngrozită. Insula nu a mai văzut un har ca al ei de sute de ani. De la Shannon şi reginele trecutului. Noi suntem îngrijitoarele insulei, nu

stăpânele ei.

— Se prea poate, spune Rho. Dar dacă nu se ridică la înălţimea misiunii ei, Consiliul Negru va păstra puterea pentru încă o generaţie.

Luca îşi freacă faţa cu putere. Poate e prea bătrână pentru asta. Prea epuizată de o viaţă întreagă în care a încercat să smulgă puterea din mâinile clanului Arron. Dar Rho are dreptate. Dacă urcă pe tron încă o regină toxică, cei din familia Arron vor conduce Consiliul Negru până când următoarea serie de triplete va ajunge la majorat. Când se va întâmpla asta, Luca va fi de mult moartă.

— Mirabella se va ridica, spune Marea Preoteasă. Iar templul va conduce din nou consiliul. Când va fi alcătuit din membrii familiei Westwood, va fi mult mai uşor de controlat.

După câteva zile, Mirabella se trezeşte iar dintr-un vis cu gustul acela de sânge în gură. În vis, ea, Arsinoe şi Katharine erau copii. Îşi aminteşte părul negru răsfirat în apă şi nasul murdar de praf al lui Arsinoe. Îşi aminteşte că mâinile ei se transformau în gheare şi îşi sfâşia surorile.

Îşi ridică faţa din pernă şi se răsuceşte pe spate. E miezul zilei şi camera e goală. Poate că nici la uşă nu bântuie nicio preoteasă, dacă Sara, Bree şi ceilalţi din familia Westwood sunt acasă.

Visele apar tot mai des. O trezesc de două ori pe noapte, uneori chiar şi de trei ori. Luca i-a spus că trebuie să se aştepte la ele. Că ele îi vor arăta calea. Dar nu i-a spus cât de mult o vor îngrozi.

Mirabella închide ochii. Dar, în loc de întuneric, vede sub pleoape chipul fetei sacrificate sub stânci. Vede iar nasul murdar de praf al lui Arsinoe. Aude râsul lui Katharine.

Reginele nu trebuie să-şi iubească surorile. A ştiut asta dintotdeauna, chiar şi când erau împreună la Black Cottage, când le iubea chiar dacă nu trebuia.

— Nu mai sunt copiii de atunci, şopteşte ea în palme.

Sunt regine. Trebuie să moară.

Bree bate la uşă, apoi bagă capul prin deschizătură, şi coada ei lungă şi castanie îi alunecă peste umăr.

— S-a făcut ora? întreabă Mirabella.

Azi trebuie să meargă în oraş, unde cei mai buni artizani din

Rolanth aşteaptă să-şi prezinte cele mai frumoase bijuterii şi rochii pentru ceremoniile de Beltane.

— Aproape, spune Bree. Dar nu mai fi aşa de bosumflată. Uite cine a venit de la templu.

Bree deschide uşa larg şi din partea cealaltă se apleacă înăuntru Elizabeth. Mirabella zâmbeşte.

— A, nu, zice ea. Lumea o să spună că eu nu sunt prietenă decât cu fetele care îşi împletesc părul.

După ce se pregăteşte şi se îmbracă, Mirabella, cu Bree şi Elizabeth, urcă în trăsura care le aşteaptă în faţa casei Westwood.

Sara e deja în trăsură.

— Foarte bine, spune Sara şi bate în plafon, făcându-i semn birjarului să plece. Drăguţ din partea ta că ne însoţeşti, preoteasă. Îi zâmbeşte lui Elizabeth şi adaugă: Sunt sigură că templul va fi de acord cu alegerile noastre de azi.

— A, nu am venit ca să vă supraveghez din partea templului. Elizabeth zâmbeşte voioasă, privind oraşul de pe fereastră. Am fugit puţin de obligaţiile de acolo.

Buzele Sarei s-au subţiat într-o linie, iar Bree chicoteşte.

— Ne pare bine că ai venit, oricum, spune Sara. Mira, te simţi bine? Eşti cam palidă.

— Mă simt bine, Sara.

Sara bate mai puternic în plafon, iar birjarul goneşte caii mai tare.

— Poate trebuie să mănânci ceva. O să fie mâncare destulă în parc.

Parcul Moorgate se află în cartierul central, care se întinde de-a lungul canalului. Primăvara e frumos, plin de copaci, cu alei de pietriş alb şi o fântână arteziană de fildeş. La vremea asta, copacii sunt dezgoliţi şi întinderea e pustie. Loc destul pentru ca bijutierii şi croitorii să-şi prezinte marfa.

— Sper ca negustorul ăla de pe Third Street să-l aducă şi pe frumosul lui băiat, spune Bree.

— Parcă te întâlneai cu tânărul Wexton, spune Sara.

Bree se reazemă mai bine de pernele de catifea ale trăsurii.

— Nu mă mai văd cu el. De la ziua Mirei, a uitat cum se sărută. Atâta limbă!

Se cutremură de repulsie, apoi se preface că vomită şi se lipeşte de Mirabella. Mirabella şi Elizabeth încep să râdă. Sara

nu spune nimic, dar ochii i-au ieşit din orbite şi buzele nici nu i se mai văd.

Mirabella se uită pe fereastră. Aproape au ajuns. În cartierul acesta central, clădirile sunt mari şi albe. Fiecare crăpătură a fost acoperită grijuliu cu var. Aici se poate vedea ce frumos a fost odată oraşul Rolanth. Se poate vedea ce frumos o să fie din nou, dacă Mirabella va lua tronul.

— Am ajuns, exclamă Sara când trăsura se opreşte. Îşi netezeşte fusta şi se pregăteşte să coboare. Bree, spune ea încet, încearcă, te rog, să te ţii după noi.

— Da, mamă, răspunde Bree, dându-şi ochii peste cap.

Mirabella coboară după Sara. Prin poarta deschisă a parcului îi vede pe bijutieri şi pe croitori aşteptând aliniaţi. Şi pe preotese, evident. Mereu de pază.

Bree întinde gâtul.

— E aici, spune ea şi zâmbeşte.

Nu e greu să-ţi dai seama despre cine vorbeşte. Lângă bijutierul din capătul şirului e un băiat frumos, cu părul şaten-deschis. Şi el a văzut-o pe Bree.

— Nu-ţi ia niciodată prea mult timp, spune Mirabella încet.

— N-ar avea cum. Am ani întregi de antrenament. Bree le apucă de braţ pe Mirabella şi pe Elizabeth. Trebuie să aflăm cum îl cheamă, le spune.

— Ajunge! se răsteşte Sara.

Le desparte pe fete şi îşi ocupă locul lângă regină.

— Mamă, mormăie Bree. Nu facem decât să alegem bijuterii. Nu trebuie să te porţi de parcă suntem la marea debarcare!

Toate ieşirile în public vor fi oficiale după încoronare, spune Sara. Trebuie să vă obişnuiţi cu asta.

După ce au intrat în parc, Sara se apropie de una dintre preotesele novice.

— Regina Mirabella nu a mâncat azi. Vrei, te rog, să-i pregăteşti ceva?

Fata dă din cap şi pleacă imediat. De fapt, Mirabellei nu îi e chiar foame. Visele cu surorile ei îi taie de multe ori pofta de mâncare pe toată ziua. Dar va fi mai bine să ronţăie ceva decât să se certe cu Sara.

Negustorii fac plecăciuni când ele se apropie de mesele lor. Cei din familia Westwood vor cumpăra câte un mărunţiş de la fiecare – un inel, o brăţară, o eşarfă. Numai câţiva privilegiaţi

vor primi comenzi de rochii sau de bijuterii.

— Pot să spun şi fără să mă uit că de la prima masă nu vom cumpăra decât batiste, şopteşte Sara la urechea Mirabellei. Femeia asta nu are simţul mişcării elementalilor. Cusătura ei e strânsă şi severă. Potrivită pentru un toxic.

Apropiindu-se de taraba femeii, Mirabella vede că Sara are dreptate. Totul e lucios, iar rochiile sunt strâmte. Dar croitoreasa e emoţionată. Plină de speranţă.

— Mănuşile sunt foarte elegante, spune Mirabella, înainte ca Sara să deschidă gura. Lucrezi şi cu piele? Se întoarce pe jumătate spre Sara: Lui Bree îi trebuie nişte mănuşi pentru tragerea cu arcul. Şi cred că micuţului Nico i-au rămas mici mănuşile.

— Da, regină Mirabella, spune vânzătoarea. Cel mai mult îmi place să lucrez cu piele.

Mirabella se îndepărtează de tarabă, lăsând-o pe Sara să discute despre bani, dar şi ca să n-o audă scrâşnind din dinţi. De la următorul negustor alege nişte inele din fire de argint răsucite, iar de la celălalt unele de aur, în timp ce Bree trage de ea să ajungă mai repede la băiatul cu păr şaten.

Preoteasa novice apare cu o tavă pe care se află brânză, pâine şi un borcănel cu roşii conservate. Elizabeth îi ia tava.

— Bree, potoleşte-te un pic, spune ea râzând. Stai o clipă şi mănâncă.

Ea se opreşte, dar până la băiat nu mai e decât o tarabă, şi felul în care îşi mestecă bucăţica de brânză e foarte sugestiv.

— Trebuie să găsim ceva cu care să-i distragem atenţia, îi şopteşte Elizabeth Mirabellei. Poate rochiile astea. Sunt superbe!

— Nu cred că există vreo rochie care să-i poată distrage atenţia, spune Mirabella. Oricât ar fi de superbă.

Croitorul o studiază pe Bree. Apoi se apleacă şi ia ceva de sub masă.

— Poate aşa ceva, spune el şi întinde în faţa lor rochia.

Mirabella şi Elizabeth sunt mute de uimire. Lui Bree îi scapă bucăţica de brânză din mână.

Nu e o rochie de regină. Rochia de regină trebuie să fie neagră. Aceasta are corsajul brodat cu valuri albastre, iar din fusta neagră iese o trenă de satin, albastru întunecat. Este splendidă.

— Asta e, spune Mirabella. Se întoarce spre Bree şi îi mângâie

coada cu afecţiune. Cu rochia asta o să mă pui în umbră. Toţi curtezanii se vor uita la tine.

— Nu, spune Elizabeth. Nu e adevărat, Mira!

Poate că nu. Părul negru ca pana corbului şi ochii negri ai reginei atrag mereu atenţia. Dar Elizabeth a interpretat greşit. Mirabella nu e invidioasă. Niciodată nu ar putea s-o invidieze pe Bree.

Sara le ajunge din urmă şi îşi dă consimţământul pentru rochie, cu o înclinare a capului.

— Vom lua trei rochii, spune ea, inclusiv aceasta, care trebuie să fie pe măsura fiicei mele. Poate luăm şi mai multe, dacă nu găsim altceva la fel de frumos ca la tine. O să te chemăm să discutăm detaliile.

— În sfârşit, şopteşte Bree la urechea Mirabellei.

Ajunseseră la taraba bijutierului şi la băiat.

— O să vorbim cu tatăl lui, nu cu el, spune Mirabella. Cum crezi c-o să faci?

Bree face o mişcare discretă cu bărbia. Negustorul şi fiul lui au un cazan mare în care fac focul, în spatele tarabei, ca să îi încălzească până le vine rândul. Asta înseamnă că nu sunt elementali, sau poate au un har slab.

Bree o prinde brusc de talie pe Elizabeth.

— Draga mea Elizabeth, spune ea. Ce mai tremuri! Se întoarce spre băiat şi întreabă: Am putea să venim să stăm puţin lângă foc?

— Desigur, răspunde el repede.

Mirabella surâde, iar băiatul le conduce pe Bree şi Elizabeth la foc. Cu o mişcare uşoară a mâinii, Bree transformă jarul în flăcări înalte. Se uită peste umăr la Mirabella şi îi face cu ochiul.

— Bine, spune Sara, încet. Mă gândeam că o să fim nevoite să-i cumpărăm toată marfa, ca să aibă ea timp să flirteze.

Dar poate tot vor trebui s-o facă. Bijuteriile negustorului sunt splendide. Toată taraba e plină de nestemate frumos şlefuite, încastrate în monturi sofisticate. Mirabella întinde mâna spre un colier cu trei pietre de un roşu-portocaliu aprins, atârnate de un lănţişor scurt de argint. Chiar şi pe tarabă, în lumina aceea de iarnă, par să ardă.

— Mi-ar plăcea colierul ăsta, pentru noaptea Revelării.

După ce termină cumpărăturile, se întorc la trăsură. Mirabella îşi ţine colierul cu pietre de foc în poală, într-o casetă de catifea.

Abia aşteaptă să-l vadă şi Luca. Este sigură că Marii Preotese îi va plăcea. Poate după ce se încheie festivităţile de revelare, Mirabella i-l va dărui.

— Acum, că am terminat, spune Sara după ce porneşte trăsura, să vă spun ultimele veşti. Din Wolf Spring, vă daţi seama.

— Veşti? întreabă Bree. Ce veşti?

— Se pare că acolo a sosit deja un curtezan. Delegaţia lui a venit mai devreme.

— Dar asta nu e permis, spune Mirabella. Templul ştie?

Se uită la Elizabeth, dar iniţiata ridică din umeri.

— Ştie, răspunde Sara. Este prima delegaţie a familiei lui. Li s-a acordat un tratament special, pentru un aşa-zis dezavantaj. Ca să le permită să se orienteze, fiind într-un loc necunoscut. Şi ca să-i răsplătească pentru că au avut grijă de Joseph Sandrin în timpul exilului.

— Nu am mai auzit de mult numele ăsta, spune Mirabella.

Înainte se gândea de multe ori la el. De câte ori se gândea la Arsinoe. Era băiatul care încercase să fugă cu ea. Care a vrut s-o ajute să scape. Când a fost prins, a auzit că ar fi scuipat la picioarele Nataliei Arron.

— Acum îi aduce un curtezan lui Arsinoe. Probabil că i-a fost greu să facă asta, din moment ce şi el o iubeşte atât de mult.

— Cred că o să-l vedeţi şi voi, spune Sara.

— Pe Joseph?

— Nu. Pe curtezan. Înainte de Beltane. O să facem în aşa fel încât să vină şi aici. Sub supravegherea templului, evident.

— Ce păcat, spune Bree. Să fie atâţia curtezani şi tu să nu poţi alege decât unul. Totuşi, sunt aşa de mulţi. Se cutremură de plăcere şi adaugă: Uneori îmi doresc să fi fost şi eu regină.

Mirabella se încruntă.

— Să nu mai spui asta niciodată.

Toată lumea din trăsură tace auzindu-i tonul.

— Era doar o glumă, Mira, spune Bree cu delicateţe. Evident că nu-mi doresc asta. Nimeni nu îşi doreşte cu adevărat să fie regină.

Conacul Greavesdrake

Marea şi întunecata bibliotecă de la Greavesdrake este unul dintre locurile preferate ale lui Katharine. Şemineul imens umple camera de căldură, mai puţin prin colţurile îndepărtate; când era mică, rafturile înalte şi fotoliile masive din piele îi ofereau o mulţime de ascunzători în faţa palmelor lui Genevieve sau a antrenamentului cu otravă. Azi însă focul arde domol, iar ea şi Pietyr nu se ascund. Au dat la o parte cele trei rânduri de draperii de la ferestrele dinspre răsărit şi acum se bucură de lumina pură şi strălucitoare. Căldura venită de la soare e cumva mai plăcută. Mai blândă, parcă, şi câştigată cu mai puţin efort.

Pietyr îi întinde o bucăţică de pâine unsă cu cremă moale de brânză de oaie. A improvizat un picnic pe covor, la care a adus cea mai bună mâncare neotrăvită pe care a găsit-o. Un gest drăguţ, chiar dacă ştie că intenţia lui e doar s-o mai îngraşe.

— Trebuie să încerci şi sufleul de crab, spune el. Înainte să se răcească.

— O să-l încerc, spune Katharine.

Ia o gură de pâine cu brânză, dar e foarte greu. Chiar şi cele mai bună mâncăruri au gust de noroi când ţi-e greaţă. Îşi atinge uşor micul pansament de la încheietură.

— De data asta ce a fost? o întreabă Pietyr.

— Un soi de venin de şarpe.

Nu era ceva cu care să nu mai fi fost otrăvită până atunci. Dar tăietura pe care au făcut-o ca să i-l aplice a fost mai adâncă decât era cazul, din cauză că Genevieve îi mai purta pică şi acum după noaptea de Gave Noir.

Pietyr se uitase deja la rană şi nu îi plăcuse cum arată.

— Când vei fi încoronată, spune el, nu va mai exista niciun motiv pentru asta.

Îi întinde o farfurioară cu omletă cu caviar şi smântână.

Katharine ia o înghiţitură şi încearcă să zâmbească.

— Ăsta nu e zâmbet, Kat. E o grimasă.

— Poate ar trebui să mai amânăm puţin, sugerează ea. Până la cină.

— Şi să te lăsăm să mai pierzi încă două mese? Clatină din cap. Trebuie să-ţi recuperăm apetitul de toxic. Ia un pateu. Sau măcar puţin suc.

Katharine râde.

— Eşti cel mai bun servitor personal pe care l-am avut vreodată. Mai bun chiar decât Giselle.

— Da? Pietyr ridică o sprânceană. N-am experienţă. Casa mea de la ţară e bine fortificată şi bine gospodărită de Marguerite, chiar dacă nu îmi place să recunosc asta. De când mă ştiu, eu am fost cel servit.

— Atunci probabil că ai învăţat din exemple, spune Katharine. Pari foarte interesat de încoronarea mea. De fapt, toţi cei din familia Arron. Chiar ai venit aici ca să scapi de viaţa de la ţară? Ce ţi-a promis Natalia?

— Mi-a promis un loc în consiliu, spune el, după ce vei urca la tron. Dar nu e numai asta.

Se uită la ea cu înţeles, iar ea roşeşte. Lui îi place s-o vadă roşind. Spune că probabil Mirabella este prea orgolioasă ca să arate că-i face plăcere când cineva este interesat de ea.

— Reginele toxice sunt bune pentru insulă. Îi mai întinde o bucată de pâine. Noi am stăpânit insula sute de ani. Cei din familia Westwood sunt chiar aroganţi dacă îşi imaginează că pot face mai multe decât noi.

— Familia Westwood, spune Katharine, şi templul.

— Da. Templul. Nu ştiu de ce sunt aşa de disperate preotesele. De ce vor să posede inimile tuturor. Dar vor.

Pietyr mănâncă pâine unsă cu jeleu de măr. Nu strâmbă din nas fiindcă mănâncă ceva neotrăvit, aşa cum fac ceilalţi din familie. Nu o face pe Katharine să se simtă prost pentru că e aşa de slabă.

— Aici miroase a praf, Kat, spune el. Nu ştiu de ce îţi place.

Katharine se uită în jur la rafturile pline de cărţi legate în piele.

— Reginei Camille îi plăceau cărţile, spune ea. Îi plăcea să citească despre reginele de pe continent. Ştiai că aşa i-a ales numele lui Arsinoe?

— Nu ştiam.

— A fost odată o regină pe continent, ucisă de sora ei. O chema Arsinoe. La naştere, când a văzut că Arsinoe e slabă, a botezat-o aşa. Arsinoe, naturalista.

— Puţin cam răutăcios să-ţi botezi copilul aşa. Aproape că-mi pare rău pentru Arsinoe, spune Pietyr.

— Regina ştie ce suntem încă de la naştere. Ştie ce har avem. Un rebut e un rebut chiar din prima clipă.

— Oricum, ţie ţi-a dat un nume frumos, Katharine cea toxică. Probabil că şi-a dat seama de la început că atunci când vei fi

mare o să fii dulce şi serioasă. Îşi trece uşor degetul pe obrazul ei şi adaugă: Şi foarte frumoasă.

— Suficient de frumoasă încât toţi curtezanii să fie atraşi de mine? întreabă ea. Chiar trebuie să se întâmple aşa?

— Trebuie. Imaginează-ţi ce faţă o să facă Mirabella când o să vadă că nimeni nu se uită la ea. Poate o să fie aşa de dezamăgită, încât o să se arunce singură de pe stâncile din Rolanth.

— Asta ar fi, într-adevăr, ideal. Deşi ar priva-o pe Katharine de plăcerea de a-şi băga ghearele în gâtul ei, după ce a otrăvit-o.

Katharine râde.

— Ce e? o întreabă Pietyr.

— Mă gândeam la Arsinoe, spune ea. Ce trist şi ce simplu va fi s-o omor, după ce moare Mirabella.

Pietyr chicoteşte. O trage mai aproape de el.

— Sărută-mă, spune el, şi ea îl sărută.

Începe să se priceapă mai bine şi are mai mult curaj. La sfârşit, îi muşcă uşor buza. Este un băiat atât de frumos. Ar putea să-l sărute toată ziua şi nu s-ar plictisi.

— Învеţi repede, spune el.

— Dar tu? Cu câte fete ai exersat până acum, Pietyr?

— Cu multe, răspunde el. Practic, cu toate cameristele care au intrat la noi în casă şi cu majoritatea fetelor din sat. Ca şi cu o bună parte dintre prietenele mai disponibile ale mamei mele vitrege.

— Nu trebuia să întreb, spune ea, bosumflată.

El o mângâie pe picior, iar Katharine râde. Atâtea fete. Atâtea femei. Dar el este al ei şi numai al ei. Deocamdată.

— Nu ţi se pare că sunt neinteresantă, după atâtea fete cu experienţă? întreabă ea.

— Nu, spune el şi o priveşte în ochi. Deloc. De fapt, în toată povestea asta, cel mai greu o să fie ceva la care nu prea m-am gândit.

— Ce?

— Să nu uit de ce sunt aici. Că sunt aici să te fac să ajungi regina care cucereşte inimi. Să te ajut să câştigi sprijinul întregii insule la festival.

— La ce contează sprijinul insulei? Nu mă va ajuta să-mi ucid surorile.

— O regină mult iubită are mulţi ochi şi multe urechi. Sprijinul

oamenilor va conta foarte mult, oricum, după încoronare.

Stomacul lui Katharine se strânge şi împinge farfuria cu mâncare.

— Aşa de multă presiune, atât de multe aşteptări. Iar eu voi da greş. Voi da greş, la fel cum s-a întâmplat de ziua mea.

— Nu vei da greş, spune Pietyr. Când vei urca pe scena ta în ziua Revelării, nimeni nu se va mai uita la scenele pe care se află surorile tale. Când curtezanii te vor vedea la debarcare, vor uita complet că mai sunt şi alte regine de văzut.

— Dar Mirabella.

— Las-o pe Mirabella. O să fie ţeapănă şi arogantă. Tu vei zâmbi. Vei flirta. Vei fi regina pe care şi-o doresc ei. Numai să reuşesc să te fac să stai drept.

— Să stau drept?

— Ai un mers foarte nesigur, Kat. Vreau să mergi printr-o cameră ca şi cum e deja a ta. Uneori, zici că vrei s-o iei la fugă.

— S-o iau la fugă!

Râde şi îl îmbrânceşte uşor. El se lasă pe spate şi râde cu ea.

— Totuşi, s-ar putea să ai dreptate. Uneori chiar merg prea repede. Ca un şobolan care fuge. Katharine zâmbeşte. Dar de acum nu va mai fi aşa. Tu o să mă înveţi, iar eu îi voi face să uite şi cum îi cheamă. Cu o singură privire.

— Cu o singură privire? E o promisiune îndrăzneaţă.

— Dar aşa voi face. Şi am să te fac şi pe tine să uiţi.

Katharine îşi lasă privirea în jos.

— Ce să uit?

Ridică ochii spre el.

— Că nu sunt pentru tine.

Când Natalia îi cere lui Katharine să vină cu ea la Volroy, nu există decât o explicaţie: vrea să otrăvească un prizonier. Niciodată nu s-a dus la palat din alt motiv. Nu a participat niciodată la şedinţele Consiliului Negru, ca să asculte discuţiile despre taxele pe fructele naturaliştilor sau pe ferestrele de sticlă din Rolanth. Nu s-a întâlnit niciodată cu reprezentanţii ultimului rege-consort de pe continent, când au venit să facă presiuni în interesul lor. Dar asta nu e nicio problemă, spune Natalia. Într-o bună zi va face şi asta, după ce va fi încoronată.

— A fost judecat în Kenora, spune Natalia în trăsura care le duce spre Indrid Down şi spre turnurile negre ale palatului

Volroy. Pentru crimă. O crimă brutală, prin înjunghiere. Consiliului nu i-a trebuit prea mult să-i stabilească pedeapsa.

Trăsura se opreşte o clipă pe Edgemoor Street, ca să se deschidă poarta care dă spre palat. Katharine lasă capul pe spate, în umbra întunecată a fortăreţei, dar sunt deja prea aproape de ea ca să mai poată vedea vârful turnurilor. Când va fi încoronată, va locui aici, dar ei nu i-a plăcut niciodată Volroy. Cu toată măreţia turnurilor lui gemene, cu toţi contraforţii lui impozanţi, i se pare prea sever – prea multe suprafeţe dure. Sunt mai multe ferestre şi mai multă lumină decât la Greavesdrake, şi cu toate astea e rece. Sunt atâtea coridoare, iar curentul alunecă prin ele precum notele unui flaut.

Katharine se îndepărtează de fereastra trăsurii când intră în curtea palatului.

— Au venit aici şi Genevieve cu Lucian? întreabă ea.

— Da. Poate o să ne întâlnim cu ei după aceea, la prânz. Aş putea să-i spun lui Genevieve să stea la altă masă.

Katharine zâmbeşte. Genevieve încă nu primise permisiunea să revină la Greavesdrake, căci Natalia voia linişte în casă. Cu puţin noroc, poate nu se va mai întoarce decât după Beltane.

Trăsura se opreşte, ele coboară şi intră înăuntru. Oamenii care trec pe coridor înclină capul cu respect, în hainele lor aspre de lână şi cu pălăriile negre şi călduroase pe cap. Katharine are grijă să-şi ţină mânecile jos, ca să nu se vadă pansamentul pe care i l-a pus Genevieve după ultima otrăvire. Aproape i s-a vindecat rana, mult mai repede decât s-ar fi aşteptat. Datorită lui Pietyr, acum e mai sănătoasă şi mai puternică. Cojile au căzut aproape peste tot, lăsând în urmă pielea rozalie. Nu vor rămâne cicatrice.

Pe treptele care duc spre celulele prizonierilor, dedesubt, Katharine se opreşte puţin. Spaţiile aflate la subsoluri întotdeauna i au creat un sentiment neplăcut, iar temniţele au mirosul lor distinct, respingător, de gheaţă rece şi murdară. Tot ce aduce vântul prin mulţimea de ferestre ale palatului cade şi putrezeşte aici.

— Nu a comis decât crima aceea? întreabă Katharine, în timp ce coboară cu grijă treptele de piatră.

Celulele temniţei sunt de obicei rezervate deţinuţilor speciali. Precum cei care comit nelegiuiri îndreptate împotriva reginei.

— Putea fi executat şi la Kenora, după proces, admite Natalia.

Dar m-am gândit că nu îţi strică un exerciţiu în plus.

Jos de tot, mirosul îngheţat lasă loc adevăratei duhori de temniţă: murdărie umană, transpiraţie şi frică. Duhoarea e amplificată de îngustimea locului şi de căldura împrăştiată de torţe.

Natalia îşi aruncă mantia de pe umeri, iar una dintre gărzi o prinde repede, apoi se apleacă toţi ca să treacă prin deschizătura joasă a unei uşi. Un alt gardian descuie ultima dintre porţile de metal şi o trânteşte cu atâta putere, încât oţelul dur se izbeşte de perete.

Dintre numeroasele celule aflate la ultimul nivel, numai una este ocupată. Prizonierul stă în colţul îndepărtat, cu genunchii la piept. E murdar, obosit, şi e doar un puşti.

Katharine se ţine strâns de gratii. A fost condamnat. Pentru crimă. Dar aşa speriat cum e acum, nu poate să şi-l imagineze comiţând o crimă.

— Pe cine a omorât? o întreabă ea pe Natalia.

— Pe un alt băiat. Cu câţiva ani mai mare decât el.

Îi dăduseră o pătură şi nişte paie. Rămăşiţele mâncării sărăcăcioase pe care o primise dimineaţă zac în colţ, lângă el – o cană de fier şi o farfurie pe care o golise de tot cu degetele. Gratiile care îi despart sunt solide, dar ea ar fi fost în siguranţă şi dacă ar fi fost făcute din bumbac. Oricât de multă violenţă va fi avut în el, dispăruse acum fără urmă după câteva zile de temniţă.

— Cum te cheamă? îl întreabă, şi cu coada ochiului vede că Natalia se încruntă.

Nu contează cum îl cheamă. Dar ea tot vrea să afle.

— Walter Mills.

Ochii lui o privesc speriaţi. Ştie de ce a venit.

— Walter Mills, repetă ea cu delicateţe. De ce l-ai omorât pe băiatul acela?

— Mi-a ucis sora, spune el.

— Atunci cum de nu este el în temniţă, în locul-tău?

— Pentru că ei nu ştiu. Ei cred că sora mea a fugit.

— Şi cum se face că tu ştii şi ei nu? întreabă Natalia, sceptică.

— Ştiu şi gata. Sora mea nu ar fi fugit.

Natalia se apleacă spre urechea lui Katharine.

— Nu avem cum să ştim dacă spune adevărul, şopteşte ea. A fost judecat. Este vinovat. În orice caz, nu avem cum să-l

întrebăm pe cel mort, oftează Natalia. Ai văzut destul?

Katharine dă din cap. Nu e nimic de făcut. Consiliul i-a hotărât soarta. Şi ea ştie acum tot ce se putea şti. Ce crimă a făcut. De ce a făcut-o. Sănătatea lui precară, vârsta, greutatea.

— Vă implor, murmură băiatul. Aveţi milă.

Natalia o prinde de umeri pe Katharine şi o conduce afară. Nu e chiar legal ca ea să participe la execuţii înainte de a fi încoronată. Dar relaţiile Nataliei nu au limite. Katharine a fost cu Natalia în camera otrăvirilor aproape de când a fost adusă de la Black Cottage.

În camera aceea, aflată sus, în turnul de est, Katharine îşi desface pelerina şi o aruncă pe spătarul unuia dintre fotoliile preferate ale Nataliei. Mănuşile nu şi le scoate. Sunt strâmte şi o pot proteja în cazul în care s-ar vărsa ceva otravă.

— Se cunosc amănunte despre crimă? întreabă ea.

— L-a înjunghiat cu un cuţit cu lamă scurtă, răspunde Natalia. De şaisprezece ori, potrivit raportului întocmit de vindecător.

— De şaisprezece ori. Un număr exagerat de mare, care arată furia. O furie care ar putea fi o probă în favoarea lui Walter Mills, pentru că el susţine că s-a răzbunat. Dar ea nu poate să ştie cu precizie asta. De aceea e aşa de greu.

Doi pereţi ai camerei sunt plini de dulapuri cu otravă. Colecţia aceasta a fost strânsă în ani de zile, adunată şi înmulţită după nenumăratele expediţii făcute de cei din familia Arron pe insulă şi pe continent. Sunt aici ierburi şi venin uri şi fructe otrăvitoare uscate de pe toate continentele, din toate emisferele, conservate şi catalogate cu mare grijă. Degetele lui Katharine se plimbă încet peste rafturile cu otrăvuri, citindu-le numele. Într-una din zile, ar putea să le folosească pentru a scăpa de Mirabella şi Arsinoe. Mixturile acelea trebuie să fie speciale, într-adevăr. Dar pentru Walter Mills nu trebuie să fie aşa de creativă.

Se opreşte la un raft plin cu flacoane în care se află seminţe de ricin. Numai pe astea dacă le-ar folosi, ar obţine garantat o moarte lentă şi foarte sângeroasă, cu hemoragii la nivelul tuturor organelor.

— Băiatul ucis de el, întreabă ea, cum a murit? A suferit mult?

— O noapte lungă şi încă o zi.

— Deci nu trebuie să ne fie milă.

— Nu crezi? o întreabă Natalia. Chiar dacă e aşa de tânăr?

Katharine se uită la Natalia. Nu o vede prea des pledând

pentru milă. Dar, în fine. Deci nu cu boabe de ricin. Katharine deschide un alt sertar şi arată spre borcanele cu coajă uscată de nuc otrăvitor.

— O alegere bună.

Coaja de nuc otrăvitor e pusă într-un borcan de sticlă. Toate otrăvurile sunt închise cu mare grijă. Chiar şi sertarele sau rafturile dulapurilor sunt izolate bine, ca să împiedice o eventuală scurgere de toxine. Precauţiile astea probabil au salvat multe servitoare neatente de la o moarte cruntă şi dureroasă.

Katharine aşază otrava pe una dintre mesele lungi din cameră, apoi aduce un mojar şi un pistil. Carafele cu apă şi ulei sunt deja pregătite pentru omogenizarea amestecului. Pune peste scoarţa de nuc nişte praf de răchită, pentru atenuarea durerii, şi puţină valeriană, care să-i reducă frica. Doza e mare şi moartea e inevitabilă, dar, într-adevăr, va fi o moarte uşoară.

— Natalia, spune ea. Nu vrei tu să le ceri o carafă cu vin bun, dulce?

Întotdeauna e de faţă când se administrează otrava. Natalia a fost de neclintit în privinţa asta. Ca regină, Katharine trebuie să ştie bine ce face, să vadă cu ochii ei cum condamnaţii se zvârcolesc în lanţuri sau cum încearcă să se împotrivească celor care îi forţează să înghită otrava. Trebuie să vadă ce îngroziţi sunt de mulţimea adunată în piaţă. La început, i-a fost greu să privească. Dar de ani de zile nimic n-a mai făcut-o să plângă şi a învăţat să ţină ochii larg deschişi.

Departe, în subteranele palatului, Walter Mills stă lipit de perete, în celula lui, cu mâinile pe genunchi.

— Ce repede v-aţi întors, spune el. O să mă scoateţi de aici? Mă duceţi în curte, să se uite lumea la mine?

— Regina a binevoit să-ţi arate milă, spune Natalia. O să mori aici. În intimitate.

El se uită la vasul din mâinile lui Katharine şi începe să plângă fără zgomot.

— Gardian, spune Katharine şi îi face semn cu mâna. Adu o masă şi trei scaune. Două cupe.

— Ce vrei să faci, regină Katharine? o întreabă Natalia în şoaptă.

Dar nu încearcă s-o oprească.

— Deschide celula, spune Katharine după ce gardianul aduce

masa. Pune masa şi trei scaune.

O clipă, Walter îşi aruncă ochii spre uşă, dar, cu toată panica lui, îşi dă seama că e inutil. Katharine şi Natalia se aşază, iar regina pune vin în două cupe. Walter îi urmăreşte atent mişcările, de parcă se aşteaptă ca lichidul să sfârâie sau să fumege. Nu se întâmplă niciuna, nici alta, desigur. Dimpotrivă, poţiunea are cel mai plăcut miros din cameră.

— Mi-a ucis sora, spune el.

— Atunci ar fi trebuit să-l aduci în faţa noastră, spune Natalia. L- am fi judecat noi, crede-mă.

Katharine încearcă să-i zâmbească frumos.

— Crezi că o să beau de bunăvoie chestia aia? întreabă el.

— Cred că este o mare onoare, spune Katharine, să bei ultima cupă în compania celui mai important membru al familiei Arron. Şi cred că e infinit mai bine să bei şi să stai de vorbă până adormi, decât să fii ţintuit la pământ ca să ţi se toarne pe gât.

Îi întinde cupa. Walter mai şovăie câteva clipe şi mai varsă câteva lacrimi. Dar în final se aşază pe scaun.

Natalia ia prima înghiţitură. Durează destul de mult, dar în cele din urmă Walter prinde curaj. Bea. Ba chiar reuşeşte să se oprească din plâns după ce bea.

— Este. Spune el şi se opreşte. E foarte bun. Tu nu bei puţin, regină Katharine?

— Eu rămân la otrăvurile mele.

Pe faţa ei trece o umbră. Probabil că acum el se gândeşte că toate zvonurile despre ea sunt adevărate şi că nu are niciun har. Dar acum nu mai contează. Otrava i-a ajuns deja în stomac.

Walter Mills bea şi bea, iar Natalia ţine pasul cu el, cupă după cupă, până când el se ameţeşte şi obrajii i se îmbujorează. Vorbesc despre lucruri plăcute. Familia lui. Copilăria lui. El respiră tot mai greu şi în final ochii i se închid şi se prăbuşeşte pe masă. Nu va trece nicio oră şi inima i se va opri.

Natalia se uită la Katharine şi zâmbeşte. Poate că harul ei de toxică e slab, sau poate nici nu există. Dar este foarte pricepută la otrăvire.

Wolf Spring

Jules ştia că după ce Joseph se va întoarce, se vor schimba

anumite lucruri. Nu se aştepta ca el să revină în viaţa ei exact ca înainte. Nici măcar nu ştia dacă el va considera că mai are un loc în viaţa ei, după atâta timp. Poate pentru unii, cinci ani nu înseamnă mare lucru, dar în perioada asta, Joseph devenise bărbat. Poate că acum înţelege lumea mult mai bine decât ar fi putut spera Jules s-o facă din colţul ei îndepărtat din insula Fennbirn.

Dar acum e acasă. Familia răsuflă în sfârşit uşurată. Iar ei doi au epuizat toate poveştile şi cuvintele frumoase.

— Ţi-e frig? o întreabă el după ce au ieşit de la cârciuma Lions Head.

— Nu, spune Jules.

— Ba da, ţi-e frig. Ţi-ai strâns gâtul aşa de tare între umeri, că nici nu se mai vede.

Se uită în jur, apoi de-a lungul străzii. Nu e niciun loc în care ar vrea să intre. Amândoi s-au săturat de cuplurile care le fac cu ochiul cu subînţeles sau de privirile suspicioase ale celor care detestă continentul.

Începe să ningă uşor, iar Camden scoate un mic mârâit şi dă din coadă. Nu mai au nimic de făcut. Trebuie să recunoască asta şi să-şi ureze noapte bună, dar niciunul dintre ei nu vrea să plece.

— Ştiu eu un loc, spune Joseph şi zâmbeşte.

O ia de mână şi o conduce repede pe stradă spre golf, la docul unde stă ancorată corabia de pe continent.

— În seara asta nu sunt decât câţiva oameni în echipaj. Domnul Chatworth şi Billy stau la Wolverton până când va pleca el.

— El? întreabă Jules. Nu „ei”?

— Billy nu pleacă. Rămâne aici până la Beltane. S-o cunoască pe Arsinoe. Eu mă gândeam să le facem cunoştinţă mai devreme. Să facem un picnic la iaz. Un foc de tabără.

Îi prinde mâna şi amândoi coboară în fugă panta spre docuri. Corabia de pe continent se clatină uşor pe apă. Hublourile şi parâmele sclipesc în lumina lunii. Chiar şi pe întuneric sunt mult prea strălucitoare pentru gustul celor din Wolf Spring.

— Ai vrea ca el să devină rege-consort, spune Jules.

— Sigur că aş vrea. Dacă fratele meu vitreg şi Arsinoe ar fi pe tron, iar eu cu tine în consiliu, lucrurile ar decurge foarte bine.

— Eu, în consiliu? se strâmbă Jules. Mai degrabă în fruntea

gărzilor ei personale. Dar văd că te-ai gândit la toate, Joseph.

— Păi, am avut timp cinci ani pentru asta.

Traversează pasarela, iar Jules întinde mâna să o convingă pe Camden să urce.

— Îi e frică de corăbii?

— Nu, dar nici nu îi plac. Am mai ieşit pe mare uneori, cu Matthew. Să-l ajutăm la pescuit.

— Îmi pare bine că aţi păstrat legătura, spune Joseph. Chiar şi după ceea ce s-a întâmplat cu Caragh. Probabil că fiind alături de voi, are impresia că e mai aproape de ea. Ceva ce nenorociţii ăia nu au cum să-i interzică.

— Da, spune Jules.

Matthew o iubeşte şi acum pe mătuşa ei Caragh, şi ea speră că o va iubi mereu.

Jules se uită în jur. Puntea e lustruită, totul este curat şi ordonat. Nu miroase deloc a peşte. Pânzele negre sunt legate strâns. Evident că Chatworth şi-a adus pe insulă cea mai elegantă corabie. Şi probabil că familia asta e foarte importantă acolo, în zona lor. Altfel cum ar putea să aibă un fiu curtezan?

— Jules, pe aici.

Joseph o conduce jos, spre cabine, cu pas uşor, ca să nu fie auziţi de membrii echipajului. Intră pe o uşă mică şi se trezesc în beznă, până când el aprinde o lampă. Camera în care au intrat este şi ea mică, are un pat îngust, o masă de scris şi un dulap în care sunt câteva haine. Cam s-a aşezat pe labele din spate şi adulmecă totul în jur.

În cala navei e cald, şi Jules începe să-şi scoată gâtul de la adăpost. Dar şi-ar dori să aibă vreun motiv ca să-şi ascundă faţa.

— Nu ştiu ce să-ţi spun. Mi-ar plăcea ca lucrurile să fie la fel ca înainte.

— Ştiu, spune Joseph. Dar mă tem că nu ne mai putem juca acum de-a cavalerii care invadează castelul, nu?

— Cu siguranţă nu putem să jucăm asta, dacă nu e Arsinoe pe post de dragon.

Încep amândoi să râdă, amintindu-şi.

— Vai, Jules, se plânge el. De ce a trebuit să revin chiar acum? În preajma ascensiunii? Deja am senzaţia că orice clipă petrecută cu tine e o clipă furată.

Jules înghite în sec. Felul în care vorbeşte o face să se

înfioare. Niciodată nu spuneau astfel de lucruri când erau copii. Nici măcar atunci când îşi făceau cele mai mari jurăminte de loialitate.

— Am ceva pentru tine, spune el. Acum mi se pare puţin caraghios.

Se duce la masa de scris şi deschide un sertar. Înăuntru e o cutiuţă albă, legată cu o panglică verde.

— E un cadou de ziua ta, spune el.

Nimeni nu sărbătoreşte vreodată ziua lui Jules. Jules este un Prunc Beltane, adică un copil conceput în perioada festivalului, ca şi reginele. E considerat un mare noroc, şi se spune că aceşti copii sunt fermecaţi, dar în privinţa aniversării, e oribil. Uitată şi umbrită.

— Deschide-o.

Jules desface funda. În cutiuţă este un inel delicat de argint cu pietre de un verde închis. Joseph îl ia din cutie şi i-l pune pe deget.

— Pe continent, asta ar însemna că trebuie să te căsătoreşti cu mine, spune el încet.

— Un inel în schimbul căsătoriei. Probabil glumeşte, dar chipul lui pare foarte sincer.

— E un inel foarte frumos.

— Este, spune el. Dar nu ţi se potriveşte. Trebuia să-mi dau seama.

— E prea frumos pentru mine?

— Nu, se grăbeşte el să răspundă. Am vrut să spun că nu trebuie să te prefaci că-ţi place. Nu trebuie să te simţi obligată să-l porţi.

— Dar vreau să-l port.

Joseph se apleacă şi îi sărută mâinile. Ea se cutremură, deşi buzele lui sunt calde. Se uită la ea aşa cum nu s-a mai uitat niciodată, şi ea îşi dă seama, cu speranţă, dar şi cu groază, că e adevărat. Au crescut.

— Vreau ca lucrurile să fie aşa cum ar fi trebuit să fie dacă nu aş fi fost exilat, spune el. Nu le voi permite să mă facă să mai pierd şi altceva. Mai ales pe tine, Jules.

— Luke. Prăjitura asta e uscată.

Arsinoe ia o gură de ceai, ca să se ducă prăjitura. De obicei, prăjiturile făcute de Luke sunt cele mai bune de pe insulă. El

experimentează întotdeauna reţete noi, din grămada aceea de cărţi pe care le ţine pe rafturi şi nu reuşeşte să le vândă.

— Ştiu, spune Luke şi oftează. Îmi mai trebuia un ou. Uneori îmi doresc ca Hank să fi fost găină.

Arsinoe împinge farfuria pe tejghea, iar cocoşul cu pene negre şi verzi ciuguleşte firimiturile lăsate de ea.

— Jules trebuie să apară în curând la prăvălie cu Joseph. În sfârşit, o să-l întâlnească din nou. Jules spune că el nu o învinovăţeşte pe ea pentru exil. Şi Arsinoe e convinsă că spune adevărul. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că ar trebui s-o învinovăţească.

Dar Joseph şi Jules sunt bine, din nou inseparabili, iar pentru Arsinoe asta e de ajuns. Jules a fost aşa de fericită în ultimul timp, încât e aproape dificil să stai cu ea. Se pare că talismanul lui Madrigal, pe care l-a ars ea, n-a făcut nimic rău.

Arsinoe nu i-a povestit nici lui Jules, nici altcuiva, despre călătoria făcută la copacul aplecat. Nu a spus nimănui nici despre curioasa dorinţă pe care o are să se ducă din nou acolo, şi care se face tot mai puternică. Magia joasă este desconsiderată de cei cu har. Ca regină, ar trebui s-o evite. Ştie foarte bine asta. Nu vrea s-o audă şi pe Jules spunându-i-o.

Clinchetul clopoţelului de alamă de la uşa prăvăliei lui Luke este precedat de paşi care se aud pe podeaua de scânduri de afară. Arsinoe respiră adânc şi nesigur. Este aproape la fel de emoţionată că-l vede pe Joseph cum era şi Jules, aproape la fel de nervoasă. Mai întâi fusese prietenul lui Jules, desigur, dar pe urmă devenise şi prietenul ei. Unul dintre puţinii pe care i-a avut vreodată.

Se întoarce spre uşă, cu haina plină de firimituri, uitându-se cu emoţie.

Jules şi Joseph nu sunt singuri. Au adus un băiat cu ei. Arsinoe strânge din dinţi. Abia dacă ştie ce să-i spună lui Joseph. Acum trebuie să mai facă şi conversaţii plicticoase cu un străin.

Jules, Joseph şi băiatul intră râzând, încheind o discuţie caldă şi amuzantă. Pe faţa lui Joseph se întinde un zâmbet larg când o vede pe Arsinoe. Ea îşi încrucişează braţele la piept.

— Arăţi exact aşa cum mi-am imaginat, spune ea.

— Şi tu, la fel, răspunde el. Niciodată nu ai arătat ca o regină.

Jules zâmbeşte fără să spună ceva, dar Arsinoe râde în hohote şi îl trage spre ea ca să-l îmbrăţişeze. Nu e chiar la fel de înaltă

ca el, dar cam pe acolo. Cu siguranţă e mai aproape de înălţimea lui decât Jules.

— Daţi-mi voie şi mie, intervine Luke şi se bagă între ei, ca să-i strângă mâna lui Joseph şi să-l bată pe spate. Joseph Sandrin. Ţi-a luat mult timp să te întorci.

— Luke Gillespie, spune Joseph. Nu ne-am văzut de mult. Bună, Hank.

Cocoşul de pe tejghea lasă capul în jos, apoi în prăvălie se lasă liniştea. Arsinoe caută în minte ceva de spus. Încă un moment de tăcere şi nu va mai putea să-l ignore pe necunoscutul cu care au venit. Dar nu e destul de rapidă.

— Vreau să-ţi prezint pe cineva, spune Joseph.

O întoarce, ţeapănă, cu faţa spre necunoscut – un băiat cam de aceeaşi înălţime cu el, cu părul blond-închis şi o expresie mult prea încântată de sine ca să-i placă.

— El este William Chatworth junior. Familia lui are delegaţie anul ăsta. Este unul dintre curtezani.

— Am auzit, spune Arsinoe.

Băiatul îi întinde mâna; ea o strânge şi o scuturǎ scurt.

— Poţi să-mi spui Billy. Toată lumea îmi spune aşa. Mai puţin tata.

Arsinoe îl priveşte cu ochii îngustaţi. Ar fi în stare să o strângă de gât pe Jules, dacă n-ar fi Camden s-o simtă. Aştepta o întâlnire cu nişte vechi prieteni. Acum e prinsă în ambuscadă de unul cu totul nedorit.

— Deci, Junior, spune ea. Câte funduri a trebuit să pupaţi în Consiliul Negru ca să îţi permită să vii aşa devreme?

Îi zâmbeşte dulce.

— Habar n-am, răspunde băiatul şi îi zâmbeşte la rândul lui. În familia noastră, tata se ocupă cu pupatul în fund. Mergem?

Planul diabolic făcut de Jules şi Joseph este un picnic la iazul Dogwood. Un foc de tabără şi nişte carne friptă pe băţ. Arsinoe speră ca Billy Chatworth să fie dezamăgit. Şocat de lipsa lor de măreţie. Scandalizat de aspectul ei neîngrijit. Dar dacă e aşa, nu o arată. Pare absolut fericit să meargă la iaz, prin zăpada până la genunchi.

— Arsinoe, şopteşte Jules. Măcar încearcă să nu te mai strâmbi.

— Nu mă strâmb. Dar nu trebuia să faci asta. Trebuia să-mi fi spus.

— Dacă ţi-aş fi spus, n-ai fi venit. Pe urmă, odată şi odată trebuia să se întâmple şi asta. El se află aici pentru tine.

— Dar e numai pe jumătate adevărat. Curtezanii se întâlnesc cu toate reginele, dar nu o curtează decât pe cea aleasă. Pe cea care va primi coroana. Nu pe ea. Dacă e aşa de încântat s-o întâlnească, asta e numai fiindcă vrea să-şi încerce mâna cu ea, înainte de a se întâlni cu Mirabella şi Katharine.

— Putea să fie şi mai târziu. Am crezut că azi o să fim doar noi. Aşa cum eram înainte.

— Jules oftează, ca şi cum ar fi vrut să spună că au o groază de timp pentru asta. Dar dacă e ceva ce Arsinoe nu a avut niciodată de ajuns, acela e timpul.

Când ajung aproape de iaz, băiatul fuge înainte, să aprindă focul. Pentru un sfârşit de decembrie, nu e teribil de frig. Dacă ar ieşi şi soarele din nori, ar fi posibil chiar să se topească puţin zăpada. Camden ţopăie prin zăpadă şi o aruncă în jur ca o ninsoare. Arsinoe trebuie să recunoască, e o zi frumoasă. Chiar şi cu acest intrus.

— Ei? o întreabă Jules când Joseph şi Bill s-au îndepărtat suficient ca să nu le audă. Cum ţi se pare?

Arsinoe îl priveşte cu ochii îngustaţi. Billy Chatworth este îmbrăcat cu hainele insularilor, dar nu le poartă prea bine. E mai scund ca Joseph doar cu vreun centimetru sau doi, iar părul lui nisipiu e scurt, aproape lipit de cap.

— Nu e nici pe departe la fel de frumos ca Joseph, o tachinează pe Jules, iar aceasta roşeşte violent. Ştiam că va avea şi el aceeaşi linie a obrazului ca toţi băieţii Sandrin. Şi ochii lor. Începe s-o îmbrâncească uşor pe Jules, până când ea începe să râdă şi se fereşte. În fine, dar tu ce crezi despre continentalul ăsta?

— Nu ştiu, spune Jules. Mi-a spus că atunci când era mic avea o pisicuţă care semăna cu mine. Cu un ochi verde şi unul albastru. Şi că pisica se născuse surdă.

— Fermecător, face Arsinoe.

Au ajuns la iaz.

Joseph scoate un pachet de carne pentru fript, iar Camden se întoarce spre el, să adulmece. Focul deja e aprins, arde cu flăcări înalte, portocalii, care contrastează cu albul gheţii şi al copacilor.

Arsinoe se duce la un copac din apropiere şi rupe două crengi,

una pentru ea, una pentru Jules. Apoi se apucă amândouă să le ascută vârful cu cuţitul. Continentalul se uită la ele, iar Arsinoe are grijă să facă nişte mişcări lungi şi războinice cu cuţitul.

— Nu vrei. Începe Billy şi apoi îşi drege glasul. Nu vrei să ţi-l pregătesc eu?

— Nu, spune Arsinoe. De fapt, ăsta îl fac pentru tine.

Ia o bucată de carne din pachet. Carnea alunecă pe vârful ascuţit ca o bucată de unt. Apoi o bagă în foc şi ascultă cum sfârâie.

— Mulţumesc, spune el. N-am mai întâlnit o fată care să folosească aşa de bine cuţitul. Nicio fată cu un tigru n-am mai întâlnit.

— E o pumă, spune Jules şi îi aruncă lui Camden o bucată de carne crudă. Aici nu sunt tigri.

— Dar ar putea să fie? întreabă Billy. Ar putea să fie vreodată?

— Ce vrei să spui?

— Ar putea să fie printre voi cineva aşa de puternic încât să cheme un tigru de peste mare?

— Poate eu sunt aia, murmură Arsinoe. Poate de asta durează aşa de mult.

Îi zâmbeşte lui Jules şi se apucă să decojească un alt băţ.

— Nu pot să-mi imaginez un har aşa de puternic, replică Jules. Eu sunt unul dintre cei mai puternici naturalişti de pe insulă, dar nu pot să chem ceva mai departe de apele din jurul coastelor.

— N-ai de unde să ştii, spune Arsinoe. Eu pun pariu că ai reuşi dacă ai încerca. Pun pariu că ai putea chema orice, Jules.

— Şi eu cred la fel, spune Joseph. A devenit fantastic de puternică de când am plecat.

Carnea s-a făcut, iar ei mănâncă tăcuţi. E bună, moale, cu firişoare de grăsime. Arsinoe se gândeşte o clipă să lase sucul să i se prelingă pe bărbie, dar în final îşi spune că ar fi totuşi prea mult. Însă nu mai scoate un cuvânt până când Jules nu o loveşte uşor în picior.

— Cum ţi se pare insula, Junior? îl întreabă ea.

— Sunt îndrăgostit de ea, spune el. Complet. Joseph mi-a tot povestit de Fennbirn din prima clipă când a venit la noi. Îmi face mare plăcere s-o văd, să vă văd pe tine şi pe Jules, despre care mi-a vorbit şi mai des.

Arsinoe îşi strânge buzele. Un răspuns bun. Pe care l-a dat aşa de degajat.

— Presupun că ar trebui să-ţi mulţumesc, spune Arsinoe. Pentru că ai avut grijă de Joseph. Ţi-a spus că din cauza mea a fost exilat?

— Arsinoe, spune Joseph. Nu face asta. Dacă aş da timpul înapoi, n-aş schimba nimic.

— Dar eu aş schimba, spune ea. Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, spune Joseph şi o apucă de mână pe Jules. De amândouă.

Cei doi ar trebui să fie singuri. Oricât de dor i-a fost lui Arsinoe de el, pentru ea nu a fost la fel ca pentru Jules.

Arsinoe aruncă în gură ultima bucăţică de carne şi apoi se ridică în picioare.

— Unde te duci? o întreabă Jules.

— Să-i arăt împrejurimile lui Junior, spune ea. Nu lipsim prea mult. Îi face cu ochiul lui Joseph. În fine. Nu foarte mult.

Arsinoe îl duce pe continental printre copaci, pe cărarea îngustă dintre stânci care înconjoară dealurile de deasupra golfului Sealhead. Iarna e un traseu foarte periculos, dacă nu îl ştii bine. Aproape că se simte vinovată. Dar dacă vrea să ajungă rege-consort, va trebui să treacă prin chestii mai urâte decât asta chiar e un drum pe aici? întreabă el, din spate.

— Da. Poţi să-ţi dai seama după lipsa copacilor şi a tufişurilor.

Stâncile sunt ascuţite, acoperite aproape complet de gheaţă. Dacă aluneci, te alegi sigur cu o rană deschisă la cot sau la genunchi. Un pas greşit poate să te ducă la moarte. Arsinoe înaintează repede, cât îi permite conştiinţa, dar Billy nu se plânge. Nici nu încearcă s-o mai încetinească. Învaţă repede.

— E adevărat că pe continent nu aveţi haruri? îl întreabă ea.

— Haruri? A, te referi la magie. Da. E adevărat.

De fapt, nu la asta se referea. Şi nici nu e adevărat. Poate el nu ştie, dar magia joasă se practică peste tot în lume. I-a spus Madrigal.

— Se spune că odinioară aveaţi, spune ea. Şi că le-aţi pierdut.

— Cine ţi-a spus asta? o întreabă el. Ţi-a spus poveşti, în orice caz.

— Mi s-ar părea foarte ciudat. Să nu ai niciun har. Continentul trebuie să fie foarte ciudat.

— E mult mai ciudat să ai haruri, crede-mă. Şi ar trebui să nu mai foloseşti cuvântul ăsta. „Continentul”. Există multe locuri diferite în lumea asta, să ştii.

Arsinoe nu răspunde. Pe insulă, orice alt loc este numit continent. Aşa a fost dintotdeauna. Aşa va fi mereu pentru ea, care n-a avut niciodată ocazia să plece de aici şi să vadă altceva.

— O să vezi şi tu, spune Billy. Într-o bună zi.

— Nu, eu n-am să văd. Poate regina.

— Păi, tu nu eşti regină? Arăţi ca o regină. Părul negru ca noaptea, ochii negri, uimitori.

— Uimitori, murmură Arsinoe pentru sine.

Rânjeşte. N-o să fie cucerită aşa uşor.

Urcă ultima culme a dealului şi ajung în vârf.

— Uite, spune Arsinoe şi face un gest cu mâna. Panorama cea mai bună din Wolf Spring asupra insulei. Casa familiei Sandrin şi piaţa de iarnă. Şi corabia ta care saltă în port.

— E frumos, spune el şi se întoarce. Ce e vârful ăla?

— E muntele Horn. La poalele lui m-am născut eu, în valea umbroasă de la Black Cottage. Dar nu se vede de aici.

Billy respiră greu. Asta o încântă. Ea doar s-a încălzit puţin, de la fular. Când el o prinde de mână, este aşa de surprinsă, încât nici nu încearcă să şi-o retragă.

— Mulţumesc, îi spune el. Că mi-ai arătat asta. Sunt convins că îmi vei mai arăta şi altele, înainte să fii încoronată şi înainte ca eu să fiu încoronat lângă tine. Sau regele-consort nu e încoronat? Partea asta nu mi-e prea clară.

— Eşti foarte încăpăţânat, spune ea şi îşi retrage mâna. Dar nu eşti prost, şi nici eu nu sunt.

El zâmbeşte cumva ironic, un zâmbet care seamănă cu zâmbetul lui Joseph. Viclean şi diabolic. Poate de la el a învăţat să zâmbească aşa.

— Bine, bine, face el. Doamne, tare greu mai e.

— O să fie şi mai greu. Poate ar trebui să te duci acasă.

— Nu pot, spune el.

— De ce?

— Din cauza coroanei, evident, cu tot ce înseamnă ea. Drepturile comerciale cu insula Fennbirn. Prestigiul. Tata le vrea pe toate.

— Şi tu crezi că eu o să te ajut să le capeţi?

Billy ridică din umeri. Se uită gânditor spre golf.

— Joseph spune că da. Şi sper să fie aşa. Asta l-ar face foarte fericit. Nu i-ar plăcea dacă tu ai muri, iar eu m-aş căsători cu o

altă regină.

Arsinoe se încruntă. Lui Joseph poate nu îi va plăcea. Dar va trece peste asta. Toţi vor trece peste asta. Chiar şi Jules.

— E foarte ciudat, spune Billy. M-am îmbarcat pe o corabie în golf, am navigat prin ceaţă şi am ajuns la Fennbirn, deşi de câte ori am navigat pe direcţia aceea, Fennbirn nu era acolo. Iar acum sunt aici şi iau parte la toată nebunia asta.

— Vrei să te compătimesc? îl întreabă Arsinoe.

— Nu. Deloc. Ştiu că ceea ce trebuie să faci tu este mult mai rău. Şi îmi place ce ai făcut chiar acum. Ţi-ai tras mâna. M-ai forţat să spun adevărul. Acolo de unde vin eu, nu sunt prea multe fete care ar face asta.

— Aici sunt destule, spune Arsinoe. Aşa de multe, încât te vei plictisi în curând de noi. Numai nu-ţi pierde timpul cu mine, bine? Eu nu sunt. Nu eu trebuie să fiu curtată.

— Bine, spune el şi întinde mâna. Dar vom fi vecini o vreme. Ce-ar fi să îmi strângi mâna şi să mă conduci înapoi pe poteca asta periculoasă?

Arsinoe zâmbeşte şi îi strânge mâna. Deja începe să-l placă acum, că s-au înţeles.

— Ce crezi că fac ei acum? întreabă Jules, aţâţând focul.

— Cred că totul decurge conform planului, răspunde Joseph.

Se aşază mai aproape de ea pe buşteanul jilav, înzăpezit. Corpul lui e cald, şi focul este cald. Jules se joacă cu piatra verde a inelului. Pe continent, asta ar fi însemnat că el vrea să se căsătorească cu ea, aşa îi spusese. Dar pe insulă e doar un inel. Încă nu are curaj să-l întrebe cum îl socoteşte el.

— E cam devreme să spunem asta, zice Jules. Poate nici nu-l place. Iar el oricum trebuie să se întâlnească şi cu celelalte regine.

— Nu e devreme. Şi se va întâlni cu celelalte. Dar nu le va vrea. După câte poveşti i-am spus eu despre Arsinoe, cred că deja e pe jumătate îndrăgostit.

Jules nu ştie ce poveşti i-ar fi putut spune Joseph despre Arsinoe ca să facă pe cineva să se îndrăgostească de ea, fiindcă atunci când au fost despărţiţi erau doar copii. Dar dacă au fost minciuni sau exagerări, Billy îşi va da seama foarte curând.

— O să fie ciudat, după ce va fi încoronată, spune Joseph. Să trebuiască să îmi înclin capul atunci când vorbeşte.

— Nu va trebui să facem asta decât atunci când sunt şi alţii de faţă, spune Jules.

— E adevărat. Dar îmi va fi greu totuşi să fac plecăciuni, după ce am fost plecat atâta timp. Probabil o să uit să mă plec în faţa Marii Preotese şi o să fiu iar exilat.

Joseph, râde Jules. Nu te exilează pentru asta.

— Nu, spune el. Dar, Jules, acolo lucrurile sunt aşa de diferite. Acolo nu tremură nimeni când vorbeşte o femeie.

— Dar nu trebuie să tremure nimeni. De asta insula trebuie să schimbe Consiliul Negru.

— Ştiu. Şi o să-l schimbe.

Îi pune un braţ în jurul umerilor, îi atinge inelul pe care i-l dăruise şi apoi îi atinge părul.

— Jules, spune el şi se apleacă s-o sărute.

Ea tresare când îi simte buzele. Joseph se îndepărtează, nedumerit.

— Îmi pare rău, spune ea. Nu ştiu de ce am făcut asta.

— E în regulă.

E oricum, numai în regulă nu e. Dar Joseph nu pleacă de lângă ea. Rămâne acolo şi o ţine mai strâns.

— Jules, ai avut pe cineva? De când am plecat?

Ea clatină din cap. Până acum nu s-a simţit ruşinată din cauza asta, dar acum e ruşinată.

— Nimeni, nimeni?

— Nu.

Nimeni nu se uitase la ea aşa cum se uită Joseph. Nici măcar el nu se uitase la ea aşa, înainte. Nu e frumoasă, aşa cum e mama ei sau mătuşa Caragh. Întotdeauna s-a simţit mică, banală şi ciudată. Dar nu îi va spune lui asta.

— Cred, zice ea în schimb, că băieţilor le-a fost frică de mine.

— Nu mă îndoiesc de asta, spune Joseph. Le era frică de tine de când erai copil, din cauza temperamentului tău. Puma asta nu te-a ajutat cu nimic.

Jules îi zâmbeşte lui Camden.

— Ar trebui să-mi pară rău, spune Joseph. Dar nu-mi place deloc să mă gândesc că te-ar putea atinge altcineva. Mă gândeam uneori la asta, când eram departe. Şi atunci Billy mă scotea în oraş, să mă îmbăt.

Jules râde şi îşi sprijină fruntea de fruntea lui. Aici, acum, lângă iaz, seamănă iar cu băiatul pe care îl ştia. Joseph al ei.

Doar pe dinafară s-a schimbat, cu părul ăsta negru şi cu liniile ferme ale feţei. Cu pieptul şi cu umerii lui largi.

— Nu mai suntem la fel, spune Jules. Dar aş fi vrut să nu ne fi schimbat.

— Dar ne-am schimbat, Jules, spune Joseph încet. Am crescut. Te iubeam când eram copii. Aşa cum un copil îşi iubeşte prietenul. Dar cât am fost plecat, m-am îndrăgostit de tine cu adevărat. Lucrurile nu mai pot rămâne cum au fost.

Se apleacă din nou spre ea şi buzele lor se ating. Este delicat şi nu se grăbeşte. Mişcările lui îi spun lui Jules că el se va opri, chiar şi atunci când îi simte braţele strânse mai tare în jurul taliei. Se va opri, dacă ea nu va vrea să continue.

Jules îl prinde cu braţele pe după gât şi îl sărută apăsat. Exact asta vrea. Niciodată nu şi-a dorit altceva.

Rolanth

— Nu peste mult timp vor veni să ne despartă, spune Arsinoe.

Venise din tufişuri, de unde adunase iar fructe. Pe obraji are urme roşii de suc. Sau poate s-a zgâriat într-un ghimpe.

— Willa nu îi va lăsa să ne ia, spune Katharine. Nu vreau să plec. Eu vreau să stau aici.

— Şi Mirabella ar vrea să stea aici. E o zi călduroasă, aproape s-a făcut primăvară. Din când în când, atunci când li se face cald, ea cheamă vântul să le gâdile pielea, făcând-o pe Katharine să râdă.

Sunt pe malul celălalt al pârâului care le desparte de casă, iar Willa sigur nu va trece prin apă ca să le aducă de acolo. E prea rece, spune ea. Răceala apei îi dă junghiuri în oasele bătrâne.

— Willa nu te va salva, spune Arsinoe.

— Ba da, spune Katharine. Fiindcă sunt favorita ei. Pe tine nu te va salva.

— Vă voi salva eu pe amândouă, le promite Mirabella şi îşi trece degetele prin părul lung şi negru al lui Katharine.

— E moale ca mătasea şi lucios. Micuţa Katharine. Cea mai mică dintre ele. A fost comoara celor două surori încă de când au crescut suficient încât s-o ţină de mână.

— Cum? întreabă Arsinoe şi se aşază în iarbă, cu picioarele încrucişate.

Rupe o floare şi îi suflă polenul pe nasul lui Katharine, colorându-l în Galben.

— O să chem tunetul să-i sperie, răspunde Mirabella, împletindu-i părul lui Katharine într-o coadă bogată. Şi o să aduc un vânt aşa de mare, încât o să ne poarte până în vârful muntelui.

Arsinoe meditează la cele spuse, încruntându-şi fruntea micuţă. Clatină din cap.

— Asta n-o să meargă, spune ea. Va trebui să ne gândim la altceva.

— A fost doar un vis, spune Luca.

Sunt sus, în templu, în camera ei ticsită de pernuţe şi bibelouri.

— Nu e adevărat, spune Mirabella. A fost o amintire.

Luca se plimbă încet prin cameră, înfăşurată în şalul ei de blană, încercând să nu pară iritată că a fost sculată din pat înainte de ivirea zorilor. Când Mirabella a deschis ochii în casa Westwood, era încă întuneric. A aşteptat cât a putut înainte de a se duce la templu să o trezească pe Luca, dar lumina care se strecoară acum printre obloanele templului este tot de un cenuşiu pal.

— Hai jos, la bucătărie, spune Luca. Nu s-a trezit nimeni la ora asta ca să cer să se facă un ceai. Va trebui să ni-l facem singure.

Mirabella inspiră adânc. Când expiră, aerul iese tremurat. Amintirea – sau visul, dacă vis a fost într-adevăr – este încă vie, ca şi emoţiile pe care i le-a stârnit.

— Ai grijă aici, spune Mirabella, conducând-o pe Luca pe treptele abrupte ale templului.

Ridică mai sus lampa pe care o ţine în mână. Luca ar trebui să-şi ia o cameră la un etaj mai jos. Poate o cameră mai călduroasă, din apropierea bucătăriei. Dar Luca nu va admite în ruptul capului că e bătrână. Până va muri.

În bucătărie, Mirabella aprinde focul în sobă şi pune apă la fiert, în timp ce Luca răscoleşte dulapurile în căutarea ceaiului ei preferat. Vorbesc din nou abia când se aşază la masă, cu două ceşti aburinde de ceai îndulcit cu miere.

— Este doar ceva creat de mintea ta. Pentru că ai emoţii. Nu e de mirare, când revelarea se apropie. Şi când eşti aşa de afectată de sacrificiul acela. Rho nu ar fi trebuit să te oblige să faci acel ritual.

— Nu e asta, insistă Mirabella. Nu e imaginaţia mea.

— Ultima oară când ţi-ai văzut surorile, erai copil, spune Luca, delicat. Poate ţi-a povestit cineva. Poate îţi aminteşti câte ceva de casă şi de locurile acelea.

— Am o memorie foarte bună.

— Reginele nu îşi amintesc astfel de lucruri, spune Luca şi ia o gură de ceai.

— Dacă îmi spui asta, nu înseamnă că nu e adevărat.

Luca se uită în ceaşcă nemişcată. În lumina portocalie a lămpii de pe masă, fiecare trăsătură, fiecare rid al bătrânei se văd perfect.

— Vrei tu să fie adevărat, spune Marea Preoteasă. Pentru că altfel pare prea crud ca o regină să fie obligată să ucidă o persoană dragă. Propriile ei surori. Şi să vadă că surorile ei iubite vin ca lupii la uşa ei, căutând s-o omoare.

Când vede că Mirabella nu mai spune nimic, Luca se întinde peste masă şi îi acoperă mâna cu mâna ei.

Cuvintele pe care i le-a spus Luca îi răsună aşa de tare în urechi, încât o aude pe Elizabeth strigând-o abia când ajunge în faţa ei.

— Nu m-ai auzit? o întreabă ea, cu respiraţia tăiată.

— Scuză-mă, spune Mirabella. E aşa de devreme, nu mă aşteptam să mai fie cineva treaz.

Elizabeth arată spre brazii din apropiere.

— Pepper se trezeşte odată cu răsăritul soarelui. Şi eu la fel.

Mirabella se uită la tânăra preoteasă şi nu-şi poate reţine zâmbetul. Elizabeth are un fel de a fi care te face să nu poţi rămâne trist. Gluga ei e dată pe spate şi se vede părul negru încă neîmpletit. Ciocănitoarea ei moţată vine din zbor pe umărul ei, iar ea îi dă seminţe din palmă.

— E plăcut, spune Elizabeth, că, fiind aşa de devreme, nu trebuie să ne mai facem griji că ne vede cineva.

Mirabella o apucă de mână. Brăţările purtate de preoteasă sunt doar nişte panglici negre pe care sunt înşirate mărgele. Este doar o iniţiată şi încă se mai poate răzgândi.

— De ce mai stai? o întreabă Mirabella. Când ne-am întâlnit prima oară, mi-ai spus că dacă s-ar şti că îl ai pe Pepper, ţi l-ar lua şi l-ar omorî. Dar legătura voastră e aşa de puternică. De ce nu pleci?

Elizabeth ridică din umeri.

— Şi să mă duc unde? Am fost copilul templului, Mirabella. Nu ţi-am spus asta?

— Nu.

— Mama mea a fost preoteasă la templul din Kenora. Tatăl meu era un vindecător cu care ea lucra adesea. Nu m-a dat spre adopţie. Am crescut aici. Templul este singurul loc pe care îl ştiu. Şi sper.

— Ce speri?

— Sper să mă iei cu tine la templul din Indrid Down, după ce vei fi încoronată.

Mirabella dă din cap.

— Da. Mulţi oameni din Rolanth au speranţe asemănătoare.

— Îmi pare rău, spune Elizabeth. N-am vrut să te împovărez şi mai mult!

— Nu. Mirabella îşi îmbrăţişează prietena. Nu m-ai împovărat. Sigur că te voi lua cu mine. Dar mai gândeşte-te la astea – îi atinge brăţările –, dacă te iau cu mine, nu trebuie să te duc neapărat la templu. Ai libertatea să alegi. Ai libertatea să alegi ce vrei tu pe lumea asta.

Lui Rho nu îi place să fie chemată în apartamentul Marii Preotese. Stă lângă fereastră, cu umerii drepţi şi spatele ţeapăn. Niciodată nu încearcă să se simtă ca acasă. Nicăieri nu se simte ca acasă, poate doar atunci când îşi supraveghează tinerele preotese.

Luca îşi dă bine seama de ce Mirabella nu o place. Rho e severă şi inflexibilă, iar când zâmbeşte, ochii ei rămân reci. Dar este una dintre cele mai bune preotese pe care le-a cunoscut Luca vreodată. Poate că reginei nu îi place de Rho, şi nici lui Rho nu îi place regina, dar de utilă, Rho va fi utilă.

— A mai spus asta, conchide Rho, după ce Luca îi povesteşte de vizita matinală a Mirabellei. Îşi aminteşte de surori.

— Nu ştim sigur. Poate sunt doar nişte vise înşelătoare. S-ar putea să fie din cauza emoţiilor.

Rho se uită în pământ. E clar că ea nu crede aşa ceva.

— Aşadar? întreabă Rho. Ce doreşti să faci?

Luca se reazemă de spătarul fotoliului. Nimic. Poate că nu trebuie să facă nimic. Sau poate s-a înşelat tot timpul ăsta şi Mirabella nu e regina aleasă. Se şterge la gură cu dosul mâinii.

— O să te faci de râs, spune Rho, după ce ai sprijinit-o atâta

timp. E prea târziu să mai schimbi direcţia.

— Nu vreau deloc să schimb direcţia, spune Luca furioasă. Regina Mirabella e aleasa. Nu se poate altfel.

Se uită peste umărul lui Rho la mozaicul mare, atârnat de perete. Este înfăţişată acolo capitala, Indrid Down, cu domul cu şase laturi al templului ei şi cu marile turnuri negre ale palatului Volroy.

— Oare cât va mai trece până să ajungem să o privim doar ca pe o capitală? se întreabă ea. Şi nu ca pe oraşul toxicilor?

Rho îi urmăreşte privirea şi ridică din umeri.

— A fost, odinioară, spune Luca. Odinioară a fost a noastră. A noastră şi a reginei. Acum e a lor. Şi consiliul e al lor. Au devenit prea puternici ca să mai fie dispuşi să ne asculte, iar noi nu ne mai găsim locul nicăieri.

Rho nu răspunde. Dacă Luca spera să primească alinare, trebuia să fi chemat o altă preoteasă.

— Rho, tu ai văzut-o. Ai urmărit-o aşa cum urmăreşte şoimul un şoarece. Ce părere ai?

— Mă întrebi dacă eu cred că le poate ucide? o întreabă Rho, încrucişându-şi braţele la piept. Sigur că poate. Cu un har ca al ei, poate scufunda o flotă întreagă. Ar putea fi măreaţă. Ca reginele de demult.

— Dar?

— Dar, continuă Rho întunecată, harul ăsta e irosit pe ea. Îşi poate ucide surorile, Mare Preoteasă. Dar nu va vrea să o facă.

Luca oftează. Nu o şochează să audă aceste cuvinte spuse cu glas tare. În realitate, şi ea începuse să bănuiască asta de ceva timp, se temea de asta încă de când o văzuse prima oară pe malul lacului Starfall, când fusese gata să fie înecată. Copila era tare furioasă. Aproape un an jelise despărţirea de Katharine şi Arsinoe. Dacă atunci ar fi fost aşa de puternică precum e azi, şi Luca, şi toţi cei din familia Westwood ar fi fost morţi.

— Dacă am putea găsi o modalitate să îi canalizăm furia asta, murmură ea.

— Poate o să găseşti vreuna, spune Rho. Eu însă m-am gândit la altceva.

— La ce?

— La Reginele cu Mâini Albe.

Luca îşi lasă capul într-o parte. Reginele cu Mâini Albe sunt cele care urcă pe tron fără să verse vreo picătură din sângele

surorilor. Fără să-şi păteze mâinile.

— Ce tot spui acolo? Mirabella a fost una dintre triplete.

— Nu mă refer la Regina Albastră, spune Rho, referindu-se la rarele situaţii de cvadrupleţi, în care regina are norocul ca surorile ei să fie înecate încă de la naştere de moaşă.

— Atunci la ce?

— În vechile legende au mai fost şi alte Regine cu Mâini Albe, spune Rho.

— Regina Andira, ale cărei surori au fost amândouă oracole, cu harul viziunii, spune Luca.

— Reginele care au harul viziunii sunt predispuse la nebunie, de aceea sunt ucise. Dar oracol nu e nici Arsinoe şi nici Katharine.

— Alta, spune Rho. A mai fost una. Mă refer la Regina cu Mâini Albe din Anul Sacrificial.

Luca îşi îngustează ochii. Se pare că Rho se gândeşte de mult timp la asta. Anul Sacrificial e atunci când într-o generaţie două dintre regine sunt aproape lipsite de har. Atât de slabe, încât moartea lor pare mai degrabă un sacrificiu decât un omor.

— Rho a făcut cercetări minuţioase. Numai câţiva dintre cărturarii templului au auzit vag vorbindu-se despre parabola cu Anul Sacrificial.

— S-ar putea ca acesta să fie un astfel de an, spune Luca. Dar nu văd cum ar putea să ne fie de folos, dacă Mirabella nu vrea să-şi asume sacrificiul.

— În anumiţi Ani Sacrificiali, au făcut alţii sacrificiul în locul reginei, spune Rho. În noaptea de revelare, mulţimea se duce într-un loc sacru şi le aruncă pe celelalte regine în foc.

Luca se uită cu atenţie la Rho. Nu citise niciodată despre asta.

— Nu e adevărat, spune ea.

Rho ridică din umeri.

— Dacă s-ar vorbi puţin despre asta, ar putea deveni un adevăr. În plus, ar fi rapid, curat, şi ar cruţa inima sensibilă a reginei.

— Vrei să. Începe Luca, dar apoi se uită spre uşă şi coboară vocea, să le sacrificăm pe Arsinoe şi Katharine la Beltane?

— Da. În a treia zi. După ceremonia de revelare.

Rho cea însetată de sânge, care caută mereu soluţii tranşante. Dar Luca nu şi-ar fi imaginat că ar putea veni cu o astfel de idee.

— Consiliul ar fi în stare să ne ucidă.

— Dar Mirabella ar căpăta tronul. Şi pe urmă, dacă insula ar fi de partea noastră, nu ne-ar ucide. Dacă zvonul s-ar împrăştia peste tot. Vom avea nevoie de Sara Westwood.

Luca scutură din cap.

— Sara nu va accepta niciodată.

— Sara a ajuns o femeie pioasă. Va face aşa cum îi va spune templul. La fel vor face şi preotesele. În plus, insula nu va avea decât de câştigat dacă va începe să-şi amintească de vechile legende.

— Vechile legende. Legendele care apar de nicăieri.

— Nu vreau să îmi pierd încrederea în Mira aşa de repede, spune Luca, iar Rho se încruntă. Dar e de analizat.

Conacul Greavesdrake

Katharine şi Pietyr stau la masă cu Natalia, cu farfuriile golite. Prânzul fusese alcătuit din cotlet de arici otrăvit, cu sos de unt şi lapte provenind de la vaci hrănite cu nebunariţă. Pâine multă de ovăz cu care să întingă în sos. Mai fusese şi un sufleu de ciuperci buricul-măslinului. Natalia nu vrea să consume alimente neotrăvite, dar toate mâncărurile servite conţineau otrăvuri la care Katharine devenise deja imună.

Natalia mai cere vin. În sufrageria ei e o căldură plăcută. Focul trosneşte în şemineu, iar draperiile roşii, groase, păstrează căldura din cameră.

— Cum a mers azi Semilună? întreabă Natalia. Unul dintre servitori se speriase că i s-a umflat chişiţa dreaptă din spate.

— A mers foarte bine, răspunde Katharine. Iar crupa nu era nici măcar încinsă.

Semilună este armăsarul ei preferat, negru, cu o semilună pe frunte, de la care l-a şi botezat. Dacă ar fi dat cel mai mic semn de slăbiciune, Katharine nu l-ar fi scos afară. Pe sub masă, îl atinge uşor cu genunchiul pe Pietyr.

— Tu ai observat ceva, Pietyr? îl întreabă ea.

— Absolut nimic. Mi s-a părut perfect sănătos.

Îşi drege glasul şi se fereşte de atingerea lui Katharine, pentru că îi e teamă ca Natalia să nu observe ceva. Când este ea de faţă, are grijă să păstreze distanţa, deşi Natalia ştie bine ce fac.

Deşi se află aici la insistenţele ei.

— Am nişte veşti foarte interesante, spune Natalia. De pe continent a ajuns aici o delegaţie mai devreme decât în mod normal. Iar curtezanul doreşte s-o vadă pe Katharine.

Katharine îşi îndreaptă umerii şi aruncă o privire spre Pietyr.

— Nu e singurul cu care te vei întâlni, evident, continuă Natalia. Dar pentru început e promiţător. Ani de zile am avut relaţii de afaceri cu familia lui. Ei l-au ţinut în adopţie pe Joseph Sandrin când a fost în exil.

— Atunci o să fiu mai amabilă cu el, spune Katharine.

— Nu mai amabilă decât vei fi şi cu ceilalţi, replică Natalia, deşi vrea să spună exact contrariul. Se numeşte William Chatworth jr. Nu ştiu când vom reuşi să aranjăm întâlnirea. În prezent e la Wolf Spring, are audienţe la Arsinoe, bietul băiat. Dar când vom stabili data, vei fi oare pregătită?

— O să fiu.

— Te cred, spune Natalia. În ultimele săptămâni ai început să arăţi mult mai bine. Mai puternică.

— E adevărat. De când a venit Pietyr, Katharine s-a schimbat. Genevieve ar spune şi acum că e prea mică şi prea slabă. După atâţia ani de otrăviri, e puţin probabil că-şi va reveni vreodată pe deplin sau că se va face aşa cum ar fi trebuit să fie de la natură. Dar părul, tenul, felul în care se mişcă, toate s-au îmbunătăţit.

— Am un dar pentru tine, spune Natalia.

Majordomul ei, Edmund, intră în cameră cu o casetă de sticlă. Înăuntru este un mic şarpe, colorat roşu cu galben şi cu negru, care se ridică pe peretele de sticlă.

— Uite pe cine am găsit însorindu-se la fereastră, spune Natalia.

— Dulceaţă? strigă Katharine.

Îşi împinge scaunul aşa de tare, încât e gata să-l trântească, şi se repede la Edmund să ia şarpele. În primul moment, acesta se retrage, dar apoi se înfăşoară în jurul mâinii ei.

— Am crezut că l-am omorât, şopteşte ea.

— Nu chiar, spune Natalia. Dar sunt convinsă că de-abia aşteaptă să se întoarcă în cutia lui cunoscută, la căldura lămpii. Iar eu trebuie să stau de vorbă cu Pietyr între patru ochi.

— Da, Natalia.

Katharine le zâmbeşte pe rând la fiecare şi apoi pleacă,

aproape în fugă.

— Un mic cadou şi devine iar copil, spune Natalia.

— Katharine îl iubeşte mult pe şarpele ăla, spune Pietyr. Aş fi zis că a murit.

— Chiar a murit. A fost găsit inert şi rece într-un colţ din bucătărie, la trei zile după Gave Noir.

— Atunci ăsta ce e?

Natalia ridică din umeri.

— N-o să observe vreo diferenţă. Şi ăsta e la fel de dresat ca şi primul.

— Îi face din nou semn lui Edmund, care de data aceasta aduce o tavă de argint şi două pahare pline cu coniacul ei preferat.

— Faci progrese, spune Natalia.

— Cât de cât. Încă e preocupată să se îmbrace în aşa fel încât să nu i se vadă vreo iritaţie de pe piele sau coastele slabe. Şi când e speriată, are acelaşi mers de şoricel.

— Hai, Pietyr. Nu am tratat-o chiar aşa de rău.

— Poate tu, nu. Dar Genevieve e un monstru.

— Sora mea este atât de severă cât îi permit eu. Iar antrenamentul cu otrăvuri nu te priveşte pe tine.

— Chiar dacă îmi îngreunează misiunea?

Îşi suflă şuviţa de păr blond de pe ochi şi se trânteşte pe spătarul scaunului. Natalia zâmbeşte pe deasupra paharului cu coniac. Chiar îi aminteşte mult de ea însăşi. Poate într-o zi el chiar va deveni capul familiei, dacă până atunci nu ajunge la majorat vreo fiică potrivită.

— Spune-mi. E pregătită să întâlnească delegaţia?

— Cred că da. Oricum, dacă a fost mai întâi la Wolf Spring, n-ar trebui să fie aşa greu de impresionat. Toată lumea ştie că Arsinoe are o înfăţişare comună.

— S-ar putea, spune Natalia. Dar Mirabella nu are. Dacă îi auzi pe cei din familia Westwood, e mai frumoasă decât cerul înstelat.

— Şi la fel de distantă şi rece, spune Pietyr. Măcar Katharine are simţul umorului. Şi e drăguţă. Nu aţi reuşit să distrugeţi şi asta.

— E ceva în tonul lui care nu-i place Nataliei. Parcă e prea protector.

Aproape posesiv, iar asta nu e normal.

— Cât de departe ai mers? îl întreabă ea.

— La ce te referi?

— Ştii bine la ce mă refer. N-ai decât s-o înveţi toate trucurile pe care le vrei, dar nu trebuie să mergi prea departe, Pietyr. Continentalii sunt ciudaţi. Vor să-şi înceapă căsătoria cu ea ca fecioară.

Natalia se uită atent la el, să vadă dacă tresare. El pare dezamăgit frustrat, probabil –, dar nu speriat. Încă nu a avut curajul să facă pasul acela.

— Eşti convinsă că nu ar aprecia iscusinţa ei în dormitor? o întreabă el, apoi ridică din umeri. Presupun că dacă ar fi aşa, voi putea s-o învăţ asta şi după căsătorie.

Dă peste cap ultima înghiţitură de coniac şi pune paharul pe masă. Ar fi vrut să-l lase să plece, să se ducă după Katharine, s-o îmbrace şi s-o dezbrace ca pe o păpuşă.

— Probabil că aşa e cel mai bine, nepoate, spune Natalia. Dacă te culci cu ea, mă tem că s-ar îndrăgosti de tine. Deja am impresia că e aproape îndrăgostită de tine, şi nu asta e intenţia noastră.

Pietyr îşi plimbă paharul pe masă, într-o parte şi-n alta.

— Nu-i aşa? continuă ea, cu un glas mai aspru.

— Nu-ţi face griji, mătuşă Natalia, spune el. Numai un rege-consort este atât de prost încât să se îndrăgostească de o regină.

Când Pietyr intră în camera ei, Katharine încă mai are şarpele pe mână. Îi fusese aşa de dor de el, încât nu se îndură să-l lase, şi acum stă la măsuţa ei de toaletă, cu Dulceaţă în jurul încheieturii şi cu nasul lipit de capul lui.

— Katharine, spune el. Pune-l în cutie. Lasă-l să se odihnească.

Katharine face cum i se spune, se ridică şi îl aşază cu grijă în caseta încălzită. Nu îi pune capacul, şi mai bagă o dată mâna acolo, să îl mângâie uşor pe solzii lui coloraţi.

— Nu-mi vine să cred că a supravieţuit, spune Katharine. Cred că Natalia a pus toţi servitorii să-l caute.

— Probabil, spune Pietyr.

— Deci. Katharine lasă cutia şi îşi aşază mâinile în poală. Chiar o să mă întâlnesc cu primul meu curtezan?

— Da.

Ea şi Pietyr stau foarte aproape, fără să se atingă şi fără să se

uite în ochii celuilalt. Pietyr mângâie absent cu degetele tapiţeria de brocart a scaunului ei şi pare preocupat de un fir scos din ţesătură.

— Sigur nu pot să-mi otrăvesc mai întâi surorile?

Pietyr zâmbeşte.

— Sigur. Trebuie să faci asta, Kat.

Se uită prin deschizătura draperiilor la cerul înnorat şi la umbrele întunecate din curte. În partea de sud-est, micul lac pe lângă care s au plimbat dimineaţă arată acum ca o băltoacă cenuşie. În curând, apa lui va fi de un albastru strălucitor, iar curtea va fi înverzită şi plină de narcise. Deja s-a mai încălzit. Dimineaţa e mai mult ceaţă decât ger.

— Mirabella va fi greu de învins, spune Pietyr. Este înaltă, puternică şi frumoasă. În Rolanth s-au compus de pe acum cântece despre părul ei.

— Cântece despre părul ei? întreabă Katharine şi pufneşte.

Ar trebui să fie îngrijorată. Dar în realitate, nici nu i-ar păsa dacă toţi curtezanii ar prefera-o pe Mirabella. Niciunul dintre ei nu are cum să sărute mai bine ca Pietyr. O strânge cu o dorinţă atât de disperată, încât nici nu poate respira.

— Crezi că aceşti curtezani sărută la fel ca tine, Pietyr? întreabă ea, doar ca să-l vadă cum se bosumflă.

— Sigur că nu. Sunt băieţi de pe continent. Nepricepuţi şi caraghioşi. O să-ţi fie greu să te prefaci că-ţi place.

— Nu cred că toţi vor fi aşa, spune ea. Sunt convinsă că o să găsesc unul care să-mi placă.

Pietyr ridică o sprânceană. Degetele lui se înfing în tapiţeria scaunului, dar se relaxează când îi vede expresia.

— Cumva mă tachinezi, Kat?

— Da, râde ea. Te tachinez. Nu m-ai învăţat tu să fac aşa? Să contracarez formalismul regal al surorilor mele cu zâmbete şi bătăi de inimă?

Îi pune mâna pe piept, iar el i-o strânge.

— Te pricepi mult prea bine la asta, şopteşte el, apoi o trage la pieptul lui. Va trebui să râzi la glumele lor, chiar dacă nu sunt amuzante, îi spune.

— Da, Pietyr.

— Şi va trebui să-i faci să vorbească despre ei. Să-i faci să îşi amintească de tine. Trebuie să fii un diamant, Kat. Singura deosebită dintre toate. Îi lasă mâna, cam fără voie. Indiferent ce

vei face, îi spune, ei tot vor vrea să vă vadă pe toate. Chiar şi pe ştearsa Arsinoe. Iar Mirabella. Pietyr expiră adânc, pe nări. Orice fel de rochie ar îmbrăca la revelare, să fii sigură că ei vor tânji să i-o scoată.

Katharine se încruntă.

— Presupun că va fi prezentată ca un premiu.

— Şi ce premiu, oftează Pietyr.

Katharine îi dă un ghiont în piept. El râde.

— Acum te tachinez eu pe tine. O trage mai aproape. Eu n-aş pune mâna pe elementala aia nici dacă m-ar ruga în genunchi. Se poartă ca şi cum ar fi deja încoronată. Dar nu e. Tu eşti regina noastră, Kat. Nu uita asta.

— Niciodată, spune ea. O să facem mult bine acestei insule, Pietyr, când eu voi fi încoronată, iar tu vei fi şeful Consiliului Negru.

— Şeful? întreabă el cu ochii strălucitori. Cred că Natalia ar avea ceva de spus în privinţa asta.

— Desigur. Natalia îşi va păstra poziţia cât va fi ea dispusă, se corectează Katharine. Dar nici măcar ea nu îşi va putea păstra această poziţie la nesfârşit.

În spatele lor, şarpele se caţără pe peretele cutiei. Capul lui vărgat iese afară şi se opreşte puţin, ca şi cum ar gusta aerul cu limba. Fără să ştie, Katharine îşi sprijină braţul pe masă. Şarpelui nu-i place această mişcare. Se arcuieşte, pregătindu-se să atace.

— Katharine!

— Pietyr întinde repede mâna spre el. Colţii şarpelui îl prind de încheietură. El ţine reptila în mână până când aceasta îi dă drumul, cu toate că ar fi trebuit să-i rupă gâtul. Katharine nu va fi în siguranţă în preajma şarpelui, şi nu trebuie să i se întâmple nimic rău, mai ales când revelarea e atât de aproape.

— Vai! exclamă Katharine. Îmi pare aşa de rău, Pietyr. Probabil încă nu şi-a revenit.

— Da. Pietyr pune şarpele înapoi în cutie, având grijă să aşeze şi capacul peste el. Dar de acum înainte va trebui să fii mai prudentă, îi spune. Să-l dresezi din nou. Chiar dacă a stat singur numai câteva săptămâni, acum s-a sălbăticit iar.

Pe braţul lui Pietyr apar două picături de sânge. Rana nu e gravă. Un Arron puternic, aşa ca el, nu va păţi nimic, poate doar îi va apărea o uşoară roşeaţă.

— Am un balsam bun, spune ea şi se duce în cealaltă cameră să-l aducă.

Pietyr se uită la şarpe cu o privire criminală, ţinându-se de încheietură. A fost bine că a reacţionat aşa. Pe Katharine, veninul ar fi îmbolnăvit-o zile la rând, chiar cu tratament. Dar a făcut-o fără să se gândească. Pentru că i-a fost teamă să nu fie ea rănită. Chiar i-a fost teamă.

— Numai un rege-consort e suficient de prost încât să se îndrăgostească de o regină, rosteşte el în şoaptă.

Wolf Spring

Arsinoe şi Billy merg împreună prin piaţa de iarnă. De când s-au cunoscut, după acea întâlnire de la iazul Dogwood, pentru Arsinoe a fost greu să mai scape de el, dar în piaţă nu o deranjează. Jules e acum de multe ori cu Joseph, şi fără ea se simte expusă în locurile aglomerate. În părţile mai populate ale oraşului, cum e piaţa, cu toate privirile alea răutăcioase îndreptate asupra ei. Orice om îndrăzneţ din mulţime ar putea să-i taie gâtul.

— Arsinoe? întreabă Billy. Ce s-a întâmplat?

Ea se uită la chipurile sumbre ale pescarilor pe care îi ştie de când a venit la Wolf Spring. Mulţi consideră că slăbiciunea ei este o ruşine şi şi-ar dori s-o vadă moartă.

— Nimic, răspunde ea.

Billy oftează.

— Nu prea am chef de piaţă azi, spune el. Hai să luăm ceva de mâncare şi să mergem sus, în livadă. Nu e prea frig să mâncăm afară.

Pe drum, se opresc la standul lui Madge şi Billy cumpără două scoici umplute. De data asta se descurcă ceva mai bine cu banii de aici. Învaţă iute.

— Mănâncă repede, din mers, ca să nu se răcească. Madge umple scoicile cu carne de crab şi crutoane prăjite în unt. Când are ea chef să fie generoasă, mai bagă în ele şi nişte bucăţele frumoase şi grase de bacon.

Când trec pe lângă docuri, înaintând spre drumul care urcă pe deal spre livezi, Billy începe să se uite la scoica goală, răsucind-o în mână.

— N-o să se umple la loc dacă te uiţi aşa concentrat, spune Arsinoe. Trebuia să fi cumpărat trei.

El zâmbeşte, apoi îşi trage braţul înapoi şi aruncă cu putere scoica în golf. Arsinoe o aruncă şi ea pe a ei.

— A mea s-a dus mai departe, spune.

— Nu e adevărat.

Arsinoe zâmbeşte. De fapt, nici n-a văzut.

— Ce-ai păţit la mână? o întreabă Billy.

— Arsinoe îşi trage mai jos mâneca hainei ca să acopere urma de la noua rună pe care şi-a crestat-o în palmă.

— M-am tăiat la coteţul găinilor.

— Hm.

Nu o crede. Trebuia să inventeze altceva. Niciun coteţ de găini nu i-ar putea lăsa o cicatrice aşa de sofisticată. Şi încă nu i-a spus lui Jules ce face ea cu Madrigal.

— Junior, spune ea, uitându-se mai atent spre docuri. Unde e corabia ta?

Pontonul unde fusese ancorată până acum era gol, şi din acest motiv, tot golful pare acum mai întunecat.

— Tata s-a întors acasă, spune el. E destul de simplu să vii şi să pleci. Un drum scurt prin ceaţă, şi gata. Doamne, mi se pare o nebunie numai să spun aşa ceva. O nebunie şi mai mare, când ştiu că e adevărat.

— Simplu să vii şi să pleci, murmură Arsinoe.

Simplu pentru oricine în afară de ea.

— Dar, ştii, când se întoarce.

— Ce?

— Vrea să mă întâlnesc şi cu surorile tale. Să ne ducem la Indrid Down, la familia Arron. Şi la regina Katharine.

— Normal. Îl vrea încoronat pe fiul lui. Nu are vreo înclinaţie deosebită spre naturalişti, indiferent cât de mult a ajuns să-l îndrăgească pe Joseph în timpul exilului.

— Nu îmi mai spui „regină Arsinoe”, observă ea.

— Vrei să-ţi spun?

Ea clatină din cap. Când i se spune „regină”, i se pare o batjocură. Ca o poreclă dată de Luke. Înaintează pe drum şi îi fac semn cu mâna lui Maddie Pace, care trece pe lângă ei în căruţa trasă de boi.

Arsinoe nu are nevoie să se uite înapoi ca să ştie că ea s-a întors să-i privească. Tot oraşul e interesat de curtarea asta.

— Nu ştiu dacă vreau să le întâlnesc, spune Billy. E ca şi cum te-ai împrieteni cu o vită dusă la abator.

Arsinoe chicoteşte.

— Nu uita să le spui asta şi surorilor mele, atunci când le vei vedea. Dar dacă nu vrei să le întâlneşti, atunci nu te duce.

— Tata nu e genul de om pe care îţi permiţi să-l refuzi. Obţine întotdeauna ce vrea. Nu a crescut un ratat.

— Dar ce a crescut mama ta? întreabă ea şi el o priveşte surprins.

— Nu contează. Ea nu şi-a dorit asta. Ştii cum sunt mamele. Dacă ar putea, ne-ar ţine legaţi de şorţul lor pentru totdeauna.

— Nu ştiu cum e, spune Arsinoe. Dar văd că pari puţin supărat. Nu uita că e cu totul altceva pentru tine, dacă pierzi coroana, decât e pentru mine.

— Da. Ai dreptate. Îţi cer scuze.

Arsinoe se uită la el cu coada ochiului. Nu e simplu nici pentru el, să vină aici, un străin, să renunţe la lumea lui pentru o coroană şi o viaţă care nu-i e familiară. El a încercat să fie sincer, ar trebui să încerce şi ea. Şi ar trebui să păstreze şi distanţa. Dacă devin prea apropiaţi, o să-i fie greu când ea o să moară. Dar are foarte puţini prieteni. Nu poate renunţa atât de uşor la unul dintre ei.

Arsinoe se opreşte. Fără să-şi dea seama, o apucase pe cărarea care duce spre pădure, spre pietrele vechi şi copacul acela încovoiat.

— Nu, spune ea şi schimbă direcţia. Hai să mergem în altă parte.

— Cum crezi că sunt surorile tale? o întreabă Billy.

— Nu ştiu şi nici nu mă interesează, spune ea. Probabil că se pregătesc pentru Ceremonia de revelare. Nici trei luni nu mai sunt până atunci.

— Beltane, spune Billy. Se ţine în fiecare an, nu?

— Da. Dar anul ăsta e altfel. Ceremonia de Beltane marchează începutul Anului Ascensiunii.

— Asta ştiu, spune el. Dar de ce spui că e altfel? Nu tot trei zile ţine?

Arsinoe îşi lasă capul într-o parte. Nu poate să-i spună decât ce a auzit. Nici ea, nici Jules nu au participat vreodată. Trebuie să ai cel puţin şaisprezece ani ca să poţi să te duci.

— Tot trei zile ţine, spune ea, şi vânătoare tot va fi.

Vânătoarea ritualică, prin care se adună carne pentru ospăţ. Apoi, de obicei au loc în fiecare zi binecuvântări şi ceremoniale organizate de templu. Dar anul ăsta nu vor mai fi prea multe. Toată lumea va fi ocupată cu pregătirile pentru debarcare, ce are loc în noaptea de după vânătoare, şi pentru revelare, care e în noaptea următoare.

— Debarcarea, spune el. Atunci când vă prezintă curtezanilor.

— Când ni se prezintă curtezanii, îl corectează ea şi îl loveşte uşor peste braţ.

— Bine. Au! Şi revelarea. Atunci când vă demonstraţi harul. Cum o să te descurci atunci? o întreabă el şi se fereşte, în aşteptarea unei alte lovituri.

Dar Arsinoe râde.

— Cred că voi învăţa să jonglez cu trei heringi, spune ea. Katharine va mânca nişte otravă, iar Mirabella. Mirabella ar putea să tragă nişte vânturi de intensitatea unui ciclon. Pe ea o vor îndrăgi cel mai mult insularii.

— Să tragă vânturi ca un ciclon, repetă Billy, zâmbind.

— Da, ţi-ar plăcea aşa ceva, nu?

El clatină din cap.

— Şi după ce se încheie Beltane, vine momentul curtării oficiale, spune el. Şi când.

— Şi când putem să ne omorâm între noi, spune Arsinoe. Avem la dispoziţie un an întreg s-o facem. Până la următorul Beltane. Deşi, dacă Mirabella va porni la atac precum un taur furios, eu aş putea să fiu moartă după doar o săptămână.

Reuşesc să treacă de zona cu zăpadă, care acum e acoperită cu o crustă subţire de gheaţă de la dezgheţ, şi ajung pe pământul descoperit din livadă. Coboară şi mai jos, în vale, până când nu se mai aude cântecul păsărilor, până când nu se mai simte vântul.

— Te-ai întrebat vreodată ce s-a întâmplat cu mama ta? spune Billy. După ce v-a născut pe voi şi a părăsit insula cu regele ei?

— Cu regele-consort, îl corectează ea. Şi nu, nu m-am întrebat.

Circulă multe poveşti, desigur. Poveşti despre mari regine care au plecat de pe insulă şi au devenit pe continent regine la fel de mari. Altele spun că reginele îşi trăiesc liniştite restul vieţii cu soţii lor, într-un loc tihnit. Dar Arsinoe nu a crezut nicio iotă din ele. În mintea ei, toate reginele zac pe fundul mării, înecate de

zeiţă, care nu mai avea ce face cu ele.

Jules îşi trece mâna peste tâmpla lui Joseph, prin părul lui negru. Este moale şi destul de lung să-l poată răsuci pe deget. Azi sunt singuri în casa familiei Sandrin. Tatăl lui Joseph a ieşit cu Matthew la bordul lui Whistler, iar mama lui a plecat cu Jonah la Highgate să aducă materiale pentru corabie. Asta e foarte bine, mai ales că tatăl lui Billy a plecat acasă şi nu mai pot folosi cabina de pe corabie.

— E la fel de incomod ca în cabină, spune Joseph.

Stă întins lângă ea, iar Camden se odihneşte peste picioarele lor.

— Nu am observat, spune Jules.

— Îl trage spre ea şi îşi desface buzele sub gura lui. Din felul în care o strânge în braţe, îşi dă seama că de fapt nici el nu e deranjat de spaţiu.

— Totuşi va trebui să găsim curând un pat destul de mare în care să încăpem amândoi şi puma ta.

— Curând, încuviinţează ea.

Dar acum e mulţumită cu locurile astea înghesuite şi cu lipsa de intimitate. Oricât de mult îl iubeşte pe Joseph, nu e încă pregătită să meargă mai departe. Cu Camden stingherindu-le orice mişcare, poate să-l sărute cât vrea, fără să se simtă vinovată că nu face mai mult.

Joseph lasă capul mai jos şi o sărută pe claviculă, prin deschizătura cămăşii. Apoi îşi sprijină bărbia de ea şi oftează.

— Ce e? îl întreabă ea. Azi ţi-e mintea în altă parte.

— Mintea mea e doar la tine, spune el. Dar e totuşi ceva.

— Ce?

— Mai ştii barca aia care era la cheiul nostru din vest? o întreabă el. Iahtul acela mic şi lucios, cu punte nouă şi dunga albastră proaspăt vopsită?

— Nu prea.

Şantierul familiei Sandrin fusese plin de bărci luni de zile. Lucrări de înfrumuseţare la vase de pe toată insula. În scurt timp vor sosi aici continentalii, iar insularii vor să arate bine. Au venit cu bărcile la făţuit până şi pescarii din Wolf Spring, cei care rostesc cuvântul „continental” cu buzele strâmbate de dispreţ. Uneori şi scuipă când vorbesc despre continentali, dar scuipatul îl folosesc apoi la lustruirea ghetelor.

— Ce e cu ea? întreabă Jules.

— Trebuie să plec cu ea la Trignor, s-o duc proprietarului. Plec imediat ce se întorc acasă mama şi Jonah de la Highgate.

— A, face Jules. Şi de ce te frământă asta?

Joseph zâmbeşte.

— O să sune stupid când o s-o spun cu voce tare, dar nu-mi vine să mă despart de tine, nici măcar puţin.

— Joseph, râde ea. Am fost împreună aproape tot timpul de când te-ai întors.

— Ştiu, spune el. Şi n-o să stau mult. Dacă prind vânt bun, pot ajunge la Trignor în noaptea asta. Mai mult de două-trei zile nu poate să dureze drumul înapoi cu diligenţa până la Wolf Spring. Totuşi. — se îndepărtează puţin de ea – n-ai vrea să vii cu mine?

Un drum cu un mic iaht împreună cu Camden şi apoi câteva zile lungi de hurducăieli în diligenţă nu sună prea ispititor, dar i-ar plăcea că ar fi cu Joseph. Îşi strecoară mâinile după gâtul lui şi parcă aude vocea lui Arsinoe: Jules şi Joseph, inseparabili de la naştere.

— Nu pot, răspunde ea. Oricum am neglijat-o prea mult pe Arsinoe. A trebuit să lucreze la harul ei cu mama, şi nu pot să-i mai cer să facă treaba în locul meu. E regină.

— Reginele mari nu sunt deranjate de muncă.

— Totuşi, spune Jules. Nu pot s-o las aici. Iar tu nici n-ar trebui să-mi ceri asta. Şi tu o iubeşti, ai uitat? La fel cum mă iubeşti pe mine.

— Aproape la fel, Jules, o corectează el. Aproape.

Îşi lasă capul pe umărul ei.

— Nu vom fi despărţiţi prea mult, Joseph. Nu-ţi face griji.

Rolanth

E unul dintre visele rele de tot. Mirabella se trezeşte cu sunetul plânsului ei în urechi. S-a trezit brusc: contururile vagi ale visului încă mai stăruie în aerul familiar al dormitorului, iar ea e pe jumătate prinsă în ele, aşa cum stă, cu cearşaful umed încurcat printre picioare. Se ridică în fund şi îşi atinge faţa. A plâns în somn. A plâns şi a râs.

Uşa se deschide cu un zgomot uşor şi Elizabeth bagă capul înăuntru. Devenise un fel de escortă personală a Mirabellei, care

respiră uşurată când vede că e ea.

— Te simţi bine? o întreabă Elizabeth. Te-am auzit ţipând.

Pepper, ciocănitoarea, zboară de pe umărul ei şi se plimbă în jurul reginei, inspectând-o din cap până în picioare.

— Şi eu te-am auzit, spune Bree.

Deschide uşa mai larg, apoi intră amândouă în cameră şi o închid după ele. Mirabella îşi ţine genunchii strânşi la piept, iar Bree şi Elizabeth se urcă în pat, lângă ea. Bree flutură mâna şi aprinde lumânările de pe comodă.

— Îmi pare rău, spune Mirabella. Credeţi că s-au trezit şi ceilalţi?

— Unchiul Miles poate să doarmă şi dacă ar avea loc bătălia din Portul Bardon, răspunde Bree şi clătină din cap.

Camerele în care dorm Sara şi Nico sunt prea departe. La fel şi cele ale servitorilor, la primul etaj. Numai ele trei sunt treze în casa întunecată.

— Mira, observă Bree, tremuri.

— Aduc puţină apă, spune Elizabeth, şi Pepper zboară lângă carafă, ciripind ca să-i arate drumul.

— Nu, zice Mirabella. Nu vreau apă.

Se ridică şi începe să se plimbe prin cameră. Visele în care apar surorile ei îi rămân în minte zile la rând. Nu se şterg ca visele normale.

— Ce-ai visat? o întreabă Bree şi Mirabella închide ochii.

De data asta nu a fost o amintire, au fost nişte imagini.

— Mi-ar fi imposibil să descriu.

— A fost cumva. Despre celelalte regine? întreabă şovăind Elizabeth.

Celelalte regine, da. Surorile ei dragi, moarte şi împăiate, ţepene pe scaune, cu pielea verzuie şi buzele cusute. Apoi o imagine cu Katharine, întinsă pe spate, cu o tăietură mare în piept, o gaură adâncă şi roşie în care nu mai e nimic. Şi apoi Arsinoe, ţipând la ea fără sunet, pentru că gâtul îi este plin de sânge vâscos şi întunecat.

— Mirabella, îi spun ele. Mirabella, Mirabella.

— Le ţineam sub apă, şopteşte Mirabella. În pârâul de lângă casă. Apa era aşa de rece. Iar din gura lor ieşea cerneală. Erau doar nişte copii.

— Of, Mira, face Bree. Este oribil, dar e doar un vis. Ele nu mai sunt copii.

— Pentru mine vor fi mereu copii, spune Mirabella.

Îşi aminteşte ce a simţit când Arsinoe şi Katharine deveniseră inerte, şi începe să-şi frece mâinile de parcă ar fi fost murdare.

— Nu pot să mai fac asta.

Luca va fi dezamăgită. Şi-a pus toată încrederea în ea şi a educat-o pentru domnie. La fel şi cei din familia Westwood, la fel oraşul, la fel şi zeiţa. A fost făcută să domnească. Să devină regina de care insula are nevoie. Dacă s-ar duce la templu să stea de vorbă cu Luca, i-ar spune exact lucrurile astea. Că visele şi emoţiile astea i-au fost trimise cu un scop. Ca un test.

— Trebuie să plec, spune Mirabella. Trebuie să plec de aici.

— Mirabella, spune Elizabeth. Stai calmă. Bea puţină apă.

Ea acceptă paharul şi bea numai ca să-i facă plăcere prietenei sale. Dar îi e greu să înghită. Apa are un gust, de zici că a murit ceva în ea.

— Nu. Trebuie să plec. Trebuie să mă duc de-aici.

Se duce la şifonier şi deschide uşile. Răscoleşte toate pelerinele şi toate rochiile, numai negre, negre, negre.

Bree şi Elizabeth se ridică şi ele. Întind mâinile spre ea, s-o oprească, s-o liniştească.

— Nu poţi să pleci acum, zice Elizabeth. E miezul nopţii!

— Mira, e periculos acum, întăreşte Bree.

Mirabella îşi alege o rochie de lână. Şi-o pune peste cămaşa de noapte şi trage un sertar din care scoate nişte ciorapi lungi.

— Voi porni spre sud. Nu mă va vedea nimeni.

— Ba da! spune Elizabeth. Vor trimite după tine o armată întreagă.

Mirabella se opreşte o clipă, continuând să tremure. Au dreptate. Sigur că au dreptate. Dar trebuie să încerce.

— Trebuie să plec, spune ea. Vă rog. Nu mai pot sta aici să le visez pe surorile mele vorbindu-mi din moarte. Nu pot să le omor. Ştiu că asta se vrea de la mine, ştiu că asta trebuie să fac.

— Mira, spune Bree. Poţi s-o faci.

— Nu vreau s-o fac, spune ea, înverşunată.

Elizabeth şi Bree s-au aşezat în faţa uşii, împiedicând-o să iasă. Sunt triste şi îngrijorate, gata s-o trezească pe Sara şi să le alerteze pe preotese. Mirabella şi-ar petrece tot restul timpului până la Beltane încuiată în camerele Marii Preotese, sub pază permanentă.

Mirabella îşi pune ghetele şi le leagă şireturile. Indiferent cine

va fi trimis după ea, o va prinde cu siguranţă, dar măcar să facă eforturi pentru asta.

Face un pas, pregătită să treacă cu forţa de prietenele ei.

— Stai! spune Elizabeth.

Ridică mâna şi iese afară. Dacă strigă acum pe cineva, Mirabella nu va mai avea timp să fugă. Dar Elizabeth nu strigă. Se întoarce în dormitor cu mantia ei albă de preoteasă.

— Ia asta, îi spune ea. Pune-ţi gluga pe cap, să-ţi acopere părul. Îi zâmbeşte cu blândeţe şi afecţiune. Nimeni nu bagă în seamă prea mult o preoteasă. Îţi vor face o plecăciune şi se vor da la o parte.

Mirabella o îmbrăţişează, plină de recunoştinţă. Mantia e puţin cam scurtă, dar e largă, croită astfel încât să cuprindă silueta plină a lui Elizabeth, aşa că îi acoperă complet rochia.

— Elizabeth, spune Bree, dar apoi se opreşte şi o apucă pe Mirabella de braţ. Măcar lasă-ne să venim cu tine.

— Nu, Bree, spune Mirabella cu blândeţe. Nu vreau să se afle că ştiaţi ceva de asta. Când vor vedea că am plecat, vor căuta un vinovat. Cineva pe care să-l pedepsească. Să nu permiţi să vă pedepsească pe voi.

— Promit, spune Bree. O să avem grijă una de alta.

Mirabella zâmbeşte cu tristeţe şi îi atinge uşor faţa.

— Nu te-am văzut niciodată aşa de speriată, spune ea şi o îmbrăţişează strâns. Te rog să mă înţelegi, Bree. Le iubesc. La fel cum te iubesc pe tine. Şi nu pot să rămân aici şi să-i las pe cei din templu să mă oblige să le ucid.

— Se desprinde din îmbrăţişare şi îi întinde mâna lui Elizabeth. A fost norocoasă să le aibă alături.

Când Mirabella se îndreaptă spre sud, ieşind de pe domeniul familiei Westwood, zorii colorează cerul în nuanţe de roz, spre răsărit. Probabil că era mai târziu decât şi-a imaginat atunci când visul a trezit-o din somn. Deja se văd în oraş lumini şi focuri aprinse, iar negustorii şi fierarii se pregătesc să-şi înceapă munca. Îşi strânge mai tare pelerina albă în jurul ei, să nu i se vadă chipul.

O ia pe drumul care duce spre Rolanth. Poate ar fi fost mai bine să meargă pe drumuri mai lăturalnice, dar e singurul pe care îl cunoaşte, pentru că a fost pe aici cu trăsura; pe urmă, mai degrabă riscă să fie văzută decât să rişte să se rătăcească.

Drumul coteşte spre canale şi apoi spre piaţă, şi Mirabella îşi

reţine respiraţia, auzind zgomote. În faţa ei, pe trotuar, o femeie scutură un covor şi îl salută pe un vecin care goleşte o găleată în şanţul de pe stradă. Mirabella ţine capul în piept, dar Elizabeth a avut dreptate. Femeia nu face decât să încline puţin capul şi apoi se dă la o parte. Chiar dacă s-o fi întrebat cineva ce caută o preoteasă în oraş la ora asta, nimeni nu a oprit-o s-o întrebe.

Când iese din Rolanth, se mai uită o dată înapoi, la acoperişuri, la coşurile din care ies suluri subţiri de fum, la oraşul ei, care se vede tot mai limpede în lumina dimineţii. Peste acoperişurile oraşului, departe, în mijlocul brazilor înalţi, probabil că în casa Westwood se trezesc de acum Sara şi ceilalţi. Luca deja îşi bea ceaiul, probabil.

E greu să îi lase pe toţi, dar, având în vedere situaţia ei, a fost mult mai simplu decât şi-a imaginat să iasă din oraş.

Wolf Spring

Lângă foc, sub copacul cu crengi aplecate, Arsinoe simte că i se învârte capul. Madrigal i-a făcut de data asta o tăietură adâncă pe braţ, ca să curgă destul sânge pentru a putea înmuia trei bucăţi de sfoară. În sfoara asta se va păstra sângele până când vor avea nevoie de el. Iar ca magia joasă să fie aşa de puternică încât să poată ucidă o regină, au nevoie de tot sângele de care Arsinoe se poate dispensa.

Până acum nu au vorbit despre vraja pe care o vor face. Un blestem, probabil. Sau un talisman care aduce nenorocire. Nu contează. Arsinoe nu ştie decât că devine mai puternică pe zi ce trece.

— Ajunge, spune Madrigal şi aşază cu grijă bucăţile de sfoară într-un borcan mic de sticlă. Astea nu durează la nesfârşit. Trebuie să le folosim chiar după Beltane.

Madrigal pune borcanul într-un săculeţ de pânză neagră şi îl leagă în jurul taliei.

— Ia asta, spune ea şi îi întinde lui Arsinoe o cupă. Cidru. Bea puţin.

— N-ai adus şi nişte alune? o întreabă Arsinoe. Sau pâine?

Ceva de mâncare?

— Ţine cupa în mâinile tremurătoare şi ia o înghiţitură. Cupa e lipicioasă, mânjită cu sânge de pe degetele lui Madrigal.

— Jules are dreptate, murmură Madrigal, Aproape că ţi-e gândul doar la mâncare.

Îi întinde reginei un mic pachet, cu brânză şi un pumn de mure coapte prin forţe naturaliste.

— Mulţumesc, spune Arsinoe.

Braţul îi zvâcneşte şi o înţeapă în timp ce Madrigal îi curăţă şi îi bandajează rana, dar înţepăturile sunt plăcute. De fapt, Arsinoe nu s-a mai simţit niciodată atât de încrezătoare.

— Nu m-aş fi gândit vreodată, spune ea, că tocmai tu o să mă ajuţi. Cu ceva.

Madrigal îşi încreţeşte nasul. La ea, până şi gestul ăsta e drăguţ.

— Da, spune ea. Ştiu.

Se retrage şi se înfăşoară în blana ei călduroasă, îmbufnată că nu a fost apreciată până acum. Dar nimeni nu poate să-i învinovăţească pe Cait şi Ellis. Madrigal a preferat confortul, nu munca, încă de când era micuţă. Caragh povestea că obişnuia să facă florile să crească în ghirlande, numai ca să şi le pună în păr. Şi asta în timp ce castraveţii se vestejeau în grădină.

— Pe unde mai e azi Juillenne a mea? întreabă Madrigal.

— Îşi ia rămas-bun de la Joseph. Pleacă pe coasta de nord-vest, la Trignor.

Madrigal se uită la foc.

— Are noroc Jules cu un băiat ca el. Nu credeam că o să îl poată atrage, cu ochii ăia ciudaţi ai ei. Când seamănă aşa de bine cu taică-său.

— Cu taică-său? Nu credeam că-ţi mai aduci aminte de tatăl ei.

— Nu-mi aduc aminte. Chiar nu. Îmi amintesc focurile de Beltane. Şi cum mă gândeam ce minunat ar fi dacă aş concepe un copil în noaptea cea sacră. Ce puternic va fi. Şi cât de mult mă va iubi. Madrigal pufneşte. Nu-mi amintesc cine a fost tatăl ei. Dar nu seamănă absolut deloc cu mine, aşa că probabil seamănă cu el.

— Crezi că el ştie? o întreabă Arsinoe.

— Ce să ştie?

— Că are o fiică, şi că fiica lui e cea mai puternică naturalistă

de pe insulă.

Madrigal ridică din umeri. Puţin probabil. Şi chiar dacă ar şti, tot nu ar conta. Pruncii Beltane sunt sacri în ochii templului. Şi la fel ca în cazul reginelor, în ochii templului, taţii lor nu sunt recunoscuţi.

Arsinoe se reazemă de spătarul scaunului. Acum, când are în stomac brânza şi fructele acelea, s-a încălzit şi nu mai tremură. Îşi întinde picioarele cu tălpile lângă jar.

— Joseph e tare frumos! spune Madrigal pe gânduri.

— Într-adevăr, încuviinţează Arsinoe.

— Când îi văd împreună, îmi dau seama ce mult timp am fost singură. Poate ar fi cazul să fac o vrajă. Să-mi găsesc şi eu un iubit ca el.

— Hmm, se strâmbă Arsinoe, cu ochii pe jumătate închişi. N-ai nevoie de magie joasă pentru asta, Madrigal.

— Poate că nu. Dar dacă aş folosi numai o bucăţică din sfoara asta, spune ea şi bate cu palma în punguţa neagră din poala ei, aş putea avea cel mai frumos bărbat de pe insulă.

Arsinoe se uită la ea cu coada ochiului, să se asigure mai întâi că glumeşte, şi apoi chicoteşte. Curând începe să râdă în hohote, şi după ea începe şi Madrigal să râdă. Dar chiar dacă nu ar fi râs aşa de tare, tot n-ar fi auzit apropierea fără zgomot a lui Jules şi Camden.

Puma a ajuns lângă foc înaintea lui Jules, dar oricum e prea târziu să mai facă pe nevinovatele.

Jules se uită când la mama ei, când la Arsinoe.

— Ce-i asta?

Arsinoe face o grimasă. Sunt lângă pietrele sacre, având în jurul lor cârpe murdare de sângele reginei. Mâneca lui Arsinoe e ridicată peste cot şi se vede clar bandajul de pe braţ.

— Asta faci tu? o întreabă Jules pe mama ei, cu tonul ridicat. Mă întorc cu spatele şi tu o aduci aici să o tai? O înveţi magie joasă?

— Jules, spune Arsinoe şi se ridică în picioare.

Întinde mâna de parcă ar vrea s-o apere pe Madrigal, iar asta o înfurie şi mai mult pe Jules. Camden începe să mârâie.

— O ajut, spune Madrigal.

— O ajuţi?

Jules o apucă pe Arsinoe de mână şi o trage aşa de tare spre ea, încât fata e gata să se împiedice de buşteanul pe care

stătea.

— Nu poţi să faci asta. E periculos.

Madrigal clatină din cap.

— Tu nu înţelegi. Nu ştii nimic despre asta.

— Ştiu că întotdeauna e un preţ de plătit, spune Jules. Ştiu că asta e pentru oamenii simpli, pentru cei disperaţi şi slabi.

— Atunci e pentru mine.

Arsinoe îşi lasă mâneca jos, acoperind bandajul şi runele tăiate din palmă.

— Arsinoe, nu e adevărat.

— Ba da, e adevărat. Şi o s-o folosesc. E tot ce am.

— Dar nu ştii cât te poate costa.

— O să fie bine, Jules. Madrigal s-a folosit de ea când era pe continent şi n-a păţit nimic.

— Cei care spun că e rea, nu fac decât să recite din superstiţiile templului, confirmă Madrigal şi începe să stingă focul.

Porneşte apoi cu Arsinoe pe lângă deal, în tăcere, grăbită să o scoată pe Jules din spaţiul lor sacru. Aceasta le urmează, plină de furie.

Arsinoe nu îşi aminteşte să se fi certat vreodată cu Jules pe vreo chestiune mai serioasă, poate doar pe prăjituri. Merge cu umerii plecaţi.

— O să dureze ceva timp, îi spune încet Madrigal. Dar o să accepte.

Coasta De Vest

E mult mai bine când nu sunt trăsuri sau căruţe şi poate merge pe marginea drumului. Măcar aici e loc deschis şi poate chiar să vadă un petic de cer. Mirabella se uită în sus, la lumina care începe să scadă. Sunt două zile de când tot merge după ce a ieşit din Rolanth şi în care a dormit doar câteva ore în poziţii incomode, rezemată de vreun trunchi de copac. Partea asta de insulă, din sud, nu mai e şes înconjurat de faleze abrupte. Aici sunt păduri dese şi dealuri line. Atâţia copaci. Chiar şi acum, când e iarnă şi nu au frunze, o ascund ca într-o cutie. Nu pricepe de ce naturaliştii iubesc aşa de mult pădurile.

Îşi ridică poalele rochiei ca să treacă peste un şanţ plin de

noroi de la zăpada dezgheţată, încercând şi acum să nu se murdărească, deşi pelerina albă pe care i-a dat-o Elizabeth are marginile negre de apă şi noroi. Drumul n-a fost uşor. O dor picioarele şi are stomacul gol. Ieri a încercat să prindă un păstrăv cu puţin fulger, dar nu se pricepe să vâneze fără preotese şi ogarii lor.

Îi e dor de Bree şi Elizabeth, de Luca şi de Sara. Chiar şi de unchiul Miles şi de micul şi neastâmpăratul Nico. Dar va îndura. Nu poate sta prea mult într-un loc şi nu poate intra prea des în oraşe. Dar în curând va trebui să facă ceva, să-şi ia nişte haine şi să mănânce ceva legume, ca să nu-i cadă dinţii.

Mirabella sare grăbită peste şanţ când aude ceva pe drum. Pare să fie ceva mare. Mai multe trăsuri, poate. Să fie vreo patrulă de căutare din Rolanth?

Va trebui să intre în adâncul pădurii, ca să n-o vadă şi să nu-i vadă nici ea. Dacă ar vedea-o pe biata Luca stând cu ochii pe fereastră, i s-ar frânge inima.

Când ajunge în mijlocul pădurii, se opreşte să asculte. Nu trece decât o trăsură. Poate vreo căruţă şubredă care se duce spre Indrid Down cu lână, cu lapte sau brânză de oaie. Ceva mai devreme simţise mirosul păşunilor păscute de oi şi se gândise că a ajuns în Waring, unde sunt ferme multe.

Dar nu ştie precis unde se află. De când era mică studiază hărţi, dar pe hârtie insula pare minusculă; de dimineaţă şi până acum nu a văzut decât un indicator spre North Cumberland. Acum, când soarele apune, trebuie să fi ajuns cel puţin la Trignor. Poate chiar la Linwood. Peste câteva zile o să ajungă la marginea lui Indrid Down.

Unde te vor prinde, prostuţo, aude ea în cap vocea Marii Preotese.

Mirabella îşi ridică de pe ochi şuviţele de păr negru. Undeva, spre est, tună. Aşa obosită cum e, nici nu-şi dă seama dacă ea a chemat tunetul, dar oricum îl vrea, aşa că se îndepărtează de drum şi porneşte după mirosul furtunii.

Merge mai repede, stâncile şi cerul deschis o cheamă. Deasupra copacilor se rotesc nori negri, şi nici nu mai ştie dacă e zi sau noapte.

Reuşeşte să iasă din pădure. În primul moment se sperie, pentru că are senzaţia că a mers cumva în cerc. Stâncile pe care se află seamănă perfect cu cele de la Blackway. Dar nu e

Blackway. Un fulger scurt luminează faleza albă-gălbuie, o rocă mai moale decât bazaltul negru de acasă, pe care ea îl iubeşte.

— Încă puţin, îi spune ea vântului, care se răsuceşte în jurul ei.

Îi aruncă de pe umeri pelerina murdară.

Mirabella se apropie de marginea falezei, deasupra mării. Fulgerele luminează apa, colorând-o în verde şi albastru. Trebuie să fie vreo cărare până jos. Vrea să intre în apă, să se piardă în ea.

Singura cărare pe care o găseşte este din pietre ude. E periculoasă, dar ea merge încet, bucurându-se de vânt şi de ploaie. Mâine, oamenii de aici vor spune că a fost o Furtună Shannon, adică o furtună care şi-a primit numele de la regina înfăţişată în acea pictură murală ce decorează o mare parte din templul din Rolanth. O să vorbească toţi despre ea dimineaţă, la masă. Furtuna o să distrugă acoperişuri şi o să smulgă copaci din rădăcină. Oamenii vor cânta imnul lui Shannon şi îşi vor aminti cum ea putea chema uragane şi cum le împrăştia ca pe nişte porumbei zgribuliţi.

Sunt numai poveşti, probabil. Într-o bună zi, poate vor numi focurile mari Flăcările Mirabella şi poate vor spune că ea putea să ardă şi soarele. Sau ar fi spus, dacă ea n-ar fi fugit şi şi-ar fi pierdut urma.

Mirabella se uită la apa mării şi îşi dă gluga jos, ca ploaia să-i ude părul. Apoi un fulger face lumină şi ea vede o barcă pe valurile agitate.

— Nu!

Barca e mică şi valurile sunt furioase. Poate că furtuna a aruncat-o aici de la chei. E imposibil să aibă cineva atât de mult ghinion, încât să fie prins într-o furtună monstruoasă ca asta, pe o barcă aşa de mică.

Barca se leagănă şi apoi se îndreaptă. Pânza ei s-a desfăcut şi flutură în vânt, udă. Nu e abandonată, nu a ajuns aici adusă de vânt. Pe punte se vede un marinar care se agaţă disperat de catarg.

Mirabella se uită în toate părţile, dar de-a lungul plajei nu e nimic, niciun oraş, niciun foc. Strigă după ajutor spre drumul pe care a venit, dar e mult prea departe. Barca se înclină iar şi nu mai revine în poziţie normală. Se va scufunda şi mai mult, apoi va fi izbită din toate părţile de curenţii puternici, până când nu

va mai rămâne nimic din ea.

Mirabella întinde mâna. Nu poate să stea aşa, fără să facă nimic, în timp ce marinarul acela se îneacă. Deşi e obosită, iar apa a fost dintotdeauna cel mai dificil element pentru ea.

— Foloseşte vântul, îşi spune ea, dar niciodată nu a folosit vântul ca să mişte altceva decât pe ea însăşi sau lucruri mărunte. Eşarfa purtată de Luca sau pălăria Sarei.

Mirabella se uită atent la apă. Ar putea să încerce să împingă barca departe, în larg, unde ar putea scăpa de furtună.

Sau ar putea încerca s-o aducă la mal.

Ambele variante sunt riscante. Ar putea s-o sfărâme de stânci. Ar putea să piardă controlul apei şi ar scufunda-o. Sau ar putea să o trimită în stâncile nevăzute de sub ape.

Îşi încleştează pumnii. Nu mai e timp. Îşi concentrează harul asupra apei din jurul bărcii, modelând-o şi schimbând direcţia curenţilor, ca să tragă mica ambarcaţiune spre mal. Chemarea ei aduce prea mult vânt, iar barca face o săritură în faţă, ca un cal speriat.

— Zeiţă, spune Mirabella, cu fălcile încleştate, ghidează-mi mâna.

Barca se agită neputincioasă, într-o parte şi în alta. Tangonul flutură precum coada unui căţel, iar marinarul se repede să-l susţină. Nu reuşeşte să-l apuce şi tangonul îl loveşte drept în spate. Marinarul cade peste bord, în apă.

— Nu! strigă Mirabella.

Se foloseşte de harul ei să dea apa la o parte, separând-o în două. Nu a mai făcut niciodată aşa ceva. Toate apele oceanului, curenţii, tot nisipul rece şi tulburat o ascultă. Nu e uşor, dar apa se supune.

Băiatul iese la suprafaţă, ţinut sus de curentul creat de ea. El e mult mai mic decât barca şi de aceea e mai uşor de manevrat.

Când ajunge pe ţărm, trupul lui se izbeşte cu putere de nisipul ud. Nu a ştiut cum să facă să îl aşeze mai încet. Probabil i-a rupt oasele.

Mirabella coboară repede pe cărarea abruptă. Alunecă, merge în patru labe, îşi însângerează palmele pe pietrele ascuţite. Traversează în fugă plaja spre băiat şi îi apasă pieptul cu mâinile pline de sânge.

Apa se scurge din gura lui. E chiar la marginea apei şi e foarte palid. Pare o creatură a mării, scuipată afară de apele furioase.

— Respiră! ţipă ea, dar nu poate să aducă vântul în plămânii lui.

Ea nu e vindecătoare. Nu ştie ce să facă.

El tuşeşte. Începe să tremure violent, dar mai bine aşa decât mort.

— Unde sunt? întreabă el.

— Nu ştiu, spune ea. Undeva în apropiere de Trignor, cred.

Îşi scoate pelerina şi îl înveleşte cu ea. Nu o să fie de ajuns. Trebuie să-l încălzească într-un fel sau altul, dar nu vede cum ar putea s-o facă.

— Nu a fost, îi spune ea, scuturându-l de umăr când vede că el pare să-şi piardă iar cunoştinţa, nu a fost cel mai bun loc în care să ancorezi!

Spre uimirea ei, băiatul începe să râdă. E cam de o vârstă cu ea şi are părul negru şi des. Ochii lui, pe care îi vede când se uită la ea, au culoarea furtunii. Poate de fapt nici nu e un băiat, ci un soi de element creat de apele înspumate şi de tunetele fără sfârşit.

— Poţi să mergi? îl întreabă ea, dar el alunecă iar, tremurând aşa de tare, încât îi clănţăne dinţii.

Nu poate să-l ducă în braţe. Nici în sus, pe cărare, nici pe jos, pe plaja lungă, care, cine ştie, poate ajunge până la vreun oraş.

Stâncile de lângă cărare alcătuiesc un fel de ascunzătoare, mai îngustă spre vârf şi mai largă spre plajă. Nu e o peşteră. E un mic adăpost, dar va trebui să se mulţumească şi cu atât.

Mirabella îl prinde de mijloc şi îl trage de umeri, încercând să-l ridice, aşa inert şi greu de apă. Ghetele i se înfundă în nisipul ud. Picioarele ei, deja obosite, încep s-o usture din cauza efortului, dar reuşeşte să ajungă cu el la adăpostul stâncilor.

— Trebuie să caut nişte lemne, să facem focul, îi spune ea.

El stă culcat pe o parte, tremurând. Chiar dacă îl încălzeşte, e posibil să nu supravieţuiască. Dacă a înghiţit prea multă apă.

Plaja e plină de bucăţi de scândură şi crengi rupte din copacii de pe faleză. Mirabella le adună şi le aduce în adăpost, unde face un morman imens, în care sunt o mulţime de alge şi scoici.

Şi ea tremură. Harul ei e aproape epuizat.

Când cheamă focul să aprindă lemnele, nu se întâmplă nimic.

Mirabella îngenunchează şi îşi freacă mâinile. Focul este favoritul ei, ca şi tunetul. Să vadă că focul o ignoră e ca şi cum animalul tău de companie îţi întoarce spatele şi fuge de tine.

Buzele băiatului s-au învineţit.

— Te rog, spune Mirabella şi încearcă din răsputeri să-şi reanime harul.

La început, nu se întâmplă nimic. Apoi, încet, începe să se ridice din grămadă un firicel de fum. Curând, flăcările se aprind, încălzindu-le obrajii şi uscându-le hainele. Focul sfârâie şi pâlpâie când stropii Furtunii Shannon îl ating, dar nu se mai poate face nimic. E mult prea obosită să le poruncească norilor să plece. Furtuna va trece când va trece.

Lângă ea, băiatul nu mai tremură aşa de tare. Îi scoate cu mari eforturi jacheta şi cămaşa, întinzându-le pe nisip, cât mai aproape de căldură, cu grijă să nu ia foc. La fel întinde şi pelerina lui Elizabeth. Dacă ar reuşi s-o usuce, o să-i ţină băiatului foarte cald.

El geme. Dacă ar fi fost aici Luca. Ea ar fi ştiut ce să facă.

— Frig, bolboroseşte el.

Nu l-a scos din adâncul apelor şi nu l-a târât pe plajă ca să îl vadă acum murind. O singură soluţie îi mai vine în minte.

Îşi desface nasturii rochiei şi o scoate. Se întinde lângă el şi îl ia în braţe, încălzindu-l cu corpul ei. Când se va usca pelerina, se vor putea înveli cu ea.

Mirabella se trezeşte brusc. După ce se înveliseră cu pelerina uscată a lui Elizabeth, o luase somnul, tot uitându-se la foc; le-a visat pe Arsinoe şi Katharine, şi se făcea că vreascurile incandescente erau degetele lor, iar algele ude care fumegau erau părul lor. Parcă ele încercau să iasă din foc, la fel ca nişte crabi pe nisip, dar ardeau şi se transformau în jar.

Băiatul zace şi acum în braţele ei. Pe frunte i-au apărut broboane de transpiraţie, şi se zbate, dar ea îl ţine strâns. Trebuie să rămână la căldură. Dimineaţă va avea nevoie de apă proaspătă. Poate ar reuşi să găsească sus, printre copaci, dacă ar urca din nou pe cărarea aceea. Chiar şi după ploaie s-ar mai găsi acolo ceva gheaţă, pe crengi sau pe buşteni.

Mirabella se aşază mai bine, iar braţul lui ajunge pe mijlocul ei. Băiatul deschide puţin ochii.

— Barca, spune el.

— E pe fundul mării.

Cel mai probabil făcută praf de forţa valurilor Furtunii Shannon.

— Familia mea, şopteşte el. Va trebui să facă alta.

— Nu te mai gândi la asta acum, îi spune ea. Cum te simţi? Te doare ceva?

— Nu, răspunde el şi închide ochii. Mi-e frig. Mi-e tare frig!

Mâna lui se mişcă uşor pe spatele ei şi pulsul Mirabellei se accelerează. Chiar aşa, pe jumătate înecat, e cel mai frumos băiat pe care l-a văzut vreodată.

— Sunt mort? întreabă el. Am murit?

Picioarele lui se mişcă încet, între ale ei.

— Nu ai murit, îi răspunde Mirabella, cu vocea gâtuită. Dar trebuie să te încălzesc.

— Atunci, încălzeşte-mă.

Îşi apropie buzele de gura ei. Are gust de sare. Mâinile lui se plimbă uşor pe pielea ei.

— Nu eşti reală, spune el, cu buzele lipite de gura ei.

Cine l-a învăţat pe băiatul ăsta să sărute, bine l-a învăţat. O trage peste el şi o sărută pe gât. Îi spune iar că nu e reală.

Dar poate el nu e real. Băiatul ăsta cu ochi de furtună.

Mirabella îşi strânge picioarele în jurul lui. El geme iar, dar de data asta nu de frig.

— Te-am salvat, spune ea. N-o să te las să mori.

Îl sărută cu furie, iar atingerea ei îl trezeşte, îl scoate din întuneric. Simte că acolo trebuie să fie, în braţele ei. Ea nu îl va lăsa să moară. Amândoi se vor încălzi.

Ea îi va aprinde pe amândoi.

Wolf Spring

Mama lui Joseph avusese un vis. Un vis în care băiatul ei era scos din valuri. Era altceva decât un coşmar, i-a spus ea lui Jules, şi Jules a crezut-o. Şi Joseph avea un pic de har al viziunii, când era mic. Harul ăsta era moştenit de la cineva. Dar ceilalţi au fost sceptici, până când s-au întors păsările de la Trignor cu vestea că el nu ajunsese acolo.

Luke îi pune lui Jules o ceaşcă de ceai în mână. A venit la docuri cu un ceainic şi cu câteva ceşti sub braţ.

— Scuze, spune el când ceaiul fierbinte se revarsă puţin din ceaşcă şi o frige la degete. Şi încă o dată scuze că nu am avut destule mâini să aduc şi frişcă. Dar ia asta.

Bagă mâna în buzunarul de la haină şi scoate de acolo un pumn de cuburi de zahăr.

— Mulţumesc, Luke, spune Jules, iar Hank, cocoşul, cloncăne pe umărul lui, în timp ce el împarte ceşti cu ceai celor din jur, unii îngrijoraţi sincer, alţii doar curioşi.

Jules e prea neliniştită ca să poată bea. Păsările i-au spus despre furtuna din largul coastelor, o furtună monstruoasă care a izbit insula din largul mării şi a devastat totul, de la Linwood la portul din Miner's Bay.

Billy se apropie de ea şi îi strânge umărul cu putere.

Joseph e un marinar puternic, Jules, îi spune el. Sunt convins că s-a adăpostit într-un golf până când a trecut furtuna, şi apoi a mers mai departe ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. O să primim veşti de la el curând. Sunt sigur de asta.

Jules dă din cap, iar Arsinoe se reazemă uşor de ea. Camden e lipită de picioarele ei. Cu toate aceste cuvinte de încurajare, o mulţime de bărci au plecat deja din Sealhead în căutarea lui, inclusiv Matthew, cu Whistler, iar doamna Baxter a spus că se duce cu Edna mai în larg.

Jules se uită în largul golfului. De unde e ea, pe doc, marea pare imensă şi rea. Pentru prima oară în viaţă, lui Jules i se pare urâtă. Indiferentă şi străină, nimic altceva decât valuri lacome şi adâncuri pline de oase.

O singură dată a mai urât marea: în noaptea aceea, când au încercat să fugă şi marea nu a vrut să-i dea drumul lui Arsinoe. Atunci, când săltau pe valuri în ceaţa groasă ca o pânză, o urâse aşa de mult, încât scuipase în valurile ei.

Dar atunci era doar un copil, cu siguranţă zeiţa n-a pus la inimă gestul ei, făcut din amărăciune, şi nu ar fi aşteptat atâţia ani să se răzbune pe ea cu atâta cruzime.

— Nu ştiu de ce ne zbatem atât, spune încet cineva, pentru un încrezut de băiat care miroase a continent.

Jules se răsuceşte în mijlocul micului grup de oameni.

— Ce-ai zis?

Ceaşca de ceai se face zob în pumnul ei.

— Linişteşte-te, Jules, îi spune Arsinoe şi o trage de mână. O să-l găsim.

— Nu am de gând să ascult niciun cuvânt urât împotriva lui Joseph, mârâie ea. Înainte ca el să se întoarcă. Să aibă curaj să îi spună în faţă.

— Hai, Jules, spune Arsinoe, în timp ce oamenii se trag înapoi din faţa pumnilor ei încleştaţi. O să-l găsim.

— Cum? întreabă ea. Dar o lasă pe Arsinoe s-o ducă mai departe pe chei. Arsinoe, niciodată n-am fost mai speriată ca acum.

— Nu te speria, îi spune regina. Am un plan.

— De ce oare mă îngrozeşte asta? murmură Billy, îndepărtându-se odată cu ele de docuri.

Arsinoe, Jules şi Billy ies din Wolf Spring în mai puţin de o oră, cu trei cai înşeuaţi de la Reed Anderson. Caii lui Arsinoe şi Billy au picioare lungi şi osatură frumoasă. Calul lui Jules este mai solid şi destul de puternic să poată duce şi o pumă.

La şaua lui Arsinoe atârnă o pungă cu un schimb de haine de-ale lui Joseph, dar şi un pumnal de argint cu lamă ascuţită.

Coasta De Vest

Când se trezeşte, Mirabella e singură sub pelerina lui Elizabeth. Furtuna a trecut, focul s-a stins, dar ea este şi acum încălzită de amintirea îmbrăţişării băiatului. Primul ei iubit. Ce curioasă o să fie Bree când o să audă. Dacă Mirabella se va putea întoarce vreodată la Rolanth ca să-i povestească.

Scoate capul afară. E încă devreme. Apa încă nu a început să sclipească, dar zorii zilei îmbracă deja plaja într-o lumină cenuşie şi tulbure. Băiatul stă cu spatele la ea, s-a îmbrăcat cu hainele lui şi îşi sprijină capul în mâini.

Mirabella se ridică într-un cot. Rochia e pe undeva, pe sub ea. Se gândeşte cum să o îmbrace discret.

— Te simţi bine? îl întreabă ea încet.

El se întoarce puţin spre ea.

— Da, spune şi închide ochii. Mulţumesc.

Mirabella roşeşte. E la fel de frumos la lumina zilei pe cât era aseară, lângă foc. I-ar plăcea să vină să se întindă lângă ea. Pare foarte departe.

— Ce, începe el, întors aşa, pe jumătate, ce s-a întâmplat?

— Nu-ţi aminteşti?

— Îmi amintesc furtuna, îmi amintesc de noi doi, spune el şi apoi se opreşte. Dar nu pricep cum. Cum am putut să fac asta.

Mirabella se ridică în capul oaselor şi îşi strânge pelerina în jurul ei.

— Nu ai vrut s-o faci, spune ea, alarmată. Nu ţi-a plăcut.

— Ba, mi-a plăcut, spune el. A fost minunat. Asta nu e. Tu nu eşti vinovată cu nimic.

Ea oftează, uşurată, şi se apropie de el, ca să-l acopere cu pelerina. Îl sărută pe umăr şi apoi pe gât.

— Atunci întoarce-te la mine, şopteşte ea. Încă nu s-a făcut ziuă.

El închide ochii când buzele ei îi ating tâmpla. În prima clipă, Mirabella se gândeşte că n-o să cedeze, dar apoi el se întoarce şi o ia în braţe. O sărută cu furie şi o lipeşte de nisip, lângă jarul stins.

— Nu ştiu ce fac, şopteşte el.

— Eu am impresia că ştii foarte bine ce faci, îi spune ea şi zâmbeşte. Şi poţi s-o mai faci o dată.

— Vreau s-o fac. La naiba cu toate, dar vreau s-o fac.

Se ridică puţin şi se uită în ochii ei.

Ea vede cum expresia lui trece din uimire în disperare.

— Nu, spune el. O, nu!

— Ce este? îl întreabă ea. Ce s-a întâmplat?

— Eşti o regină, spune el răguşit. Tu eşti Mirabella.

Se îndepărtează.

Aşadar, noaptea trecută nu o recunoscuse. Ea se gândise, se temuse, de fapt, că el ar putea s-o ducă înapoi la Rolanth. Şi totuşi nici nu i-a păsat.

— Nu, spune el din nou, şi ea începe să râdă.

— Stai liniştit. Nu e un păcat să te culci cu o regină. N-o să fii pedepsit. N-o să mori.

— Ce cauţi tu aici? o întreabă. Cum de nu eşti în Rolanth? De ce porţi pelerină albă?

Ea se uită atent la el, îngrijorată. Regretul lui nu are legătură cu faptul că e regină.

— Cum te cheamă? îl întreabă ea.

Nu e cu siguranţă un Arron, nu are trăsăturile lor. Iar hainele lui par haine de muncitor, purtate şi răspurtate. Probabil vine de departe. N-a auzit niciodată un accent ca al lui.

— Mă numesc Joseph Sandrin.

Mirabella simte că îi îngheaţă sângele în vene. Cunoaşte numele ăsta. E băiatul care o iubeşte pe Arsinoe. Cel care a fost exilat fiindcă a încercat s-o ajute să fugă.

Îşi ia rochia din nisip şi se îmbracă repede cu ea, acoperită de pelerina lui Elizabeth. S-a culcat cu băiatul pe care îl iubeşte

sora ei.

— Ai crezut că sunt ea? îl întreabă Mirabella, încheindu-şi grăbită rochia. Ai crezut că sunt Arsinoe?

Cu tulburarea provocată de furtună şi de frig, asta l-ar putea scuza.

— Ce? Nu! apoi începe să râdă, uimit. Dacă aş fi atins-o pe Arsinoe aşa cum te-am atins pe tine – face o pauză şi apoi redevine serios – m-ar fi lovit.

— L-ar fi lovit. Da. Arsinoe era prima care sărea la bătaie când erau mici. Mai ales dacă ţinea la tine.

Joseph se uită la valuri, pierdut în gânduri. Apa e acum liniştită. Strălucitoare şi calmă, face pe nevinovata, după furia şi cruzimea de noaptea trecută.

— De ce a trebuit să se întâmple asta? se întreabă el. După ce am aşteptat-o atât de mult.

— Pe cine?

— Pe fata pe care am iubit-o dintotdeauna.

Nu vrea să-i spună Mirabellei cum o cheamă. Foarte bine. N-are decât să nu spună.

— Nici nu trebuie să afle, spune ea. Eşti nevătămat. Eşti în viaţă. Poţi să te duci acasă.

Joseph clatină din cap.

— Dar eu voi şti. Se uită la ea, apoi îi atinge obrazul. Răul deja a fost făcut, adaugă.

— Nu spune asta. „Răul”, ca şi cum s-a întâmplat ceva oribil. Niciunul dintre noi nu a ştiut!

Joseph nu se mai uită la ea. Se uită trist la apă.

— Mirabella. Poate era mai bine dacă mă lăsai să mă înec.

Nu pot rămâne pe plajă la nesfârşit. Răscolesc nisipul umezit de apele fluxului, căutând midii şi scoici, îşi usucă hainele din nou ude la un alt foc, dar nu mai au ce face. A sosit timpul.

— Unde te duci acum? îl întreabă Mirabella.

— Sus, să caut drumul. Urma să iau o diligenţă cu care să mă întorc la Wolf Spring. Cred că asta o să şi fac.

Joseph se uită la regina care stă lângă el. Nu seamănă deloc cu Arsinoe. Şi nu e deloc aşa cum îşi imagina el. Auzise că Mirabella se poartă ca şi cum ar fi deja încoronată, că trebuie să te arunci în genunchi când trece pe stradă. Auzise că e închisă în casa Westwood sau păzită straşnic în templu. În mintea lui, ea ajunsese un fel de decoraţiune de sărbătoare, care era scoasă

numai la ocazii speciale şi de care nu ai voie să te apropii.

Dar Mirabella asta nu e deloc aşa. Este sălbatică şi curajoasă. Părul ei negru nu e nici împletit, nici prins în coc. Se întreabă dacă asta e regina despre care vorbesc toţi cei din Rolanth. Se întreabă dacă toate zvonurile acelea au fost mincinoase. Sau poate această Mirabella apare numai pe plajă, după furtună. Dacă e aşa, înseamnă că e a lui şi numai a lui.

Astupă urmele focului cu nisip, apoi Mirabella îl conduce pe Joseph spre cărarea care urcă în vârful stâncilor.

— E mai uşor să urci pe aici decât să cobori, spune ea şi îi arată rănile din palme.

Când ajung sus, înaintează unul lângă altul printre copaci, spre drumul principal.

— Probabil va trebui să mergi pe jos până în primul oraş, ca să găseşti o diligenţă, spune ea. Eu am mers mai mult de o zi pe aici şi nu am auzit trecând prea multe.

Joseph se opreşte.

— Ce faci tu aici? De ce nu eşti în Rolanth, în mijlocul curţii tale viitoare?

Pare să fie puţină batjocură în tonul lui. Dar el nu a intenţionat asta. O prinde de mână.

— Nu e prudent să fii aici singură.

— Zici că eşti prietena mea, Bree, spune ea. Mă descurc.

— Am avut impresia că te duceai spre sud, pentru că Arsinoe şi Katharine sunt în sud. Dar nu poate fi asta. E interzis să faci vreo mişcare împotriva altor regine înainte de Beltane, sau poate regulile s-au schimbat. S-au schimbat? Am lipsit mult timp de aici.

— Nu s-au schimbat, spune ea. Am avut ocazia să fug puţin de acasă. Să fiu singură. Norocul tău că am făcut-o!

— E adevărat, spune Joseph şi zâmbeşte. Presupun că îţi sunt dator.

— Presupun că da.

Au ajuns aproape de drum, dar niciunul nu e nerăbdător să plece. Încetinesc paşii, ca să mai tragă de timp. Când Joseph se oferă s-o mai însoţească puţin spre sud, Mirabella îl sărută pe obraz.

Un sărut duce la alt sărut. Au atât de puţin timp la dispoziţie, încât trebuie să profite de el. Când soarele se pregăteşte să apună, n-au parcurs prea mult drum, dar măcar în mijlocul

pădurii e mai uşor să găseşti lemne pentru un foc.

Drumul de la Wolf Spring

Jules îşi foloseşte harul ca să iuţească galopul cailor. N-au alergat niciodată atât de repede. Dar chiar şi aşa, caii şi călăreţii tot trebuie să înnopteze în Highgate, să se odihnească, şi, înainte de a ajunge la Indrid Down, Arsinoe închiriază cu banii de la tatăl lui Billy alţi cai şi îi trimite pe cei cu care au venit înapoi la Wolf Spring, legaţi de o trăsură.

Jules bate caii pe gât, cu recunoştinţă, şi îi sărută pe obraji. Au fost foarte buni şi probabil îi vor durea muşchii de atâta alergătură.

— Bine, spune Arsinoe. Să mergem.

— Mai stai măcar un minut, o roagă Billy, întinzându-se. E un băiat cocoloşit, de oraş, nu e obişnuit să alerge aşa şi să moţăie în şa. N-am apucat nici să-mi potrivesc scările, spune el.

— Poţi călări şi fără ele.

— Dar nu la fel de bine.

Se apleacă să le strângă, iar fetele cedează şi profită de pauză ca să-şi potrivească şi ele scările. Verifică şi răsverifică harnaşamentul, apoi Jules îi dă lui Camden o bucată de peşte uscat, afumat.

Arsinoe abia aşteaptă să plece. De câte ori se opresc, Jules se întristează. Dar nu mai au mult până acolo. Până în locul unde Joseph ar fi putut ajunge, la Cape Horn, acolo unde era posibil să-l fi prins furtuna.

— Acum o luăm prin pădure, spune Arsinoe.

— De ce? întreabă Billy.

— O să vezi.

Se răsuceşte în şa şi se uită la turnurile castelului Volroy. Indrid Down este oraşul surorii ei, deocamdată, şi, din acest motiv, Arsinoe nu poate intra aici fără să fie invitată. Dar după Beltane, asta se va schimba, şi dacă va urca pe tron, turnurile acelea vor fi ale ei, chiar dacă o ia ameţeala numai uitându-se la ele.

Călăresc în viteză prin labirintul de străduţe pietruite, până când ajung la un drum de pietriş, apoi la un drum de pământ, sar peste ultimul şanţ şi se pierd în pădure. Aici înaintează mai

greu, cailor din Indrid Down nu le place drumul – cai eleganţi, negri ca tuşul –, dar Jules reuşeşte să-i facă să nu se oprească. Puma a obosit, stă în faţa lui Jules, masivă, şi toarce atârnată de gâtul calului. Faptul că armăsarul nu moare de groază e o mărturie a forţei harului pe care îl are Jules.

— Trebuia să mergem pe drum, remarcă Billy.

Nimeni nu îi răspunde şi atunci nu mai spune nici el nimic. De când au plecat din Wolf Spring, nimeni nu a spus acel lucru despre care toţi ştiu că e adevărat, că dacă Joseph a căzut în apele îngheţate, acum e pierdut. Mort în câteva minute, şi nicio căutare nu l-ar putea aduce înapoi. Vor afla în curând. Dacă vraja lui Arsinoe o să-i ducă la ţărmul apei, atunci vor şti sigur.

Când ajung într-un luminiş destul de mare cât să intre toţi, Arsinoe îşi opreşte calul.

— Bine, spune ea. Hai să adunăm lemne.

— Să adunăm lemne? De-abia am plecat cu caii ăştia, spune Billy.

Arsinoe face o grămadă de crengi uscate. Focul nu trebuie să ţină prea mult. Jules jupoaie cu cuţitul cojile de pe nişte crenguţe, aruncându-le în foc, cârlionţi albi şi gălbui deasupra grămezii de lemne.

Îngenunchează lângă foc, în timp ce Arsinoe aprinde un chibrit.

— O să ai nevoie de păr de la mine? o întreabă Jules.

Arsinoe se uită la ea, surprinsă. Dar evident că ştie. Jules întotdeauna a reuşit s-o citească mai bine ca oricine.

Arsinoe bagă mâna în punga de piele şi ia de acolo micul pumnal de argint. Îl scoate din teacă. Are lama puţin curbată, ascuţită, pare mai periculoasă şi mai lungă decât cea a pumnalelor obişnuite. Scoate şi hainele lui Joseph din pungă şi aşază pumnalul peste ele.

— Ce se întâmplă aici? întreabă Billy. Ce faceţi?

Arsinoe alimentează focul cu iarbă şi crenguţe uscate. Nu e nimeni în apropiere, pe o distanţă mare. Nu au trecut pe lângă gardul vreunei case şi nu au auzit niciun câine lătrând. Vântul nu bate, e călduţ şi în aer pluteşte o tăcere stranie, întreruptă numai de trosnetul lemnelor din foc.

Jules îşi suflecă mâneca.

— Credeam că tu faci bobocii să înflorească sau că obligi pumele să meargă ţinând câte o carte pe cap, în echilibru,

şopteşte Billy.

— Jules nu o obligă pe puma aia să facă ceva. Arsinoe ia cuţitul şi răscoleşte grămada de haine cu vârful lamei. Şi poate face să înflorească bobocii. Eu, însă, nu. Asta-i tot ce am.

— Magie joasă, explică Jules.

— Magie pentru cei lipsiţi de har.

Arsinoe ia cămaşa lui Joseph şi rupe cu dinţii o fâşie din poalele ei.

— Oare de ce nu-mi place cum sună asta? întreabă Billy. De ce am impresia că ai ţinut asta în secret?

— Pentru că aşa a şi fost, spune Arsinoe.

— Pentru că magia e înşelătoare, spune Jules. Pentru că are şi repercusiuni.

— Şi atunci de ce o folosiţi?

— Arsinoe plimbă cuţitul înainte şi înapoi.

— Vrei să-l găsim pe Joseph? Sau nu?

Jules se uită îngrijorată la cuţitul din mâna lui Arsinoe. Ea nu s-a lăsat niciodată păcălită de magia joasă, nici măcar când era copil şi mulţi de pe insulă erau interesaţi de ea. Magia joasă nu e de joacă. Nu e ceva ce îţi aparţine, ca un har. E mai degrabă ca o forţă scăpată de sub control. Preotesele de la templu spun că e o rugăciune perversă: poate se împlineşte, poate nu, dar întotdeauna cu un preţ.

— Bine, spune Jules şi întinde mâna.

— Stai! strigă Billy înainte ca Arsinoe să apuce să facă vreo tăietură. Joseph nu ar vrea să faceţi asta. Nu ar fi de acord cu aşa ceva!

— Ştiu. Dar el ar face asta pentru mine, dacă aş dispărea.

— Închide ochii, spune Arsinoe. Gândeşte-te la Joseph. La nimic altceva în afară de el.

Jules dă din cap. Arsinoe respiră adânc şi înfige cuţitul în mâna lui Jules, în carnea moale de deasupra degetului mare. Din rană se pornesc şuviţe subţiri de sânge roşu, care se scurg pe mână şi apoi pe pământ. Arsinoe taie cu mare atenţie, desenând cu vârful lamei complicata reţea de simboluri pe care i-o arătase Madrigal.

Îi ţine mâna lui Jules deasupra cămăşii lui Joseph.

— Strânge!

Jules strânge degetul. Sângele picură pe pânza cămăşii. Când a curs destul, Arsinoe aruncă în foc cămaşa plină de sânge şi se

grăbeşte să-i panseze rana cu bucata de material ruptă din cămaşă.

— Inspiră fumul.

— Mi-ai luat prea mult sânge? o întreabă Jules. Nu mă simt prea bine. Ochii mei.

— Nu te speria. Gândeşte-te la Joseph.

Fumul e înţepător din cauza sângelui ars. Arsinoe şi Billy privesc cu fascinaţie morbidă cum Jules inspiră fumul, iar vraja o goleşte pe dinăuntru. O transformă într-un vas gol, pe care fumul poate să-l umple cu ce vrea el. Dacă Arsinoe a făcut totul aşa cum trebuie, atunci vrerea fumului va fi Joseph.

— E în regulă? întreabă Billy.

— O să fie, spune Arsinoe, cu toate că în realitate nu e sigură.

— Acum nu mai contează. E prea târziu să mai facă ceva.

Arsinoe şi Billy merg după Jules, cu caii ţinuţi de frâu, iar aceasta înaintează şovăielnic printre copaci. Nu e simplu; caii sunt agitaţi şi nervoşi fără harul lui Jules, care să-i calmeze, şi se tem acum de transformarea suferită de ea, devenită magie încastrată într-un trup, nu o fiinţă vie.

— Ce îi faci? şopteşte Billy.

— Nu îi fac nimic, răspunde Arsinoe. Îl caută pe Joseph.

— Chestia asta îl caută pe Joseph. Nu e Jules. Dar când îl va găsi pe Joseph, o să-i dea drumul lui Jules, sau cel puţin aşa speră.

Camden se loveşte de piciorul lui Arsinoe şi mârâie agitată. Se pare că vraja a afectat-o puţin şi pe ea. Nu vrea să se apropie de trupul acela care este şi nu este Jules, şi rămâne lângă Arsinoe şi cai.

Billy se uită la pumă şi apoi la Arsinoe.

— De cât timp faci. Chestia asta? o întreabă el, arătând cu capul în spate.

— De ce?

— Fiindcă am impresia că nu prea ştii cum se face, răspunde el.

Colţurile gurii lui sugerează o încruntare dezamăgită. Arsinoe îl plesneşte peste braţ.

— Dar funcţionează, nu? Şi apoi, nu cred că tu eşti fix persoana care să judece asta.

Jules îi spusese că Joseph e convins că Billy e deja pe jumătate îndrăgostit de ea. Dar nu e. Arsinoe vede foarte bine

prin el, până la planurile întunecate făcute de tatăl lui. Se va căsători cu regina. Cu o regină, pentru o coroană. Dar e un tip plăcut şi îi devenise prieten. Şi ea îi înţelege foarte bine motivele.

— În faţa lor, Jules începe să geamă. Apoi scoate un fel de strigăt şi se îndreaptă spre coastă. Spre apă. Arsinoe se uită speriată la Billy, iar el îi strânge umărul.

— O clipă mai târziu, Jules schimbă direcţia şi se repede înainte.

Arsinoe îi pune lui Billy în mână frâul calului ei.

— Du-i tu, spune ea repede. Cam, vino cu mine!

Puma n-are nevoie de încurajări. Pare să simtă că Jules începe să-şi revină. Urechile ei sunt îndreptate spre înainte şi toarce în timp ce aleargă amândouă după Jules.

Joseph şi Mirabella merg ţinându-se de mână. Chiar dacă au mai petrecut o dimineaţă lungă lângă foc, tot s-au apropiat de capitală. Oricât de încet ar merge ei, tot vor trebui să se despartă în curând. Niciunul dintre ei nu mai poate să amâne clipa.

Joseph se va întoarce la Wolf Spring. La iubita lui, la locul de care aparţine, iar acest interludiu ciudat se va sfârşi.

Dar nu va fi uitat.

E o prostie să fim trişti, îi spusese Mirabella cu o noapte în urmă. Lucrurile sunt aşa cum sunt. Chiar dacă ai fi fost liber, tot n-aş fi putut să te păstrez.

Mirabella îngheaţă, auzind mişcări în pădure, iar Joseph se aşază în faţa ei, protector. Poate e o patrulă de căutare din Rolanth. Ea aproape că îşi doreşte să fie aşa. Ei o vor lua cu forţa de lângă el şi nu va trebui să facă singură pasul.

Din pădure se aude strigătul unei fete. Joseph îşi retrage repede mâna din palma ei.

— Jules? strigă el. Jules!

Întoarce capul spre Mirabella, poate cu regret. Apoi o ia la fugă printre copaci.

Mirabella îl urmează de la distanţă, prudentă. Dar e destul de aproape ca să o vadă pe fata care aleargă disperată pe frunzele uscate, înaintând printre tufişuri ca un animal sălbatic.

— Joseph!

Fata se aruncă la pieptul lui fără niciun fel de graţie, iar el o

strânge în braţe. Ea plânge cu hohote puternice, parcă prea puternice pentru un trup aşa de mic.

— Mama ta a avut un vis, spune ea. Mi-a fost aşa de frică!

— Nu am nimic, Jules.

— O sărută pe creştetul capului. Ea se înalţă şi îşi lipeşte gura de buzele lui.

Mirabella are impresia că i-a ieşit inima din piept. Se retrage încet printre copaci, în timp ce Joseph o sărută pe fata pe care a iubit-o dintotdeauna.

Tufişurile se cutremură din nou şi peste cei doi sare o felină mare, aurie.

Mirabella se uită cum ei mângâie şi bat uşor puma pe spate, cu afecţiune. Înseamnă că sunt naturalişti. Iar un astfel de familiar, aşa de puternic, e pe potriva unei regine. Arsinoe trebuie să fie pe aproape. Arsinoe, sora ei.

Şi atunci o vede. Aleargă spre ei, cu zâmbetul acela pe care Mirabella şi-l aminteşte aşa de bine, cu părul ei scurt fluturând în vânt, deasupra umerilor.

Mirabella vrea să o strige. Vrea să îi iasă în faţă cu braţele deschise. Dar e mult prea speriată ca să facă vreo mişcare. A trecut aşa de mult timp de când n-a mai văzut-o pe Arsinoe, şi ea e neschimbată. Are până şi urme de praf pe chipul ei copilăros.

Printre copaci se mai iveşte un băiat, care duce de frâu trei cai. Poate un servitor.

— Am crezut că ai murit, spune Arsinoe.

— Văd şi eu. Nici măcar nu v-aţi gândit să-mi aduceţi un cal.

Toată lumea începe să râdă, în afară de fata aceea, Jules.

— Nu e deloc amuzant. Deocamdată, spune ea.

Ei nu o văd pe Mirabella. Ea se uită cum se îmbrăţişează, le ascultă râsetele. Dar oricât de mult încearcă să deschidă gura, să vorbească, nu îşi găseşte curajul. Atunci se ascunde după un copac şi suferă în tăcere. Nu va trece mult şi vor pleca.

Arsinoe răsuflă uşurată, uitându-se la Jules şi Joseph, care se îmbrăţişează. Jules a redevenit ea însăşi. În clipa în care l-a zărit pe Joseph, vraja a eliberat-o.

— Eşti rănit? strigă la el Billy, din spate.

Caii sunt tot agitaţi şi el se chinuie să-i liniştească.

— Nu, spune Joseph. Dar barca s-a dus. M-a prins furtuna şi s-a dus la fund. Abia am reuşit să ajung la mal.

— Eu aş fi zis că te-am învăţat mai bine să navighezi, spune Billy şi apoi râde.

— Nu l-ai învăţat tu să navigheze, îi spune Arsinoe, peste umăr. A mers cu barca înainte de a învăţa să meargă.

— Jules. Joseph se uită la mâna ei, înfăşurată în cârpa plină de sânge. Ce s-a întâmplat?

— Mai târziu, intervine Arsinoe. Nu e de ajuns că nu te-ai înecat. Acum mai trebuie să te scoatem din pădurile astea şi să-ţi facem rost de o farfurie cu mâncare caldă.

— Ai dreptate, spune Joseph.

O prinde pe Jules de după umeri. În timpul acesta, mai aruncă o privire în spate, spre copaci. Arsinoe îi urmăreşte privirea şi apucă să vadă poalele unei fuste negre. În timp ce pleacă de pe pajişte, lasă să-i cadă pumnalul, discret. Aşa îi va fi uşor să spună mai târziu că trebuie să se ducă să-l caute, singură.

Mirabella nu auzise nimic înainte ca Arsinoe să apară în faţa ei, de după un copac. Nici măcar o crenguţă trosnind.

— Arsinoe!

— Nu te prea pricepi să te ascunzi, spune Arsinoe. Frumoasele tale fuste negre se împrăştie peste tot.

Mirabella înţepeneşte auzind tonul cu care i se adresează. Observă dintr-odată că în mâna ei e un pumnal. Toate lumea i-a spus că surorile ei sunt slabe. Că va fi simplu să le ucidă. Dar acum nu i se mai pare aşa de simplu. Cel puţin deocamdată, Arsinoe pare că se pricepe mai bine la jocul ăsta.

— Ce faci aici? o întreabă Arsinoe.

— Nu ştiu, răspunde ea.

E un răspuns prostesc. Când a plecat din Rolanth, nu şi-a imaginat că va ajunge să-şi vadă sora sau să-i audă glasul. Dar iată-le acum. Împreună, ca şi cum le-ar fi adus cineva laolaltă.

— Te-ai făcut înaltă, spune Mirabella.

— Arsinoe pufneşte.

— Înaltă.

— Îţi aduci aminte de mine?

— Ştiu cine eşti.

— Nu asta te-am întrebat, replică Mirabella.

E incredibil cât de mult ar vrea să se apropie de Arsinoe. Nici măcar nu şi-a dat seama ce dor i-a fost de ea, până acum, când a văzut-o.

Face o jumătate de pas spre ea. Arsinoe se trage înapoi şi

strânge mai tare pumnalul în mână.

— Nu pentru asta sunt aici, îi spune Mirabella.

— Nu mă interesează de ce eşti aici.

— Înseamnă că nu-ţi mai aminteşti, zice Mirabella. Nu e nimic. Îmi amintesc eu destul, şi pentru tine. Şi o să-ţi povestesc şi ţie, dacă vrei să mă asculţi.

— Ce să ascult?

Arsinoe aruncă priviri bănuitoare spre umbra copacilor. Naturaliştii au învăţat-o să se teamă. Au învăţat-o să urască, aşa cum au încercat şi cei de la templu s-o înveţe pe Mirabella. Dar toate au fost minciuni.

Mirabella îi întinde mâna. Nu ştie ce va face dacă Arsinoe o s-o accepte, dar trebuie să încerce.

Se aud tropote de copite. Arsinoe face un pas înapoi, iar dintre copaci apar o mulţime de călăreţi. Nu mai sunt singure. Preotese înarmate s-au apropiat de ele, înconjurându-le.

— Ce-i asta? mârâie Arsinoe. O ambuscadă? Se uită spre pumnalul din mână, ca şi cum s-ar gândi s-o ia pe Mirabella ostatică. În loc de asta, începe să ţipe: Jules! Jules!

În clipa următoare, fata apare în luminiş cu puma, şi imediat după ele vine şi Joseph. Dar sunt izolaţi. Preotesele îi înconjoară cu caii lor.

— Nu, Arsinoe, dă să spună Mirabella.

— Regină Mirabella!

Mirabella se încruntă. E Rho, stă dreaptă pe un cal alb, înalt, într-o mână ţine frâul, iar în cealaltă are unul dintre cuţitele acelea lungi şi zimţate de la templu.

— Eşti rănită?

— Nu. N-am nimic. Nu sunt în pericol! Termină cu asta!

Rho se repede cu calul printre cele două surori, cu atâta violenţă, încât Arsinoe cade pe spate, în frunze.

— Rho, opreşte-te!

— Nu, răspunde Rho. O prinde pe Mirabella şi o urcă în şa în faţa ei, de parcă ar fi fost uşoară ca un fulg. Este mult prea devreme pentru asta, spune ea tare. Nici măcar tu nu poţi încălca regulile. Aşteaptă să treacă revelarea ca s-o omori.

De pe jos, Arsinoe se uită la ea cu o privire ostilă. Mirabella clatină din cap, dar degeaba. Rho le face semn preoteselor şi pornesc împreună la galop, spre nord, lăsându-i repede în urmă pe Arsinoe şi pe Joseph.

— Marea Preotească nu e mulţumită de tine, regina mea, spune Rho în urechea Mirabellei. Nu trebuia să fugi.

Lacul Starfall

Luca se întâlneşte cu Sara Westwood pe malul lacului Starfall. Acesta se află departe de Rolanth, e un lac mare, mai degrabă lat decât lung. De aici izvorăşte râul Blue Heron şi aici au adus-o pe Mirabella s-o vadă prima oară pe Luca. E cam departe pentru un ceai şi un prânz răcoritor, dar măcar aici sunt mai puţine urechi lipite de uşă, ca să asculte ce vorbesc.

Sara o salută pe Marea Preotească, apoi face o plecăciune. În ultimul an, părul ei a încărunţit mai tare, iar în colţul ochilor i-au apărut riduri fine. După Ascensiune, Sara va fi probabil o simplă bătrână.

— N-a venit nicio veste? întreabă ea.

— Nimic, deocamdată, răspunde Luca. Dar Rho o va găsi.

Sara priveşte în zare, peste apele reci ale lacului.

— Draga noastră Mira, spune ea cu tristeţe. Nu am ştiut că e nefericită. Nu mi-am imaginat, când a venit la noi, că va ajunge să-şi ascundă sentimentele. Dacă a păţit ceva?

— N-a păţit nimic. Zeiţa o protejează.

— Dar ce-o să facem? întreabă Sara. Nu ştiu cât timp vom mai putea păstra secretul. Servitorii încep să devină bănuitori.

— Nu vor avea nicio dovadă, odată ce Mirabella se va întoarce. Nu-ţi face griji. Nu va afla nimeni că a fost plecată.

— Dar dacă Rho n-o găseşte? Dacă.

Luca o prinde de braţ. Dacă e ceva la care să se priceapă Marea Preotească, atunci asta este înăbuşirea panicii. Iar Luca nu are azi timp de panică. Nu a chemat-o aici pe Sara numai ca s-o calmeze.

O ia de braţ şi merge cu ea spre un pâlc de brazi între care se află o piatră mare, cenuşie şi tocită aşa de tare de vreme, încât devenise netedă ca o masă. Acolo preotesele aşezaseră ceai, pâine şi o supă încălzită la un foc aprins alături.

Luca îşi încordează muşchii oaselor bătrâne şi se suie pe piatră. E bucuroasă să vadă că nu e un urcuş greu, iar sus preotesele i-au pregătit o pernă şi o pătură moale.

— Nu vrei să stai lângă mine? Să mâncăm?

— O să mănânc, spune Sara, uitându-se grav la masa din piatră. Dar nu mă aşez aici, Mare Preoteasă, dacă nu te superi.

— De ce?

— Piatra asta e sacră, îi explică Sara. Preotesele elementalilor sacrificau odinioară iepurii aici, după care le aruncau inima în lac.

Luca îşi trece uşor mâna peste piatră. Acum nu i se mai pare o piatră obişnuită, după ce a aflat cât sânge a băut. Şi e convinsă că nu numai sânge de iepure. Atât de multe lucruri de pe insula asta sunt mai mult decât par. Atât de multe locuri în care ochiul zeiţei e mereu deschis. E foarte potrivit ca Luca să aleagă un astfel de loc pentru a discuta despre sacrificiul reginelor.

Luca rupe pâinea în două şi îi dă o bucată Sarei. E o pâine bună, proaspătă, cu crustă de ovăz, dar Sara nici nu muşcă din ea. O tot frământă în mână, până se fărâmiţează.

— Niciodată nu m-am gândit că o să facă una ca asta, spune ea. Mereu era aşa de conştiincioasă.

— Nu mereu, precizează Luca, şi mestecă.

Fusese o perioadă când Mirabella nu asculta de nimeni şi de nimic. Dar asta a fost demult, când nu devenise regina plină de demnitate de acum.

— Ce am putea să facem?

Luca ia o gură de ceai şi îşi înăbuşă dorinţa de a-i da o palmă peste faţă. Sara e o femeie bună şi a fost prietenă cu ea ani de zile. Dar obrazul ei nu are pic de fermitate. Ar trebui o mână de fier ca să poată ţine unit un Consiliu Negru condus de ea. Uneori, Luca simte milă pentru cea care îi va lua locul ca Mare Preoteasă, pentru că în sarcina ei va reveni acest lucru.

— Ce am putea să facem, repetă Luca. Într-adevăr. Spune-mi, Sara, ce ştii tu despre reginele cu Mâini Albe?

— Sunt binecuvântate, spune ea, cu o voce şovăitoare. Născute din patru.

— Da, dar nu numai asta. Se spune că o regină are Mâini Albe atunci când surorile ei sunt ucise altfel decât prin propriile ei acţiuni. Fie înecate de moaşă, înainte de a ajunge la vârsta majoratului, fie condamnate la moarte printr-un blestem, fie – spune Luca rar – sacrificate de insulă, pentru unica regină adevărată.

— Nu am mai auzit asta, spune Sara.

— E o legendă veche. Sau cel puţin aşa am crezut eu, că ar fi

legendă. O poveste despre Anii Sacrificiali. E aşa de veche, încât nici nu e de mirare că nu am luat în seamă semnele.

— Ce semne?

— Slăbiciunea lui Arsinoe şi Katharine. Puterea nesfârşită a dragii noastre Mira. Şi, desigur, reticenţa Mirabellei de a ucide, spune Luca. Marea Preotească îşi duce mâna la frunte. Mi-e şi ruşine să spun că în tot acest timp am crezut că asta e o slăbiciune de-a ei.

— Nu înţeleg, spune Sara. Tu crezi că Mirabella nu vrea să ucidă pentru că e sortită să devină Regină cu Mâini Albe? Iar Arsinoe şi Katharine. Trebuie să fie sacrificate?

— Ele sunt sortite să fie ofrande sacre în noaptea de revelare.

— Luca începe să bată cu degetele în piatră. Loviturile au un ecou profund, ca nişte bătăi de inimă.

— Astea sunt poveşti vechi, spune ea. Poveşti despre o regină care e din naştere mai puternică decât surorile ei. Singura regină adevărată născută în acel ciclu. În noaptea de revelare, oamenii recunosc asta şi le aruncă pe celelalte în foc.

Luca aşteaptă, încordată. Sara nu spune nimic mult timp. Stă nemişcată, cu mâinile încrucişate pios pe burtă.

— Ar fi mult mai simplu aşa, spune ea într-un târziu, iar Luca se relaxează.

Ochii Sarei sunt înneguraţi, dar nu contează dacă povestea a convins-o cu adevărat. Rho are dreptate. Sara va face cum îi va cere templul.

— Nu te lăsa împovărată, spune Marea Preotească. Ceea ce trebuie să fie va fi. Numai că eu aş vrea ca insula să fie pregătită. Tu întotdeauna ai vorbit cu tărie în numele templului, Sara. Cel mai bine ar fi să audă toată lumea de asta, înainte de a se întâmpla.

Sara dă din cap. Va reuşi la fel de bine să împrăştie această poveste pe cât a reuşit să creeze faima Mirabellei. În noaptea de revelare, oamenii vor aştepta cu nerăbdare. Poate chiar se vor înarma cu pumnale ei înşişi.

Una dintre preotesele novice se apropie de ele să le umple ceştile cu ceai cald. Printre faldurile ample ale robei, Luca zăreşte lama lungă şi zimţată a pumnalelor de argint din templu. De Beltane, toate preotesele vor avea astfel de pumnale.

Nu e minciună, i-a spus Rho. În parte, e adevărat. Şi e spre binele insulei. Cineva trebuie să se ocupe de asta, dacă regina

lor nu vrea.

După ceremonia de revelare, când toţi vor fi beţi după Beltane, extaziaţi de performanţa Mirabellei, preotesele vor prelua iniţiativa şi le vor ucide pe Arsinoe şi Katharine. Le vor tăia capetele şi le vor reteza braţele din umeri. Iar când totul se va termina, vor avea o nouă regină.

Conacul Greavesdrake

Cei din familia Arron întâmpină delegaţia Chatworth aşa cum ştiu ei mai bine: cu o petrecere, deşi nu una mare şi strălucitoare, dată în sala de bal din nord. Sunt destule lucruri strălucitoare, dar petrecerea dată în cinstea tânărului Chatworth se vrea mai degrabă o primă întâlnire între regină şi un potenţial rege-consort. Această întâlnire va avea loc în mica sufragerie de la etaj, unde e mai multă intimitate. Şi unde Katharine poate fi aşezată chiar în mijloc, ca o podoabă centrală.

E incitant să pregăteşti iar casa pentru petrecere, s-o umpli iar de oameni. Vărul Lucian a venit cu servitori de acasă şi, de câte ori o vede pe Katharine pe coridoare, face o plecăciune. Are un zâmbet ciudat când se înclină, iar ea nu îşi dă seama dacă e vesel sau batjocoritor.

Din păcate, revenirea oamenilor la conac înseamnă şi revenirea lui Genevieve, care e plină de resentimente din cauza exilului suportat. E sora cea mică şi nu îi place deloc când Natalia o exclude, iar de când s-a întors vrea să se implice în toate aspectele planificării.

— Mă doare şi acum scalpul de la atâtea împletituri, spune Katharine, rezemându-se de Pietyr.

Se ascunseseră printre rafturile de cărţi, pentru că, de când venise Genevieve, biblioteca era singurul loc în care puteau fi singuri.

— Şi pe biata Giselle o dor probabil mâinile, continuă ea. Genevieve nu e mulţumită niciodată de părul meu.

— Părul tău e superb, spune Pietyr. E perfect.

Genevieve poruncise codiţe peste codiţe şi cocuri peste cocuri. Ceruse pietricele de jais şi perle în păr, ca apoi să le dea jos. Şi asta numai ca să spună în final că are gâtul prea subţire şi că mai degrabă şi-ar lăsa părul liber, ca să nu se vadă.

— Uneori, am senzaţia că-şi doreşte să pierd, şopteşte Katharine.

— Nu o mai băga în seamă, îi spune Pietyr şi o sărută pe tâmplă, unde are o zgârietură roşie şi dureroasă. După ce curtezanul pleacă, Natalia o s-o trimită iar în casa de la oraş. N-o s-o mai vezi până la Beltane.

Ea se răsuceşte în braţele lui ca să-l sărute.

— Trebuie să-l săruţi exact aşa pe tânărul Chatworth, spune el. O să fie dificil să găseşti momentul potrivit la această petrecere, mică şi prost organizată. Dar o să fie totuşi un moment când veţi fi singuri.

— Şi dacă n-o să-mi placă de el?

— Poate o să-ţi placă mai târziu. Dar chiar dacă nu-ţi place, n-are importanţă. Tu eşti regina şi trebuie să ai mai mulţi pretendenţi.

Îi atinge uşor obrazul şi îi ridică bărbia spre el. Nu va permite să existe vreun delegat fermecat de Mirabella. Şi nici Katharine nu trebuie să permită asta.

William Chatworth jr. Arată destul de bine. Nu e la fel de frumos ca Pietyr, dar are umeri puternici, o linie fermă a obrazului şi părul foarte scurt, de culoarea nisipului ud. Ochii lui căprui nu au o nuanţă ieşită din comun, dar sunt lipsiţi de ezitare, chiar şi acum, când stă la masă în mijlocul toxicilor.

A venit singur, fără mama şi chiar fără tatăl său, doar cu doi servitori ca escortă. Din încordarea care i se citeşte pe faţă, nu a fost ideea lui. A fost aruncat în bârlogul lupilor. Dar sunt case mai periculoase în care ar fi putut nimeri un continental. Mulţi dintre membrii familiei Arron au păstrat relaţii strânse cu fostul rege-consort. Dintre toate familiile de pe insulă, sunt singurii care cunosc cât de cât continentul şi obiceiurile de acolo.

În afară de o plecăciune ţeapănă şi de formula de prezentare, altceva nu i-a spus lui Katharine. Şi-a petrecut toată seara discutând cu vărul Lucian, dar din când în când, atunci când Katharine se uită la el, vede că e cu ochii la ea.

Masa e servită: medalioane rozalii de carne, cu crustă bine făcută, şi câte o felie aurie de tartă de cartofi. Neotrăvite, evident. Cei din familia Arron fac tot ce le stă în putinţă să pară impresionaţi, dar numai cei într-adevăr flămânzi chiar mănâncă.

Genevieve o ia de braţ pe Katharine, înfigându-şi degetele adânc în carnea ei.

— Nu te îndopa ca un porc, spune ea, doar fiindcă nu are otravă.

Şi ca să se facă înţeleasă mai bine, îi răsuceşte pielea din adâncitura cotului. E aşa de dureros, încât Katharine e gata să ţipe. Mâine va avea acolo o vânătaie neagră pe care va trebui s-o acopere cu mănuşi şi cu mâneci lungi.

Vizavi de ea, Pietyr priveşte cu fălcile încleştate. Pare gata să sară peste masă ca s-o strângă de gât pe Genevieve. Katharine îi prinde privirea, iar el pare să se relaxeze. Avea dreptate, până la urmă. Doar până pleacă tânărul Chatworth. Apoi Genevieve va fi din nou exilată.

După ce se încheie masa, adică după ce toată lumea a mişcat mâncarea încolo şi-ncoace pe farfurie, ca să pară că au mâncat, Natalia îi pofteşte pe toţi în salon. Edmund îi serveşte cu o băutură, care e probabil otrăvită, pentru că toţi se reped la ea ca nişte păsări de pradă. O servitoare aduce o tavă de argint pe care se află o sticlă verde şi două pahare: ceva special pentru regină şi curtezanul ei.

— Le iau eu, spune Katharine.

Apucă sticla de gât, paharele de picior. În partea cealaltă a camerei, vărul Lucian o vede venind şi se îndepărtează de tânărul Chatworth cu o plecăciune.

— Nu vrei să bei ceva, William junior? îl întreabă ea.

— Desigur, regină Katharine.

Ea toarnă pentru amândoi, iar şampania face bule şi sfârâie uşor.

— Poţi să-mi spui Katharine, dacă vrei, spune ea. Sau chiar Kat. Ştiu că titlul ăsta e cam incomod.

— Nu sunt obişnuit să-l folosesc, replică el. Trebuia să fi făcut repetiţii.

— O să ai destul timp pentru asta.

— Şi, te rog, spune-mi Billy. Sau William. Unii dintre invitaţi au început să-mi spună Junior, dar nu aş vrea să fiu numit aşa.

— E un obicei ciudat să numeşti un copil la fel ca pe tată. E ca şi cum părintele speră ca într-o zi să-i moştenească şi corpul.

Încep amândoi să râdă.

— După tata, dacă numele e bun, se poate folosi de nenumărate ori, spune el.

Katharine râde. Se uită prin cameră.

— Toată lumea se uită la noi şi se preface că nu ne bagă în

seamă. Dacă aş fi avut de ales, nu ne-am fi întâlnit aşa.

— Nu? Dar cum ai fi preferat?

— Undeva pe o alee, într-o zi frumoasă de primăvară. Călare, ca să-ţi poţi demonstra curajul, prinzându-mă din urmă.

— Nu eşti convinsă că dacă am venit aici singur am destul curaj?

— Ai dreptate, spune ea. Cu siguranţă arată curaj din partea ta.

— El e agitat şi bea repede. Katharine îi umple din nou paharul.

— Familia Arron locuieşte aici de mult timp, spune el, iar Katharine dă din cap.

Familia Arron şi-a înfipt adânc rădăcinile la Greavesdrake. Şi nu numai cu otrava şi cu picturile lor morbide de pe pereţi – naturi moarte cu bucăţi de carne şi flori hăcuite, sau şerpi negri încolăciţi în jurul unor nuduri. Au pătruns în însăşi esenţa casei. Acum, fiecare fărâmă de lemn sau de umbră e o parte din ei.

— Desigur, casa străveche a familiei Arron este în Prynn, spune Katharine. Conacul Greavesdrake este de drept casa reginei şi a însoţitorilor ei, care se schimbă în funcţie de regină.

— Adică, dacă Arsinoe devine regină, aici ar veni să locuiască cei din familia Milone?

Billy se opreşte brusc, de parcă ar fi fost instruit să nu rostească numele surorilor ei.

— Da, răspunde Katharine. Crezi că le-ar plăcea? Crezi că li s-ar potrivi?

— Nu, răspunde el şi ridică ochii spre plafoanele înalte şi spre ferestrele mari, acoperite cu draperii de catifea. Cred că le-ar plăcea mai mult să instaleze nişte corturi în curte.

Katharine izbucneşte în râs. Un râs adevărat, apoi, simţindu-se cumva vinovată, se uită spre Pietyr. El stă retras într-un colţ, prefăcându-se interesat de problemele consiliului, expuse de Renata Hargrove şi Margaret Beaulin, dar în realitate urmărind-o pe Katharine, plin de gelozie. Ea n-ar vrea să gândească aşa, dar ar fi mult mai simplu dacă Pietyr nu ar fi acolo.

— Billy, spune ea, nu vrei să vizitezi casa?

— Mi-ar face plăcere.

Nimeni nu obiectează când ies împreună pe hol, deşi o clipă se face linişte în toiul conversaţiei oricum purtate în surdină. În clipa în care scapă din salon, Katharine oftează adânc, uşurată.

Când continentalul se uită curios la ea, se îmbujorează.

— Uneori mi se pare că e aşa de multă ceremonie, că îmi vine să urlu, spune ea.

El zâmbeşte.

— Înţeleg.

Ea nu prea crede. Dar va înţelege destul de curând. Tot festivalul Beltane e o înşiruire de ritualuri: vânătoarea, debarcarea şi apoi revelarea. Bietul lui creier de continental se va chinui mult să ţină minte toate regulile de etichetă.

— Presupun că nu ai cum să scapi de ceremonii, spune el. Nici măcar de întâlniri de genul ăsta. Câţi curtezani vei primi, regină Katharine?

— Nu ştiu, răspunde ea. Altădată erau mulţi. Acum Natalia crede că vor fi doar şase sau şapte.

Dar chiar şi atâţia i se par mulţi, când se gândeşte la Pietyr. Cum poate să-i ceară să stea deoparte şi s-o privească? El spune că aşa vrea el, dar ea ştie că minte.

— Nu pari prea încântată, spune Chatworth. Am impresia că niciuna dintre regine nu vrea să fie curtată. Fetele din oraşul meu ar fi nebune de bucurie să aibă atâţia peţitori.

Katharine încearcă să zâmbească. A început să facă greşeli, lăsându-l să fie atras de Mirabella şi de cei din familia Westwood. Se apropie fără tragere de inimă şi întinde capul spre el.

Când îl sărută, îi simte buzele calde. El răspunde la sărut, iar ea e gata să se retragă. N-o să se piardă niciodată în sărutul lui aşa cum se pierde în sărutul lui Pietyr. N-are rost nici măcar să spere. Va avea multe momente ca ăsta când va fi regină. Momente lipsite de pasiune, de care va trece urlând în sinea ei, până când se va putea întoarce la Pietyr.

— A fost foarte plăcut, spune Chatworth.

— Da. A fost plăcut.

Îşi zâmbesc stânjeniţi. El nu pare prea convins de ce spune, la fel ca ea. Dar se apropie totuşi din nou, ca s-o mai facă o dată.

Wolf Spring

— O urăşti, nu-i aşa? întreabă Joseph, stând cu Arsinoe la masa din bucătăria familiei Milone, în timp ce Madrigal îi curăţă

runele proaspăt incizate.

Acum are rune până la încheietură, iar pe interiorul fiecărui braţ sunt răni de la tăieturile făcute pentru colectarea sângelui.

— Adică, pe Mirabella? Normal c-o urăsc.

— Dar de ce? Când nici măcar n-o cunoşti?

Atunci, în pădure, când Mirabella i-a întins mâna, Arsinoe a fost gata să creadă altceva. Dar apoi au apărut preotesele acelea, care semănau mai degrabă cu nişte soldaţi decât cu nişte slujitoare ale templului, şi tot ce a crezut în clipa aia a dispărut. Sora ei e înşelătoare şi puternică. S-a apropiat foarte mult de ea. A trebuit să vină toţi soldaţii ăia ca s-o ţină în frâu. S-o împiedice să fure startul, omorându-şi mai devreme surorile.

— Nu mi se pare deloc ciudat, spune Arsinoe. Nu înţelegi? Trebuie să fie doar una dintre noi. Trebuie să fie ea. Toată viaţa n-am auzit altceva decât că trebuie să fie ea. Că eu trebuie să mor, ca să fie ea regină. Că eu nu valorez nimic, din cauza ei.

Din partea cealaltă a bucătăriei, Cait aruncă cu un prosop peste umăr, alungându-şi cioara, care zboară în altă cameră, de unde revine cu un borcan de alifie. Aterizează pe masă şi îl trânteşte acolo.

— Eu nu pun mâna pe asta, spune Madrigal. E unsuroasă şi miroase urât.

— Atunci o fac eu, spune Cait iritată şi o goneşte pe fiică-sa cu acelaşi prosop cu care alungase cioara.

Atingerea lui Cait e destul de brutală când îi unge rănile cu alifia aceea. E brutală fiindcă e îngrijorată, dar nu spune nimic. Nimeni nu a spus nimic despre faptul că Arsinoe foloseşte magia joasă. De când l-a adus acasă pe Joseph, până şi Jules şi-a ţinut gura.

Nu e în firea lui Cait să tacă. Dar n-ar rezolva nimic dacă ar certa-o pe Arsinoe. A fost prea mult timp răsfăţată şi acum face ce vrea.

— Ar trebui să le laşi puţin la aer. Şi abia apoi să le bandajezi iar.

Cait mai reţine o clipă mâna lui Arsinoe, apoi o bate uşor cu palma şi o pune pe masă. Arsinoe se încruntă. Toţi cei din familia Milone o iubesc, dar aşa cum iubeşte cineva un blestemat. Numai Jules s-a purtat altfel. Iar acum şi Madrigal.

— Presupun că nu mai contează că nimic din toate astea nu se întâmplă din vina Mirabellei, spune Joseph, iar Cait îl

plesneşte cu prosopul.

— N-o mai apăra atâta pe regina aia, Joseph Sandrin! izbucneşte ea.

— Dar mi-a salvat viaţa.

— Şi asta-i de ajuns să-ţi cumpere loialitatea? îl întreabă Cait, iar Arsinoe şi Joseph zâmbesc.

El se ridică în picioare când Jules intră în cameră. Se apleacă şi o sărută pe Arsinoe pe frunte.

— Şi tu m-ai salvat, spune el. Tu m-ai găsit. Îi pune mâna pe umăr. Dar nu mai vreau să văd alte tăieturi pe mâinile lui Jules, ai înţeles?

— Nici dacă dispari iar?

— Nici atunci.

Ea e indignată.

— Zici că eşti un acolit al templului.

— Poate. Dar sunt alte lucruri mai rele decât să pari un acolit al templului.

Arsinoe nu o mai vede pe Jules decât mult mai târziu, când aceasta se strecoară în dormitor, cu Camden după ea. Dacă n-ar fi felul trist în care puma îşi târăşte coada, poate că nu şi-ar fi dat seama niciodată că s-a întâmplat ceva.

— Jules? Abia acum ai venit?

— Da. Te-am trezit?

Arsinoe se ridică în fund şi pipăie pe masa de lângă pat, căutând chibriturile. Aprinde lumânarea ca să-i vadă chipul tulburat.

— Oricum, nu am dormit prea bine, spune ea şi întinde mâna spre Camden, dar felina doar mârâie. Ce este? S-a întâmplat ceva?

— Nu. Nu ştiu. Jules se suie în pat fără să se dezbrace. Am impresia că s-a întâmplat ceva cu Joseph.

— Cum adică?

— E cu totul altfel de la accident.

Jules se reazemă tăcută de perne, Camden se întinde lângă ea şi îşi pune labele mari pe umărul ei.

— Tu ce crezi? începe ea. Crezi că s-ar fi putut întâmpla ceva cu sora ta?

— Cu sora mea? repetă Arsinoe.

Jules nu le spune niciodată aşa celorlalte regine. Acum sună aproape acuzator, deşi lui Arsinoe nu îi vine să creadă că Jules

gândeşte în felul acesta.

— Nu. Niciodată. E numai imaginaţia ta.

— Nu scapă niciun prilej să nu spună ceva despre ea, zice Jules.

— Asta pentru că l-a salvat.

— Au fost împreună două nopţi.

Arsinoe simte că în stomac i se formează un ghem nesuferit. Ar vrea ca Jules să nu mai vorbească despre asta. Nici nu vrea să ştie.

— Asta nu înseamnă nimic. Probabil ea. Probabil se folosea de el ca să mă găsească pe mine. Poate chiar ea a trimis furtuna.

— Poate, spune Jules.

— Ai vorbit cu el? o întreabă Arsinoe, dar Jules clatină din cap. Atunci vorbeşte. Sunt convinsă că o să-ţi spună că nu s-a întâmplat nimic. Joseph te-a aşteptat atâţia ani. Niciodată nu ar.

Arsinoe se opreşte şi se uită spre hol, unde e camera lui Madrigal. Când Joseph a venit acasă, ele pregătiseră o vrajă. Cu sângele ei, cu mai multe lucruri legate strâns. Dar ea distrusese acel talisman înainte ca vraja să fie încheiată. Sau cel puţin aşa credea.

— Dormi, Jules, spune Arsinoe şi apoi stinge lumânarea. Dimineaţă o să te simţi mai bine.

În noaptea aceea, niciuna dintre ele nu doarme bine. Jules se luptă cu Camden pentru spaţiu, mârâind şi împingându-se una pe alta cu labele şi genunchii. Arsinoe ascultă multă vreme fâsâitul aşternuturilor. Când, în sfârşit, închide ochii, îl visează pe Joseph, înecându-se într-o mare roşie ca sângele.

Dimineaţa, Cait le trimite pe Arsinoe şi pe Jules în oraş, cu ordin să-şi găsească nişte haine potrivite pentru festival. „Rochii”, precizase ea, cu o strâmbătură. Cait, ca şi Arsinoe, nu vede rostul rochiilor elegante. În afară de hainele cafenii şi verzi de lână cu care se îmbracă în gospodărie, nu mai are nevoie de nimic. Dar chiar şi ea va trebui să poarte rochie. Festivalul Beltane de anul acesta va fi primul la care va merge bătrâna de când s-a născut Jules. Toţi membrii familiei Milone trebuie să meargă, ca însoţitori ai lui Arsinoe. Beltane, obişnuieşte să spună Cait, este pentru cei tineri sau pentru cei cu obligaţii.

— Mergem întâi la Joseph? întreabă Arsinoe.

Jules încreţeşte nasul.

— Să-l convingem să vină cu noi la cumpărături?

— Nu văd de ce trebuie să suferim singure. Aş putea proba cu el nişte jachete, şi apoi să mergem la Murrow's ca să ne dea afară fiindcă am mâncat picioare de crab. O să fie superb.

— Bine, spune Jules. Oricum, cu barca nu iese.

Joseph nu va mai ieşi multă vreme cu barca. Nimeni nu-l mai lasă cu barca, după ce erau gata să-l piardă când abia se întorsese. În primul rând mama lui. Îi pedepsise pe amândoi, şi pe Joseph, şi pe Jonah, să lucreze de acum pe şantierul de construcţii. Nici măcar Matthew nu avea voie să iasă prea departe cu Whistler, deşi asta însemna să-şi sacrifice cele mai bune partide de pescuit.

Arsinoe inspiră aerul dimineţii. În Wolf Spring a început dezgheţul. În curând, copacii vor înmuguri şi toată lumea va fi mai veselă.

— Stai, Jules! Arsinoe!

O cioară mică şi neagră se roteşte deasupra capetelor lor şi apoi bate de două ori din aripi în faţa lui Jules.

— Aria! ţipă Jules, enervată.

Camden se dă puţin înapoi, să-şi ia avânt, gata să înhaţe pasărea, dar cioara este prea rapidă şi reuşeşte să se întoarcă, aterizând la picioarele lui Madrigal.

— Vin şi eu cu voi, spune ea.

Arată foarte bine, îmbrăcată cu o rochie albastru-deschis, cu cizme înalte, maronii. Părul încreţit îi atârnă în bucle uşoare pe umeri. Are pe braţ un coş învelit cu o pânză albă. Arsinoe simte miros de pâine proaspătă.

— De ce? întreabă Jules.

— Pentru că mă pricep la rochii mai bine decât oricare dintre voi, spune ea. Şi e o zi mult prea plăcută ca să stau în casă.

Jules şi Arsinoe se uită una la alta şi oftează. După noaptea aceea prost dormită, niciuna nu are energie suficientă să se certe.

Pe Joseph îl găsesc stând de vorbă cu Matthew pe puntea lui Whistler.

— Ia te uită, spune Matthew, cu un zâmbet larg. Trei dintre fetele noastre favorite.

— Matthew Sandrin, spune Jules, aruncând o privire către mama ei. Eşti mult prea politicos.

Dar zâmbeşte când Joseph sare jos şi o trage spre el.

— Sunt tare drăguţi, spune Madrigal.

— Într-adevăr, deşi nu m-ar deranja să nu fiu martor la asta, spune Matthew şi îi aruncă în cap lui Joseph un colac de frânghie.

— Am venit să ţi-l luăm, spune Arsinoe.

— Şi ce-mi daţi în schimb? Plăcuta voastră companie, cât timp aduc eu plasele cu crabi?

Arsinoe se îmbujorează. Matthew Sandrin e singurul băiat care a reuşit vreodată s-o facă să roşească. Ce mult o invidia pe mătuşa Caragh, chiar şi când era mică.

— Poate o să fii mulţumit să primeşti asta la schimb. Madrigal îi întinde coşul: Pâine proaspătă de ovăz şi nişte şuncă afumată. Două roşii coapte culese acum din seră. Cele mai bune. Eu le-am copt.

Matthew se apleacă peste bord, să ia coşul.

— Mulţumesc, spune el. Nu m-aş fi aşteptat.

— O să vin mai târziu după coş, spune Madrigal. Durează mult cursa ta?

— N-are cum să dureze, când mama stă cu ochii pe mine.

— Hai! Jules le face semn cu mâna. Dacă terminăm repede cu asta, avem timp şi de un ceai la Luke.

Destinaţia lor este Murrow's Outfitters, singurul loc unde se pot găsi rochii de festival potrivite pentru o regină.

— Poate una de-astea cu dantelă? sugerează Joseph, după ce au intrat, iar Arsinoe apucă mâneca rochiei.

— Danteluţă, dantelea, rosteşte ea cântat, ca să-ţi trag una cu ea.

— Bine, deci nu din dantelă.

Dar nu prea au de ales. Toate rochiile de acolo sunt simple, de bumbac, în nuanţe de albastru şi verde.

— Ţie nu-ţi trebuie nimic? îl întreabă Arsinoe pe Joseph şi îi pune o haină în dreptul pieptului. Poate pentru vânătoare.

— Pentru festival, vrei să spui, intervine Madrigal. Naturaliştii nu poartă cămăşi la vânătoare. Merg cu pieptul gol, pictaţi cu simbolurile noastre. Cum este primul tău Beltane, Jules, ai face bine să te gândeşti la nişte simboluri frumoase pentru Joseph. Zâmbeşte şi îi întinde o rochie, dar Jules o dă deoparte. Vine şi Matthew la vânătoare anul ăsta? întreabă Madrigal.

— Nu ştiu, răspunde Joseph. Poate da. Poate nu. El spune că vânătoarea e pentru tineri.

— Dar Matthew nu e bătrân! Mai mult de treizeci de ani nu

are!

Joseph o strânge de mână pe Jules. Matthew are doar douăzeci şi şapte de ani. E de o vârstă cu Luke. Dar Luke pare mult mai tânăr. El nu a trecut prin suferinţele lui Matthew. Prin pierderile lui. Probabil că lui Matthew anii i s-au părut foarte lungi după ce i-au luat-o pe Caragh.

— Mă duc să vorbesc cu vânzătorul, anunţă Joseph. Poate mai au nişte haine aduse din Indrid Down, dacă groaza de haine otrăvite nu a pus stăpânire pe toţi.

— Mie nu mi se pare schimbat, îi şopteşte Arsinoe lui Jules, după ce el se îndepărtează.

— Poate ai avut dreptate, spune Jules.

— Ce-ar fi să-l iei cu tine şi să ieşiţi un pic? Oricum nu avem noroc aici.

— Sigur? Jules aruncă o privire spre mama ei. Pot să stau şi eu.

— Du-te, spune Arsinoe şi se strâmbă la o rochie de dantelă cu fundiţe negre. Aşa o să fii martoră la ruşinea mea doar la debarcare, la fel ca toată lumea.

Jules o împinge uşor în umăr, cu afecţiune, iar Arsinoe se uită după ea, cum îi şopteşte ceva lui Joseph, la ureche, prostioare de îndrăgostiţi, pe care ea nu îşi imaginează că le-ar putea spune vreodată.

Evident că Jules se înşală. Poate că Joseph s-o mai fi uitat la alte fete, dar în inima lui a fost una singură. Numai că atunci când cei doi ies din magazin, Arsinoe vede prin geam expresia vinovată a lui Joseph.

— Arsinoe? Ce s-a întâmplat? întreabă Madrigal.

— Nimic, spune ea, dar o apucă de mână. Vraja aceea, de sub copaci, când Joseph a venit acasă. Aia n-a avut niciun efect, a fost distrusă, nu-i aşa?

— Nu ştiu, răspunde Madrigal. Eu ţi-am spus să nu o arunci în foc.

Nu-i spusese să nu o ardă, îşi aminteşte Arsinoe în timp ce merg pe stradă către piaţă, la librăria Gillespie. Nu spusese decât că ar fi fost mai bine să nu facă asta, dar talismanul era deja ars.

Magia joasă îşi va arăta colţii. De câte ori auzise asta şi de la câte persoane? De la Jules şi de la Cait. Şi de la Caragh, demult.

— Dacă le-am făcut cumva rău? întreabă ea. Dacă Joseph şi

Jules o să aibă de suferit?

— Şi dacă ai făcut, acum e prea târziu, răspunde Madrigal. Îşi va urma cursul oricum. Indiferent ce e, trebuie să suportăm. O împinge uşor pe Arsinoe, în joacă, şi spune: Jules a mea e îndrăgostită şi fericită. Îţi faci griji degeaba.

Dar Arsinoe nu se mai poate gândi la altceva cât timp Luke le serveşte cu ceai, chiar dacă făcuse o prăjitură minunată cu mac şi nişte sandviciuri cu pui. Când Madrigal se scuză, spunând că vrea să meargă la docuri, să vadă ce a prins Matthew, Arsinoe aproape că nu o aude.

— Ştii, începe Luke, şi din felul în care răsuceşte penele din coada lui Hank, Arsinoe îşi dă seama că se gândeşte de mult timp să-i spună, toate căutările astea la Murrow's sunt pierdere de vreme, când eu aş putea să-ţi fac ceva de două ori mai frumos decât rochiile făcute de croitorii lui.

Arsinoe se uită la el şi zâmbeşte larg.

— Luke, asta-i genial, spune ea. Chiar vreau să-mi faci cea mai frumoasă rochie văzută vreodată. Numai că trebuie s-o faci pe măsura lui Jules.

Jules şi Joseph stau pe malul iazului Dogwood, pe un buştean mare, uscat, în timp ce Camden dă uşor cu laba în bucăţile de gheaţă care se topesc, ca să-şi lingă apoi apa de pe labă. Acum, odată cu dezgheţul, lacul nu mai e aşa de frumos ca iarna. E plin de mâl şi noroi şi miroase a plante putrezite. Dar e tot locul lor, acelaşi loc unde se ascundeau şi când erau copii.

— Nu cred că Arsinoe va găsi vreodată o rochie care să-i placă, spune Joseph. Ia de jos o crenguţă îmbibată de apă şi o aruncă drept în mijlocul lacului. Şi dacă va găsi, adaugă, nu ştiu dacă va reuşi Cait s-o convingă s-o poarte.

— Nu cred că are vreo importanţă, spune Jules, dacă nu va putea să demonstreze vreun har de revelare. Ieri am întrebat-o ce vrea să facă atunci şi mi-a zis că are de gând să taie un peşte. Să facă fileuri.

Joseph începe să râdă.

— Asta-i Arsinoe a noastră.

— Uneori e insuportabilă.

Joseph îi ia mâna şi o sărută. Acum nu mai are nevoie de bandaje. Tăieturile pe care le-a făcut Arsinoe cu vraja aceea s-au vindecat. Dar tot mai păstrează pansamentele, la fel cum Arsinoe îşi acoperă mâna şi braţul când merg în oraş.

— Madrigal ar trebui strânsă de gât că a băgat-o în povestea asta, spune Joseph.

— Da, aşa ar trebui, încuviinţează Jules. Deşi acum nu mă mai deranjează aşa de mult, fiindcă asta te-a adus acasă. Şi, în plus, i-a dat speranţe şi lui Arsinoe. E bine că e protejată şi aşa, până când va căpăta adevăratul har.

— Nu ăsta ar trebui să fie rolul tău şi al pumei tale?

Aşa spune toată lumea. Jules şi Camden au fost mult timp gardienii reginei. Şi vor continua să fie până la final, oricare ar fi finalul.

Totuşi, nu mai are aşa mult timp. Trebuie să se gândească la ceva, şi nu la orice, la ceva măreţ. Mai sunt doar câteva săptămâni până la Beltane.

Joseph se uită în pământ.

Ea şi Joseph plănuiseră să fie împreună în prima noapte a festivalului. Deja se apropiaseră foarte mult, în dormitorul lui sau înghesuiţi pe salteaua din cabina acelei corăbii continentale, dar Jules a vrut să mai aştepte. Ea e Prunc Beltane şi, nu ştie de ce, dar mereu s-a gândit că prima noapte cu Joseph trebuie să fie de Beltane.

— Ştiu că nu îţi place să vorbeşti despre asta, spune Joseph. Dar te-ai gândit vreodată ce o să se întâmple dacă Arsinoe va pierde? Cum va fi viaţa ta?

Jules smulge de lângă buştean nişte tulpine de ierburi uscate şi începe să le răsucească. El nu a spus „dacă va muri”. Dar la asta se referă. Într-un fel, Jules îşi imaginase în sinea ei că dacă Arsinoe va muri, atunci va găsi o cale să moară alături de ea. Că ar trebui să lupte acolo, lângă ea.

— Nu m-am gândit prea mult la asta. Dar m-am gândit. Parcă nu are niciun sens să mergem mai departe după asta. Dar vom merge. Presupun că o să preiau controlul casei. Câmpurile şi livada. Zeiţa ştie că Madrigal nu are de gând s-o facă.

— Poate o va face. N-ai de unde să ştii. Şi aşa ai fi liberă să te gândeşti şi tu la altceva.

— La ce altceva?

— Jules, acolo e o lume întreagă.

— Te referi la continent, spune ea.

— Nu e aşa de rău. Anumite lucruri sunt uimitoare.

— Tu ai vrea. Să te întorci acolo?

— Nu, spune Joseph şi o ia de mână. Nu m-aş întoarce acolo

niciodată. Decât cu tine. Ce încerc eu să spun e că. Dacă lumea noastră de aici dispare, am putea s-o luăm de la capăt acolo. Joseph lasă capul în jos. Nu ştiu de ce m-am apucat să vorbesc despre asta. De ce mă gândesc la asta.

— Joseph, spune ea şi îl sărută pe ureche, ce s-a întâmpla!?

— Nu vreau să te mint, Jules. Dar nici nu vreau să te rănesc. Se ridică brusc şi se apropie de malul lacului, apoi continuă, cu spatele la ea: S-a întâmplat într-adevăr ceva în noaptea aceea când m-a salvat Mirabella. Îşi înfundă mâinile în buzunare şi se uită fix la apă. Aproape mă înecasem, spune. Eram îngheţat. Deliram. Joseph se opreşte şi înjură încet. Of, Jules, nu vreau să crezi că încerc să găsesc scuze.

— Scuze pentru ce? întreabă Jules încet.

Se întoarce cu faţa către ea.

— La început deliram, spune el. Poate chiar şi când a început totul. Dar pe urmă nu mai deliram. Şi ea era acolo, eu eram acolo şi.

— Şi, ce?

— Nu am vrut să se întâmple asta, Jules.

Poate că nu. Dar s-a întâmplat.

— Jules? O, Doamne, Jules, spune ceva.

— Ce-ai vrea să spun? îl întreabă ea.

Îi e greu şi să gândească. Are impresia că e complet amorţită, la fel de inertă ca şi buşteanul pe care stă. În poală simte ceva cald care o apasă. Capul greu al lui Camden. Din gât scoate un mârâit la adresa lui Joseph.

— Fă-mă în toate felurile. Spune-mi că sunt tâmpit. Spune-mi. Spune-mi că mă urăşti.

— N-aş putea să te urăsc vreodată, răspunde ea. Dar dacă nu pleci în clipa asta, puma mea îţi va sfâşia gâtul.

Rolanth

— Vino de la geam, Mira, spune Luca. Şi probează asta. Mirabella mai priveşte o clipă faleza din Blackway, unde ea şi Bree făceau întreceri când erau mici. Când au crescut, lui Bree nu i-a mai plăcut, dar ei i-a plăcut mereu. Dragostea ei pentru vânt şi spaţii deschise o aducea adesea pe stâncile acelea. Cel puţin înainte, când nu era încuiată în casă.

— De ce? întreabă Mirabella. Nu e mare lucru, pot să fie strâmtate. O să-mi vină.

Luca lasă hainele jos. Sunt cele pe care le va purta Mirabella în noaptea de revelare. Două fâşii negre de pânză, cusute, care vor fi înmuiate şi răsînmuiate în fiertură de plante şi extracte, care le va face rezistente în faţa flăcărilor.

Pentru că la ceremonia de revelare, ea va face un dans al focului.

— Şi ce fel de muzică o să fie? întreabă ea. Coarde? Flaute?

— Tobe, răspunde Luca. O să fie un şir întreg de tobe mari, de piele. Care vor alcătui un ritm ca nişte bătăi de inimă.

Mirabella dă din cap.

— O să fie superb, continuă Luca; aprinde lampa cu o lumânare lungă, şi nu o acoperă. Ceremonia se ţine noaptea, iar focul va străluci portocaliu. Toţi ochii vor fi îndreptaţi asupra ta.

— Bine, spune Mirabella.

— Mira, oftează Luca. Ce s-a întâmplat cu tine?

Tonul Marii Preotese este compătimitor. Dar e şi frustrat, ca şi cum nu poate pricepe de ce Mirabella nu e fericită. Ca şi cum Mirabella ar trebui să fie bucuroasă că e captivă în casă, recunoscătoare că nu a fost biciuită în piaţa publică.

Dar, deşi a aflat ce s-a întâmplat pe drum, că şi-a întâlnit sora şi că i-a întins mâna, Luca nu ştie chiar tot. Nu ştie că Mirabella a întâlnit şi un băiat şi că întâlnirea aceea i-a frânt inima. Şi nu ştie că, pentru o fracţiune de secundă, a văzut în ochii lui Arsinoe un licăr de încredere.

— Unde e Elizabeth? întreabă ea. Ai promis că n-o izgoneşti de aici.

— Nu am izgonit-o, spune Luca. Nu pentru totdeauna. O să se întoarcă în curând, după ce îşi ispăşeşte pedeapsa.

— Vreau s-o văd imediat ce se întoarce.

— Desigur, Mira. Şi ea o să vrea să te vadă. A fost foarte îngrijorată.

Mirabella îşi strânge buzele. Da, Bree şi Elizabeth au fost foarte îngrijorate. Şi devotate. Nu au trădat-o nici după ce au primit zeci de lovituri de bici pe spate. Trebuia să-şi dea seama că aşa se va întâmpla. La fel cum trebuia să-şi dea seama că Elizabeth va fi condamnată de templu drept complice, când îi vor găsi pelerina albă la ea. Mirabella a spus că i-a furat-o fără ca ea să-şi dea seama. N-a crezut-o nimeni.

Ar fi trebuit să găsească o modalitate de a le proteja. O să-i fie greu să dea ochii cu Elizabeth când se va întoarce. Aşa cum îi va fi greu s-o vadă pe Arsinoe la Beltane, fără să-i poată spune că totul fusese o greşeală. Mirabella face o grimasă. Gândul la ce urmează o face să simtă o gheară în piept. Singura ei alinare este retrăirea nopţilor petrecute cu Joseph, dar până şi amintirea asta o întristează, pentru că el iubeşte pe altcineva.

— A fugit la ea, şopteşte, fără să-şi dea seama că vorbeşte cu glas tare. Ca şi cum n-o mai văzuse de o sută de ani.

— Cum? Mirabella, ce spui? întreabă Luca.

— Nimic.

Întinde mâna spre căldura flăcării din lampă. O mişcare cu degetul şi focul sare din fitil pe mâna ei. Luca vede cu încântare cum flacăra îi urcă pe mână, pe braţ, ca un vierme ciudat. Aşa va începe totul. Încet şi cald. Tobele îi vor răsuna în urechi. Focul se va întinde spre ea şi ea îl va îmbrăţişa, îl va lăsa să alerge pe trupul ei, în timp ce se va învârti cu braţele deschise. Se va înfăşură în el ca în lanţuri şi îl va lăsa să ardă. Poate îi va arde şi iubirea pe care o poartă în inimă pentru surorile ei.

Câteva zile mai târziu, Mirabella se plimbă prin pădurile de lângă casa Westwood, când aude o ciocănitoare bătând în copac. Se uită în sus. E o moţată mică, cu pene negre şi albe. Poate e Pepper. Se gândeşte că e chiar Pepper, deşi pentru ea toate ciocănitoarele sunt la fel.

— Nu te abate de la drum, regină Mirabella.

Una dintre preotesele din escortă o împinge înapoi pe cărare. Ca şi cum ar fi încercat să fugă, când e înconjurată din toate părţile. Acum sunt şase în escortă, toate tinere şi vânjoase. Când vântul le ridică poalele pelerinelor, oribilele lame lungi şi zimţate ale pumnalelor strălucesc. Oare preotesele or fi fost tot timpul înarmate cu ele? Mirabella crede că nu. Cu siguranţă nu toate şi nu mereu. Acum se pare că fiecare preoteasă iniţiată umblă înarmată.

— Cum s-au schimbat lucrurile! remarcă ea.

— S-au schimbat, într-adevăr, spune preoteasa. Din vina cui, oare?

În faţa ei, pe deasupra copacilor, se vede ţigla acoperişului de la casa Westwood, plină de paratrăsnete ca nişte fire zbârlite de păr. Abia aşteaptă să intre în casă. Cel puţin acolo poate să se plimbe singură pe coridoare. Poate îi va duce Sarei o ceaşcă de

ceai, în semn de pace. Sara a fost teribil de speriată când ea a fugit. Acum sunt aşa de multe fire albe în cocul ei! Când Mirabella s-a întors, a strâns-o în braţe cu putere.

— Mira!

Bree fuge spre ea, pe cărare, cu cozile ei castanii fluturând. Are ochii roşii, ca şi cum ar fi plâns.

— Bree? Ce s-a întâmplat?

— Bree o îmbrânceşte cu umărul pe preoteasa de lângă ea şi o prinde pe Mirabella de mână.

— Nimic, spune ea.

— Dar nu se poate preface. Faţa i se strâmbă.

— Bree, ce e?

— Elizabeth, spune ea şi se uită la preotese cu dinţii încleştaţi. Trebuia să vă dau foc! ţipă. Trebuia să vă omor în somn!

— Bree!

Mirabella o strânge la piept pe prietena ei.

— V-am spus că ea nu avea nicio vină! hohoteşte Bree. V-am spus că i s-a furat pelerina!

— Ce i-aţi făcut? se întoarce Mirabella spre preotese.

Dar acestea par la fel de speriate ca şi ea.

Mirabella şi Bree o iau la fugă, trecând printre ele.

— Nu fugi, regină Mirabella!

Mai multe preotese o prind de mâini, dar fără prea multă convingere, şi ea reuşeşte să scape. Ştiu şi ele unde vrea să se ducă. Aleargă cu Bree pe cărarea din pădure şi apoi pe lângă casă.

Elizabeth e acolo, pe alee. Stă în picioare, cu spatele la ele, lângă fântâna de piatră, acum secată. Preotesele care au adus-o lasă ochii în pământ când Mirabella se apropie.

Ea oftează uşurată. Elizabeth s-a întors acasă. Pare cam ţeapănă, dar măcar e în viaţă.

— Elizabeth?

Mirabella se apropie de ea.

Tânăra preotească se întoarce pe jumătate.

— Mă simt bine, spune. Nu-i chiar aşa de rău.

— Ce nu e chiar aşa de rău? o întreabă Mirabella şi Elizabeth ridică mâneca robei.

I-au retezat mâna stângă.

Ciotul este înfăşurat în bandaje groase albe, prin care sângele a pătruns, lăsând pete maronii.

Mirabella se împleticeşte către prietena ei şi cade în genunchi, apucându-i poalele robei.

— Nu, geme ea.

— M-au ţinut ele la pământ, spune Elizabeth. Dar a fost mai bine aşa. Ştii, au tăiat-o cu pumnalele lor, şi aşa a durat mai mult decât cu toporul. Aşa că a fost mai bine că m-au ţinut. M-am simţit mai bine că m-am zbătut şi m-am luptat cu ele.

— Nu! ţipă Mirabella, apoi simte mâna lui Bree pe spatele ei. Elizabeth îi pune mâna pe creştet.

— Nu plânge, Mira, spune ea. Nu a fost vina ta.

— Ba a fost. Bineînţeles că a fost.

Wolf Spring

— O să-l ierte în curând, spune Madrigal, vorbind despre Jules şi Joseph. Oricât e de supărată şi de rănită, îi e foarte dor de el. Şi eu îl cred când spune c-o iubeşte. Nu cred că l-am mai văzut zâmbind de când l-a gonit.

— De unde ştii? întreabă Arsinoe şi Madrigal ridică din umeri.

— L-am văzut la lucru. Mereu încruntat. Nici măcar Billy al tău nu îl poate face să râdă.

Arsinoe zâmbeşte fără să vrea când o aude pe Madrigal spunându-i aşa. Al ei. E o minciună, dar e amuzantă. Şi e adevărat ce spune Madrigal. Jules îl va ierta pe Joseph curând. La fel şi Arsinoe. Nici pentru ea n-a fost uşor, să se gândească la el şi la Mirabella. Într-un fel, a avut senzaţia că a trădat-o şi pe ea.

— Nu îi stă bine deloc, oftează Madrigal. Băieţii Sandrin nu sunt făcuţi să fie aşa de serioşi. Aşa de trişti. Ei sunt făcuţi să râdă şi să nu aibă nicio grijă.

— Merită să sufere, spune Arsinoe. Merită fiecare cuvânt crud spus de ea, şi încă vreo câteva de la mine. Cine va avea grijă de Jules dacă eu nu voi supravieţui? Mă bazam pe el să o protejeze.

— O voi proteja eu, spune Madrigal, dar nu se uită în ochii lui Arsinoe.

Madrigal nu s-a priceput niciodată să protejeze pe cineva. Iar Jules nici nu o va lăsa.

— Presupun că Jules a noastră are tot ce-i trebuie să se protejeze singură, spune Arsinoe, mai calmă. Şi poate nici nu va

fi nevoie de asta. Încă mai sunt şanse să ajung regină.

— Sigur că da, spune Madrigal, apoi ia micul pumnal de argint şi îl trece prin foc. Dar nu mai avem timp de aşteptat. Acum e momentul să facem ceva.

Madrigal ia un borcan plin cu un lichid întunecat. Cea mai mare parte din el e sângele lui Arsinoe, proaspăt sau stors din sforile îmbibate înainte. Le-a umezit din nou cu apă din golf. Se apropie de trunchiul copacului aplecat.

— Ce faci?

Madrigal nu răspunde. Împrăştie conţinutul borcanului pe coasta dealului, pe netezimea pietrei sacre, pe trunchiul copacului chircit şi pe rădăcinile care au ieşit printre stânci, ţinându-l ferm. Când începe să şoptească ceva în faţa trunchiului, copacul parcă începe să respire. Spre uimirea lui Arsinoe, crengile copacului se umplu de muguri cafenii, ca o piele de găină.

— Nu ştiam că înfloreşte, spune ea.

— Nici nu înfloreşte, sau, oricum, nu prea des. Dar în noaptea asta trebuie. Dă-mi mâna.

Arsinoe se apropie de copac şi întinde mâna, aşteptându-se s-o doară. Dar nu se aştepta ca Madrigal să-i pună mâna pe trunchiul copacului şi să i-o ţintuiască acolo cu pumnalul.

— Ah! Madrigal! ţipă Arsinoe.

Durerea urcă pe braţ până în piept. Nu se poate mişca. E prinsă de copac, la fel ca într-o capcană, în timp ce Madrigal începe să facă o incantaţie.

Arsinoe nu înţelege cuvintele, poate pentru că Madrigal le rosteşte foarte repede. Oricum, e greu să mai audă ceva cu durerea pe care i-o provoacă pumnalul înfipt în mână. Madrigal se duce la foc şi Arsinoe cade într-un genunchi, abţinându-se cu greu să nu-şi smulgă mâna de sub cuţit. Lama e înfiptă adânc în scoarţa copacului. Începe să tragă încet de mâner, apoi mai tare, dar nu poate să-l scoată.

— Madrigal, spune ea printre dinţi. Madrigal!

Madrigal aprinde o torţă.

— Nu! ţipă Arsinoe. Lasă-mă-n pace!

Pe faţa lui Madrigal e o hotărâre cum Arsinoe n-a mai văzut până atunci. Nu ştie dacă vrea să-i lipească mâna de copac, dar nici nu vrea să afle. Trage aer adânc în piept, pregătindu-se să-şi smulgă mâna de acolo, chiar dacă asta va însemna să facă o

tăietură oribilă între oasele mâinii.

Cu viteza fulgerului, Madrigal se repede la ea şi smulge pumnalul din trunchiul copacului. Arsinoe cade înapoi, împleticindu-se, cu mâna strânsă la piept, în timp ce Madrigal aprinde copacul. Acesta arde cu flăcări strălucitoare, galbene, mirosind oribil a sânge ars.

Arsinoe se prăbuşeşte la pământ şi totul în jurul ei se întunecă.

În noaptea aceea, în patul în care nu-şi aminteşte cum a ajuns, Arsinoe visează un urs. Un urs mare, brun, cu gheare lungi şi încovoiate, cu gingii roz-violet. Visează cum ursul urlă în faţa unui copac aplecat, ars.

Nici nu s-au ivit zorii când Arsinoe încearcă s-o trezească uşor pe Jules, gest care provoacă mârâieli şi de la fată, şi de la puma cu care aceasta împarte perna.

— Arsinoe? Ce e? Te simţi bine?

— Sunt mai mult decât bine.

Jules se uită atent la ea prin lumina slabă şi albăstruie.

— Atunci de ce mă trezeşti cu noaptea-n cap?

— Pentru ceva măreţ, spune Arsinoe şi zâmbeşte. Acum, scoală-te şi îmbracă-te. Vreau să-i luăm şi pe Joseph şi pe Billy.

Lui Jules nu îi ia mult să se îmbrace, să se spele şi să-şi strângă părul zbârlit cu o panglică lată, într-o coadă groasă, la spate. Ies din casă şi pornesc pe drumul spre oraş cu mult timp înainte de a se trezi cineva. Nici măcar Cait.

Jules nu avusese nimic de obiectat când Arsinoe i-a spus că vrea să vină şi Joseph. Dar când ajung acasă la el, nu îi vine să bată la uşă.

Arsinoe îşi dă seama că nici ea nu vrea. Cu toate că e aşa de nerăbdătoare să ajungă la copacul chircit, dintr-odată se simte vinovată şi oarecum jenată să deranjeze la ora asta familia Sandrin. Dar, tocmai când se pregătea să adune nişte pietricele cu care să arunce în geamul lui Joseph, iese Matthew din casă.

Tresare uimit când le vede. Apoi zâmbeşte.

— Ce puneţi voi la cale, la ora asta?

— Nimic, spune Arsinoe. Îl căutam pe Joseph. S-a trezit?

— Chiar acum, răspunde Matthew. Mă duc eu să-l chem.

— Şi pe continental, strigă Arsinoe după el, când intră înapoi în casă.

— Când vin ei, spune Jules, rezemându-se de pumă, îmi spui

şi mie unde ne ducem?

— Poate e o surpriză, spune Arsinoe.

Se plimbă agitată pe lângă Jules. E plină de nerăbdare, şi nici măcar gaura aia din mână, prost legată, nu o mai doare. Dar încă nu are curaj să spună ce a văzut. Şi se teme că Jules o să-i argumenteze că a fost doar un vis. Şi se teme că Jules ar putea avea dreptate.

I se pare o veşnicie până când ies băieţii afară, cu un aer confuz şi somnoros. Joseph se luminează la faţă când o vede pe Jules. Billy îşi netezeşte părul când o vede pe Arsinoe, iar ea tuşeşte, ca să-şi ascundă zâmbetul. Billy nu o mai văzuse de când fusese la întâlnirea cu Katharine şi, cu toate că n-ar fi recunoscut asta niciodată, era îngrijorată că va veni de acolo devotat toxicilor.

— O imagine bine-venită, spune Billy. Ţi-a fost aşa de dor de mine încât ai vrut să mă vezi imediat cum vin de la Wolf Spring?

— Am crezut că ai venit mai demult, minte Arsinoe. Şi nu pentru tine am venit, ci pentru Joseph.

— Am auzit când ai spus că vrei să vin şi eu. „Şi pe continental.” Nu sunt surd.

Arsinoe nu mai spune nimic. E prea ocupată să-l privească pe Joseph, care nu-şi mai ia ochii de la Jules, care, la rândul ei, nu-şi mai ia ochii de la puma ei.

— Arsinoe, mă auzi? Am întrebat unde mergem.

— În nord, spune ea, neatentă. În pădure.

— Deci o să trecem pe la Lion's Head. O să iau de acolo ceva de mâncare.

— N-aş vrea să ne mai oprim.

— Dar te vei opri, spune Billy, dacă vrei să te bucuri de compania mea. Ne-ai scos din casă înainte să apucăm să mâncăm.

Îl trezesc din somn şi pe băiatul de la Lion's Head, care pregăteşte mai lent ca de obicei ouăle prăjite şi baconul cu fasole. Arsinoe stă ca pe ghimpi în timpul mesei, cu toate că reuşeşte să-şi mănânce porţia, plus o parte din porţia lui Jules.

Apoi îi duce pe un drum cotit, care traversează străzile şi aleile din Wolf Spring, cea mai bună scurtătură spre copac. Îndoaie braţul, ca să ţină sus mâna rănită. A început să-i zvâcnească.

Poate e semn bun. Sau poate ar fi trebuit s-o ia şi pe Madrigal.

Cine ştie, până la urmă o fi fost doar un vis şi îi târăşte aici după ea pentru nimic.

După ce merg un timp prin pădure, Jules îşi dă seama unde se duc şi se opreşte.

— Spune-mi, Arsinoe. Spune-mi acum.

— Ce? întreabă Joseph. Ce se întâmplă? Unde ne duce?

— Iar magie joasă, răspunde Jules. Se uită la mâna rănită a lui Arsinoe. Nu-i aşa?

— Eu tot nu pricep de ce e altfel magia joasă, spune Billy şi se uită la Jules. Faţă de ce faci tu cu puma aia.

— E altfel, spune Joseph. Harul lui Jules e numai al ei. Magia joasă o poate face oricine. Şi tu, şi eu. Putem s-o facem chiar şi acasă. Dar e periculoasă. Şi nu e pentru regine.

— Stai, spune Billy. Vrei să spui că tu puteai să faci acasă.

Îşi roteşte mâna, cu un gest care lui Arsinoe nu îi place deloc. Joseph dă din cap şi, după o clipă, Billy ridică din umeri.

— E imposibil. Şi nu pot să-mi închipui că tu ai face vrăji, îmi eşti ca un frate.

Şi ce importanţă are asta? întreabă Arsinoe.

— N-are, se grăbeşte să spună el. Nu ştiu. Ştiu că l-am cunoscut pe Luke, şi pe Ellis, în fine, o mulţime de oameni, dar vrăji? Eu credeam că vrăjile sunt doar pentru fete.

— De ce ar fi doar pentru fete? întreabă Arsinoe, dar nu poate să-l condamne că nu ştie.

— Să lăsăm asta acum, spune Jules. Arsinoe, răspunde la întrebare. De ce ne-ai adus în locul ăsta?

— Pentru că l-am văzut pe familiarul meu, spune Arsinoe.

Jules şi Joseph înţepenesc. Până şi Camden ciuleşte urechile ei ascuţite. Arsinoe ridică mâna şi desface bandajul, dând la iveală rana urâtă, cu crustă roşie, din mijlocul palmei.

— Ne-am folosit de sângele meu. M-am legat de copac şi aşa am trezit harul. Madrigal. Şi-a dat seama cumva că într-un spaţiu sacru o să fim auzite, dacă sângele meu va uda rădăcinile copacului.

Pare o nebunie. Dar ea a fost acolo. A simţit cum ceva trece prin ea şi prin trunchiul copacului. Prin toate pietrele de acolo, prin toată insula. Acolo, sub crengile încovoiate ale copacului, ca în multe alte locuri, insula nu e numai pământ. Acolo, ea respiră şi ascultă.

— Ce ai văzut? o întreabă Jules. Şi unde?

— În visul pe care l-am avut în noaptea asta. Un urs. Un urs mare, brun.

Jules scoate o exclamaţie uşoară de uimire. Dacă Arsinoe ar avea ca familiar un urs mare brun, ar fi cea mai puternică regină naturalistă care a existat vreodată. Mai puternică decât Bernadine cu lupul ei. Poate chiar mai puternică decât Mirabella, care are fulgerul. Jules nu vrea să creadă în puterea magiei joase, dar nici măcar asta nu o împiedică să spere.

— Eşti sigură? insistă Jules.

— Nu sunt sigură de nimic, spune Arsinoe. Dar asta am văzut. Asta am visat.

— Oare poate fi adevărat? se întreabă Joseph.

Arsinoe îşi strânge cu putere mâna rănită, iar din tăietura adâncă începe să curgă din nou sânge, ca şi cum prin gestul ăsta ar putea să confirme adevărul.

— Templul ar putea să se răzgândească şi să n-o mai sprijine pe Mirabella, spune Joseph.

— Asta te-ar deranja? îl întreabă Jules. Se întoarce spre Arsinoe.

Poate n-ar trebui să fie şi el aici. Poate n-ar fi trebuit să vină.

— Am vrut doar să spun că nu interesează pe nimeni dacă noua regină e elementală sau naturalistă, spune încet Joseph. Numai să nu fie toxică.

Jules se încruntă. Nu mai face nicio mişcare, deşi Arsinoe porneşte spre copac.

— N-are ce să strice, nu? întreabă Billy şi face câţiva paşi după Arsinoe. Dacă ne ducem să vedem.

Arsinoe îl bate pe umăr.

— Chiar aşa, Junior! Să mergem!

Porneşte grăbită printre copaci, printre peticele de zăpadă şi gheaţă. Nu se uită înapoi. Chiar dacă nu aude paşii uşori ai lui Jules şi Camden, ştie că sunt acolo. Indiferent dacă e de acord sau nu, Jules n-ar lăsa-o singură.

Când se apropie de copac, Arsinoe vede cu ochii minţii ursul imens. Chiar şi în visul ei era enorm. Parcă acoperea orizontul. Doar o blană maronie, lucioasă, şi un urlet. Colţi albi şi gheare lungi, încovoiate, capabile să sfâşie o căprioară în fugă.

— O să fie un urs îmblânzit, nu? întreabă Billy.

— La fel de îmblânzit precum Camden, răspunde Joseph.

— Adică neîmblânzit, spune Jules. Dar nepericulos pentru

prieteni.

— Puma asta e mai blândă decât jumătate din spanielii pe care îi are mama, remarcă Billy. Dar nu pot să-mi imaginez un urs care să se poarte aşa.

Ocolesc poalele dealului, până la terenul prăbuşit unde se află copacul aplecat şi pietrele sacre.

Copacul e intact. Cu o noapte în urmă, părea că explodase în flăcările galbene, dar acum nu se vede decât o arsură care merge de jos până la primul rând de crengi. Pe ramuri nu mai sunt mugurii pe care îi făcuse Madrigal să apară şi nu se mai vede niciun strop de sânge, ca şi cum n-ar fi fost vreodată.

— Ce s-a întâmplat aici? întreabă Jules, strâmbându-se.

Păşeşte cu grijă pe lângă cărbunii stinşi, apoi trece cu mâna pe deasupra trunchiului înnegrit. După care se şterge pe haină, deşi nici măcar nu l-a atins.

— Am impresia. Spune Billy. Am impresia că simt şi eu ceva. Ca un fel de vibraţie.

— Locul ăsta pare obosit, spune Joseph. Ca şi cum s-ar fi epuizat.

— Nu, spune Jules. Pare exact aşa cum e. Din altă lume. Copacul nu e la fel precum ceilalţi copaci. Nici pământul de aici nu e la fel.

— Da, confirmă Arsinoe, cu respiraţia tăiată. Exact aşa e.

Arsinoe simte furnicături pe ceafă. Niciodată nu a simţit asta. Ca şi cum neliniştea lui Jules şi nervozitatea lui Billy plutesc în aer.

— Ar fi trebuit să fie aici? întreabă Joseph. Aici l-ai văzut tu?

— Da.

— Era acolo, în faţa copacului. Urla, iar în spatele lui, crengile ardeau.

Dar crengile nu sunt arse. Şi i-a adus aici degeaba.

— Cât stăm să-l aşteptăm? întreabă Billy. Poate ar trebui să. Să-l fluierăm?

— Nu e câine, se răsteşte Arsinoe. Nu e animal de companie. Încă puţin. Vă rog.

Se întoarce şi se uită cu atenţie printre copaci. Nu se aude niciun sunet. Nici vânt, nici păsări. Nu e niciun zgomot şi nicio mişcare, aşa cum a fost întotdeauna.

— Arsinoe, spune încet Jules. Nu ar trebui să fim aici. E o greşeală.

— Ba nu, nu e, insistă Arsinoe.

Jules nu a fost aici. Nu ea a fost una cu copacul, sângerând în el. Nu a simţit schimbarea aceea din aer. Madrigal spunea că sângele unei regine trebuie să aibă valoare, şi avea dreptate. Magia joasă făcută de Arsinoe e puternică.

— Ursul va veni, murmură ea. Va veni.

Începe să meargă spre nord.

Arsinoe, o cheamă Jules şi face un pas după ea, dar Billy ridică mâna.

— Las-o puţin, îi spune.

Dar se duce după ea, urmărind-o cum caută cu ochii.

Când apare, nu e deloc greu să-l vezi. Ursul brun e imens şi coboară panta dealului greoi. Umerii i se mişcă prin blană când încearcă să se apropie de ea printre copacii deşi.

Arsinoe e gata să ţipe. Dar ceva o reţine. Ursul nu seamănă deloc cu cel pe care l-a văzut în vis. Aşa cum se chinuie să înainteze prin noroi, cu capul bălăngănind, îţi dă senzaţia că cineva l-a scos dintr-un şanţ, deja mort, şi l-a silit să umble iar pe labele lui putrezite.

— O să mă recunoască, şopteşte Arsinoe şi se forţează să mai facă un pas.

Apoi altul.

Simte miros de putreziciune. Blana ursului se mişcă aşa cum se mişcă o blană cotropită de viermi şi de furnici.

— Jules, şopteşte ea, îndrăznind să se uite în urmă.

Dar Jules e prea departe. Nu are cum să vadă.

— Arsinoe, pleacă de acolo, spune Billy. E o nebunie!

Dar nu poate să plece. Ea l-a chemat, e al ei. Întinde mâna spre el.

Iniţial, ursul nu pare să-şi dea seama că ea e acolo. Continuă să înainteze împleticit şi, ca să fie şi mai rău, e ceva în neregulă cu felul în care merge: umărul stâng se lasă mai jos decât celălalt. Laba lui lasă urme de sânge. Una dintre gheare a crescut prea mult şi i s-a înfipt în labă, aşa cum se întâmplă adesea la urşii bătrâni sau bolnavi.

— Ăsta e? o întreabă Billy. Ăsta e familiarul tău?

— Nu, spune ea şi ochii tulburi şi furioşi ai ursului îi întâlnesc în sfârşit privirea. Fugi! ţipă şi o ia la goană, în timp ce ursul începe să urle şi o porneşte după ea, zguduind pământul.

Aleargă amândoi pe deal în jos şi timpul pare să curgă mai

lent. Acum mulţi ani, când ea şi Jules erau mici, venise în piaţă un ţăran cu ogarii lui morţi, ca să-i prevină pe oameni că e un urs agresiv în zonă. S-a format o echipă de vânători, care l-au găsit şi l-au ucis, câteva zile mai târziu. Era un urs negru, obişnuit, dar câinii aceia morţi nici nu mai semănau cu nişte câini, aşa cum erau, sfâşiaţi de la nas până la coadă de ghearele ursului. După atâţia ani, Arsinoe încă îşi mai aminteşte cum îi atârna unuia dintre ei falca, prinsă doar de o bucată de piele.

Noroiul ridicat de ghearele ursului o loveşte pe umeri. N-o să poată scăpa de el.

Jules ţipă şi se repede la ea, dar Joseph o prinde de mijloc.

Bravo lui. Nu poate s-o lase să-şi rişte viaţa. Trebuie să aibă grijă de ea, aşa cum Arsinoe a ştiut întotdeauna că o să facă.

Îi alunecă piciorul în noroi şi cade cu faţa în jos. Închide ochii. Dintr-o clipă în alta, ghearele ursului îi vor sfâşia spatele şi picioarele. Sângele care i-a mai rămas va păta pământul.

— Hei! strigă Billy. Hei! Hei!

Prostul, se apropiase de urs, ca să fie văzut. Îşi flutură mâinile şi aruncă în el cu bucăţi de gheaţă şi noroi. Bucăţile alea nu fac decât să ricoşeze din blana ursului, dar asta îi dă timp lui Arsinoe să se ridice.

— Fugi! ţipă el. Fugi, Arsinoe!

Aşa, Billy oferă în schimbul vieţii lui Arsinoe viaţa lui. Într-o clipă, ursul se va repezi la el. Poate el crede că merită să facă acest schimb, dar ea, nu.

Arsinoe se aruncă între Billy şi urs. Ursul o izbeşte puternic cu laba. Violenţa loviturii îi dislocă mâna din umăr. Restul îl simte pe faţă.

Zăpada se umple de stropi roşii.

Camden scoate un răget şi se repede în sus, pe deal, sărind pe urs ca un ghem auriu şi ceţos de blană.

Billy o prinde de mijloc pe Arsinoe şi o ridică.

— E cald şi rece, bolboroseşte ea, dar gura ei nu reuşeşte să articuleze cuvintele cum trebuie.

— Hai! spune Billy, şi Jules începe să ţipe.

Camden scoate un vaier jalnic. Rămâne ţeapănă, după ce ursul o izbeşte de trunchiul unui copac.

— Nu! ţipă Arsinoe.

Dar strigătul ei nici nu se aude, pentru că Jules ţipă mai tare şi mai tare, până când nici nu mai seamănă cu vocea ei.

Marele urs brun începe să clatine din cap, apoi îşi îndreaptă labele spre piept. Sapă adânc cu ghearele, de parcă ar vrea să şi scoată de acolo inima.

O fracţiune de secundă, în mijlocul ţipetelor lui Jules, ursul pare că pluteşte în aer.

Apoi se prăbuşeşte la pământ, mort.

Transpiraţia se prelinge pe trupul lui Jules, ca şi cum s-ar afla în canicula verii din Wolf Spring, apoi cade într-un genunchi. Ursul e mort, labele lui mari sunt desfăcute în lături. E inert acum şi pare aproape împăcat, nu bătrân şi bolnav, ci mai degrabă uşurat.

— Jules, spune Joseph şi se lasă pe vine lângă ea. O prinde de umeri şi îi întoarce faţa spre el. Te simţi bine?

— D-d-da, spune ea.

Inspiră adânc. E bine. Şi orice ar fi fost lucrul acela cu care a făcut să-i explodeze inima ursului în piept, acum nu mai e. Poate a intrat la loc în copacul cel chircit.

— Cam, spune ea. Arsinoe.

— Ştiu, spune Joseph.

Porneşte în fugă printre copaci, pe deal, acolo unde zac pe jos Arsinoe şi Camden. Billy şi-a rupt mânecile de la cămaşă şi a legat cu ele strâns braţul lui Arsinoe. Cu altă bucată de cămaşă o apasă cu putere pe faţă.

— Deja a pierdut mult sânge, spune el răguşit. Trebuie s-o ducem la doctor. Acum.

— Nu există niciun doctor aici, spune Joseph încet. Dar sunt vindecători.

— Mă rog, ce-or fi, se răsteşte Billy. Are nevoie de ei.

— Ar trebui să fie la templu, spune Jules, care se apropiase de ei şi îngenunchease alături. Sau acasă, în oraş. O, zeiţă! Sângele.

— Suntem mai aproape de case, nu? Nu poţi să intri în panică acum, Jules. Ascultă-mă. Obrazul ăsta o să sângereze ca naiba, iar sângele din zăpadă o să-ţi dea impresia că sângerează şi mai mult. Poţi să ne ajuţi sau o să leşini? o întreabă Billy.

— Nu leşin.

— Oare nu facem mai rău dacă o mişcăm? întreabă Joseph.

— N-avem încotro, spune Billy. Curge prea mult sânge N-am cum să-l opresc.

Billy şi Joseph schimbă o privire sumbră peste trupul lui

Arsinoe. Jules abia vede, lacrimile i-au înceţoşat ochii. Billy i-a spus că nu trebuie să se panicheze, dar nu poate să se liniştească. Arsinoe e tare palidă!

— Bine, spune Billy. O ţii de coapse şi de picioare. Eu o ţin de umeri şi păstrez presiunea pe obraz.

Jules face aşa cum îi spune el. Aproape instantaneu i se umplu mâinile de sânge cald.

— Joseph, spune ea. Camden. Te rog, n-o lăsa pe Camden.

— N-o las, îi spune el şi o sărută în grabă. Promit.

Jules şi Billy coboară cu Arsinoe printre copaci, urmaţi de Joseph, care o ţine pe Camden pe umeri. Marea felină geme uşor. Când Jules întoarce capul s-o vadă, Cam îi linge urechea lui Joseph.

Când ajung la Wolf Spring, toţi sunt epuizaţi. Cel mai apropiat vindecător stă la numai patru străzi de la intrarea în oraş, dar nu mai pot ajunge până acolo.

La Wolverton, spune Billy, şi arată cu bărbia.

Se împinge în uşă până când o deschide şi strigă după doamna Casteel până când o mulţime de oameni încep să se agite în jurul lor.

— Nimeni nu poate să ne ajute în oraşul ăsta? strigă el furios.

O aşază pe Arsinoe pe o canapea de lângă perete şi apoi aşteaptă. Când, în sfârşit, apare vindecătorul, însoţit de două preotese, ca să dezinfecteze rănile şi să le coasă, îi dau la o parte pe Billy şi pe Joseph.

— Ce e asta? întreabă una dintre preotese. De la ce sunt rănile astea? Au atacat-o iar cei din Rolanth? A venit Mirabella prin pădure?

— Nu, spune Jules. A fost un urs.

— Un urs?

— Noi. Începe Jules, dar se opreşte.

Totul s-a întâmplat aşa de repede. Dar ea ar fi trebuit să-şi dea seama. Ar fi trebuit s-o apere.

— Ne plimbam, spune Joseph, din spatele ei. Ne-am abătut de la drum. Ursul ne-a atacat pe neaşteptate.

— Unde? întreabă preoteasa, ducând mâna la pumnalul cu lamă zimţată de la brâu. O să trimit un grup de vânători.

— Nu e nevoie, spune Jules. L-am omorât eu.

— Tu?

— Da, ea, spune Joseph, cu voce fermă. Adică ea şi puma.

O prinde pe Jules de mijloc şi o întoarce spre el, ca s-o scutească de alte întrebări. Se apropie amândoi încet de Billy, care stă în genunchi şi îi mângâie capul lui Camden. Puma încă nu se poate ridica, dar toarce.

— Joseph? întreabă Jules. O să supravieţuiască amândouă, nu?

— Tu ai făcut din Camden o pumă foarte puternică, spune el şi o strânge la piept. Şi noi doi ştim bine că Arsinoe e mai tare decât orice urs.

Conacul Greavesdrake

În conacul Greavesdrake nu lipseşte niciodată otrava. Cine deschide un dulap sau un sertar o să găsească probabil o pulbere, o tinctură sau vreun borcan cu rădăcini otrăvitoare. În Indrid Down se şopteşte pe la colţul străzii că atunci când clanul Arron va fi izgonit de acolo, familia Westwood o să dea foc casei. Că le e teamă, pentru că toate de acolo sunt otrăvite. Ce proşti! Ca şi cum cei din familia Arron ar fi aşa de neglijenţi cu meşteşugul lor. Ca şi cum au fost vreodată neglijenţi.

Natalia stă în picioare în faţa şemineului din camera otrăvurilor şi bea cu Genevieve un ceai. Katharine este ceva mai departe, la mese, şi lucrează. Combină şi amestecă întruna, cu mănuşile ei negre de protecţie.

— În sfârşit, s-a întâmplat şi asta, spune Genevieve. S-a schimbat vremea, de acum e prea cald cu focul aprins. Ar trebui să deschideţi geamurile.

— Aici, nu, spune Natalia.

Niciodată aici. În camera asta, chiar şi o adiere de vânt care ar sufla peste o anumită pulbere ar putea însemna o regină moartă pe loc.

Genevieve se strâmbă şi se răsuceşte pe jumătate în scaun.

— Ce face ea acolo?

— Lucrează, răspunde Natalia.

Întotdeauna Katharine a lucrat foarte bine cu otrăvurile. Chiar şi când era mică, se apleca peste mesele cu fiole aşa de entuziastă, încât Genevieve trebuia s-o tragă de-acolo şi s-o plesnească peste faţă, ca să fie mai serioasă. Dar Natalia a pus punct acestei situaţii. Tocmai faptul că regina face cu atâta

bucurie otrăvuri îi place ei cel mai mult.

Genevieve oftează.

— Ai auzit ultima noutate? întreabă ea.

— Da. Presupun că de-asta ai şi venit acasă. Ca să fii sigură că aud vestea.

— Dar e foarte interesant, nu crezi? spune Genevieve. Îşi aşază ceaşca pe masă şi îşi scutură degetele de firimituri, pe farfurie. Mai întâi tentativa aceea din pădurea Masthead şi acum Arsinoe să zacă aproape moartă în patul ei?

În spatele lor, toate zăngănelile şi clinchetele încetează, pentru că regina se opreşte ca să audă ce vorbesc.

— Ei spun că a fost atacată de un urs, zice Natalia.

— Un urs care să atace o regină naturalistă? Genevieve îşi îngustează ochii. Sau cumva Mirabella e mai deşteaptă decât am crezut noi? O moarte „accidentală” ca asta nu ar putea fi considerată un atac.

— Când a plecat din Rolanth ca s-o ucidă pe Arsinoe în pădure, nu i-a prea păsat că lumea o să-şi dea seama că e un atac, spune Natalia.

Se uită la Katharine. Atacul acela i-a uimit pe toţi. Pădurea Masthead e la jumătate de zi de mers cu calul de Indrid Down. Elementala asta obraznică reuşise să se apropie cam mult.

Natalia se îndepărtează de foc şi se duce la Katharine şi îi pune mâna pe umărul micuţ. Pe masă e o adevărată harababură. Ai zice că a scos otrăvuri din toate rafturile şi sertarele.

— Ce avem noi aici, Kat?

— Deocamdată, nimic, răspunde tânăra regină. Mai trebuie să o fierb şi s-o concentrez. Şi după aceea va trebui să fie testată.

Natalia se uită la borcanul de sticlă, în care se văd două degete de lichid chihlimbariu. Combinaţiile care pot fi create aici sunt nesfârşite. Camera otrăvurilor din conacul Greavesdrake este, din mai multe puncte de vedere, superioară celei din Volroy. În primul rând, e mult mai bine organizată. Şi aici se găsesc o mulţime de poţiuni speciale făcute chiar de Natalia.

Natalia îşi trece mâna peste lemnul mesei, plină de mândrie. Oare câte vieţi a terminat ea de la masa asta? Câţi soţi nedoriţi şi câte amante incomode? O mulţime de probleme ale continentalilor, rezolvate de aici, pentru alianţa şi în interesul regelui-consort.

Întinde mâna spre borcan, şi Katharine se crispează, de parcă ar trebui să-şi facă griji pentru Natalia.

— Să nu se verse pe lemn. E caustică, explică ea şi se îmbujorează.

— Caustică? se miră Natalia. Cui i s-ar potrivi o astfel de otravă?

— Nu lui Arsinoe, desigur, spune Katharine. Faţă de ea încă pot să mă port cu milă.

— Cu milă, mormăie Genevieve, care le asculta de lângă foc.

— Atunci Mirabellei?

— Toată lumea zice că e aşa de frumoasă, spune ea. Dar frumuseţea trupească e doar la suprafaţă.

Ridică privirea spre Natalia cu un aer aşa de timid, încât aceasta începe să râdă şi o sărută pe frunte.

— Natalia.

E majordomul ei, care stă lângă uşă cu spatele perfect drept.

— A venit cineva care vrea să te vadă.

— Acum?

— Da.

Katharine se uită la otrava ei, apoi la Genevieve. Nu a terminat încă, dar nu îi place să rămână acolo cu ea, în lipsa Nataliei.

— Ajunge pe ziua de azi, spune Natalia.

Toarnă cu îndemânare otrava din borcan într-o fiolă şi îi pune dop. Apoi o aruncă în sus şi o prinde. Când deschide palmele în faţa lui Katharine, otrava nu mai e, a dispărut în mâneca ei. O scamatorie simplă, pe care un toxic e bine s-o înveţe. Şi-ar dori să ştie şi Katharine mai multe scamatorii.

— O păstrez eu şi termini mai târziu.

Vizitatorul o aşteaptă pe Natalia în birou. Nu e un chip necunoscut, dar o surprinde. Este William Chatworth, tatăl primului curtezan, care deja s-a aşezat într-unul dintre fotoliile ei largi. Chiar în fotoliul ei preferat.

— Pot să-ţi ofer ceva de băut? îl întreabă ea.

— Mi-am adus eu ceva.

Bagă mâna în haină şi scoate de acolo o sticlă de argint. În treacăt, se uită cu dispreţ la barul ei. Privirea i se opreşte o clipă asupra coniacului ei favorit, dres cu cucută, în care pluteşte în suspensie un frumos scorpion negru.

— Nu era nevoie, spune ea. Întotdeauna avem băuturi

neotrăvite pentru musafiri.

— Şi pe câţi i-aţi otrăvit din greşeală?

— Pe nimeni important, spune ea şi zâmbeşte. Avem parteneriate cu continentalii de trei generaţii şi niciodată nu am otrăvit pe cineva care să nu fi meritat. Nu mai fi aşa paranoic.

Aşezat aşa în fotoliul acela, Chatworth are un aer foarte stăpân pe sine şi uşor arogant, ca şi cum ar fi la el acasă. E la fel de chipeş şi de îngâmfat ca atunci când l-a întâlnit prima oară, cu mulţi ani în urmă. Se apleacă spre el, îi pune mâna pe umăr şi apoi o lasă să alunece pe piept.

— Nu, spune el. Nu azi.

— Deci, doar afaceri. Cred că sunt dezamăgită.

Se aşază între pernele moi ale fotoliului din faţa lui. William e un amant foarte bun. Dar de fiecare dată când se culcă cu el, are impresia că el o dispreţuieşte mai mult. Ca şi cum ea i-ar oferi ceva care nu mai poate fi apoi recuperat.

— Îmi place felul în care vorbeşti, spune el.

Ea soarbe din pahar. Probabil că îi place cum vorbeşte. Îi mai place şi cum arată. Ochii lui se plimbă neîncetat pe trupul ei, chiar şi acum, când vrea să discute afaceri. Pentru bărbaţii de pe continent, orice afacere discutată cu o femeie îi poartă automat între picioarele ei.

— Cum ţi s-a părut fiul meu? întreabă el.

— E un băiat bun, spune ea. Plin de farmec, la fel ca tatăl lui. Mi s-a părut foarte ataşat de Wolf Spring.

— Nu-ţi face griji, spune Chatworth. O să facă ce îi spun. Înţelegerea noastră a rămas în picioare.

Înţelegerea lor. Încheiată cu mult timp în urmă, când Natalia i-a cerut să-i găsească un loc pentru exilul lui Joseph Sandrin. A fost simplu să-l aleagă pe prietenul şi amantul ei. Nu a reuşit să-l ucidă pe tânărul Sandrin, aşa cum şi-ar fi dorit, dar ceva tot a obţinut. Întotdeauna poţi obţine ceva, dacă te uiţi cu atenţie.

— Bine, spune ea. O să aibă numai de câştigat dacă se va supune. Numai tratatele comerciale sunt suficiente ca situaţia financiară a familiei tale să devină uluitoare.

— Da, spune el. Şi celelalte?

Natalia îşi termină băutura şi se ridică să-şi umple din nou paharul.

— Ce pudic mai eşti, spune ea şi începe să râdă. Spune direct. „Asasinate”. „Crime”. „Otrăviri”.

— Nu fi vulgară.

— Nu e vulgaritate. Dar ea oftează.

— Da, spune. Şi celelalte.

Va ucide pe oricine va trebui să fie ucis, discret, de la distanţă, astfel încât nicio urmă să nu ducă la ea, şi asta cât timp alianţa lor va exista. Aşa a făcut, şi la fel şi ceilalţi membri ai familiei Arron, pentru familia fiecărui rege-consort.

— Dar de ce ai venit? îl întreabă ea. Aşa de repede şi inopinat. Nu cred că ai vrut doar să consolidezi o veche înţelegere.

— Nu, spune el. Am venit fiindcă am aflat un secret care nu-mi place. Unul care ar putea pune capăt tuturor planurilor noastre.

— Şi care-ar fi secretul?

— Abia m-am întors de la Rolanth, unde am fost să aranjez o întâlnire între fiul meu şi regina Mirabella. Iar Sara Westwood mi-a spus un secret pe care tu nu cred că-l ştii.

— Natalia pufneşte. Puţin probabil. Insula poate să rămână ascunsă, dar nu se pricepe deloc să-i ascundă ei ceva.

— Dacă ai aflat secretul de la Sara Westwood, atunci ţi-ai ostenit degeaba calul. Sara nu e decât o femeie drăguţă. Drăguţă şi credincioasă. Iar calităţi mai inutile decât astea nici nu ştiu să existe.

— Aproape toată lumea din Fennbirn e credincioasă, spune Chatworth. Dacă ai fi avut şi tu o ureche în templu, n-ar fi trebuit să vin eu să-ţi spun toate astea.

Ochii Nataliei scapără de furie. Dacă ar înmuia deschizătorul de scrisori în coniacul ei, ar putea să-l înjunghie în gât. Ar fi interesant să vadă dacă ar muri din cauza otrăvii sau din cauza pierderilor de sânge.

— Ei plănuiesc să asasineze reginele, spune el.

În prima clipă, Natalia nici nu înţelege sensul cuvintelor, aşa de ridicol sună.

— Poftim? Evident că fac asta. Toţi facem asta.

— Nu, spune Chatworth. Mă refer la templu. La preotese. După ceremonia voastră de la festival. Au de gând să ne prindă în ambuscadă. Să o ucidă pe regina noastră, dar şi pe cea din Wolf Spring. A spus că asta s-ar numi „An Sacrificial”.

— „An Sacrificial”, repetă Natalia.

— O generaţie în care două regine sunt slabe şi numai una e puternică. Nu se poate spune că e ceva neadevărat. Dar n-a

auzit până acum ca reginele slabe să fie ucise de preotese la ceremonia de revelare.

— Luca, murmură ea. Ce şmecheră eşti!

— Ei? face Chatworth şi se apleacă spre ea. Ce facem acum?

Natalia clatină din cap şi îşi compune un zâmbet voios.

— Noi nu facem nimic. Tu ai făcut deja destule. Acum lasă-i pe cei din familia Arron să se ocupe de templu.

— Eşti sigură? o întreabă el. Ce te face să crezi că o să reuşiţi?

— Simplul fapt că reuşim de o sută de ani încoace.

Wolf Spring

Când Arsinoe se trezeşte, ştie că e ceva în neregulă cu faţa ei. La început se gândeşte că a dormit rău, poate prea mult şi-a apăsat faţa pe pernă. Atâta că e întinsă pe spate.

În cameră e linişte şi lumină ca în miezul zilei; nu ştie cât de mult a dormit. Draperiile albastru cu alb sunt trase peste geamuri. Masa de scris e plină cu farfurii de mâncare, ce zac neatinse.

— Ursul, şopteşte ea.

Jules îşi face apariţia lângă pat, iar părul ei castaniu arată ca o claie dezordonată.

— Nu te mişca, îi spune ea, dar Arsinoe încearcă să se ridice în coate.

Când face asta, umărul ei drept urlă de durere.

— Măcar dă-mi voie să te ajut.

Jules o ridică în fund şi îi aşază la spate un morman de perne.

— Cum de n-am murit? întreabă Arsinoe. Unde e Camden?

— Camden e bine, spune Jules. E acolo.

Face semn cu capul spre patul ei, unde stă întinsă puma. Marea felină pare că se odihneşte relativ liniştită. Are câteva răni, iar unul dintre picioarele din faţă e bandajat şi prins într-o eşarfă, dar putea să fie şi mai rău.

— Şi-a rupt umărul, spune Jules încet. Până când s-a gândit cineva să aibă grijă şi de ea. N-o să se mai sudeze cum trebuie.

— E vina mea, murmură Arsinoe, iar Jules lasă ochii în pământ.

— Puteai să mori, spune ea. Madrigal nu trebuia să te înveţe magie joasă.

— A vrut doar să mă ajute. Nu e vina ei că ceva nu a mers bine. Toată lumea ştie că uneori se întâmplă şi asta în magia joasă. Toată lumea ştie care sunt riscurile.

— O spui de parcă ai fi în stare s-o faci iar, cu toate riscurile.

Arsinoe se încruntă. Sau încearcă. Gura nu i se mişcă aşa cum vrea ea. Iar obrazul îl simte ciudat de greu. E o parte din faţa ei pe care n-o mai simte deloc, de parcă i-ar fi crescut o piatră în piele.

— Nu vrei să deschizi fereastra, Jules?

— Sigur că da.

Se duce la fereastră şi trage draperiile. Aerul proaspăt e o uşurare. Camera miroase a stătut, a sânge şi a prea mult somn.

— Luke a venit pe aici, spune Jules. A adus prăjituri.

— Arsinoe duce mâna la faţă şi trage de bandaje.

— Arsinoe, nu!

— Adu-mi o oglindă.

— Trebuie să stai în pat.

— Nu mă enerva. Adu-mi o oglindă de la Madrigal.

În primul moment, are impresia că Jules o va refuza. Acesta e momentul în care se instalează cu adevărat frica în ea. Dar în cele din urmă Jules se duce la dulapul lui Madrigal, unde răscoleşte până când dă de o oglinjoară cu mâner de sidef.

Arsinoe îşi trece mâna zdravănă prin părul negru şi des şi îl netezeşte în creştet, unde e ciufulit de la statul pe pernă. Apoi ridică oglinda şi se uită.

Nu clipeşte. Nici măcar când Jules începe să plângă cu mâna la gură. Trebuie să-şi adune forţele ca să se uite. Să vadă fiecare bucăţică de carne roşie cusută. Fiecare nod oribil de aţă neagră care ţine laolaltă ce a mai rămas din faţa ei.

Aproape tot obrazul drept s-a dus, acolo unde trebuiau să fie pometii e o gaură. Linii negre, cusute, pornesc din colţul gurii până spre colţul ochiului. Încă o linie de cusături, mai groasă, acoperă adâncitura pometelui, până jos, la bărbie.

— În fine, spune ea. Încă niţel mai sus şi trebuia să port acum un bandaj pe ochi.

Începe să râdă.

— Arsinoe, încetează!

Ea se uită în oglindă la cusăturile care plesnesc până când sângele începe să i se scurgă pe bărbie. Jules încearcă s-o liniştească, o strigă pe Cait, apoi pe Ellis, dar Arsinoe râde şi mai

tare.

Rănile se desfac. Sarea din lacrimile ei arde. E un mare noroc că niciodată nu i-a păsat cum arată.

Jules îl găseşte pe Joseph la şantierul familiei, luptându-se cu un morman încâlcit de funii şi parâme. E o zi călduroasă, şi-a scos haina şi şi-a suflecat mânecile de la cămaşă. Ea se uită la el cu tristeţe cum îşi şterge transpiraţia de pe frunte. Are genul ăla de frumuseţe care atrage toate privirile.

— Jules, spune el când o vede şi lasă jos mormanul de funii. Cum se simte?

— E Arsinoe, spune ea. Şi-a rupt cusăturile. Acum o cos din nou. Nu am putut să rezist. N-am mai suportat.

El îşi curăţă degetele cu o batistă. Ar lua-o de mână dacă ar crede că-i permite.

— Mă pregăteam să vin la ea cu flori, spune el şi chicoteşte uşor. Îţi dai seama? Vreau s-o văd, dar nu ştiu dacă ea vrea să mă vadă. Dacă vrea să fie văzută aşa.

— O să vrea să te vadă, spune Jules. Arsinoe nu se ascunde niciodată.

Jules se întoarce cu faţa spre apă, ascunsă de bărcile ancorate la doc, abia vizibilă spre marginea cheiului.

— Mă simt ciudat, spune ea. Fără Camden. Fără Arsinoe. Ca şi cum mi-aş fi pierdut umbrele.

— O să se întoarcă amândouă.

— Dar nu vor mai fi ca înainte.

Joseph îi prinde umărul cu degete şovăitoare, iar ea se reazemă de pieptul lui, cu spatele. Pentru o clipă, el pare gata s-o ia în braţe, s-o ridice ca pe un fulg.

— Şi eu o iubesc, Jules, spune el. Aproape la fel de mult ca pe tine.

Se uită amândoi la apele golfului. E linişte pe ape, valurile sunt mici şi bate un vânt uşor, ai impresia că ai putea pluti aşa, la nesfârşit.

— Joseph. Cât aş fi vrut s-o putem scoate de pe insula asta acum cinci ani!

Billy nu zâmbeşte când intră în cameră, iar asta e bine. Sau cel puţin e mai bine decât feţele alea vinovate, speriate şi zâmbetele forţate pe care încearcă să le afişeze vindecătorii şi

cei din familia Milone. Ţine mâna în sus. I-a adus flori. Flori mari, de un galben-portocaliu intens, flori care nu provin din serele de la Wolf Spring.

— Tata le-a comandat, spune el. Tocmai de la florarul preferat al mamei. Le-a trimis chiar din clipa în care a aflat. Când noi nu ştiam dacă vei trăi sau vei muri. A spus să le folosesc oricum, pentru curtare sau pentru condoleanţe. Vrei să le calc în picioare?

— Într-o casă de naturalişti?

Îi ia florile din mână. Au petale mici şi catifelate şi miros puţin ca portocalele pe care le importă ei în timpul verii.

— Sunt foarte frumoase, spune ea. Jules le poate face să rămână înflorite mult timp.

— Dar tu, nu.

— Nu. Eu nu.

Pune florile pe noptieră, lângă pervaz, alături de ghemotocul uscat care e acum feriga ei veştejită. Billy îşi lasă haina pe scaun, dar nu se aşază acolo, ci la picioarele patului.

— Cum ai ajuns în situaţia asta? o întreabă el. Dacă într-adevăr eşti lipsită de har. De ce te-au adus în familia Milone? Au câştigat un soi de concurs? Sau l-au pierdut?

Arsinoe râde şi durerea începe să-i înjunghie obrazul. Billy se apleacă spre ea, vede cum îşi ţine obrazul, dar nu are ce să-i facă. În plus, a meritat, pentru râsul ăla.

— N-a spus nimeni niciodată că nu am har, replică Arsinoe. Cel puţin, nu atunci. Niciuna dintre noi n-a fost categorisită drept lipsită de har.

— Categorisită?

— Regina ştie cum e fiecare de la naştere, spune Arsinoe. Apoi ea pleacă şi ne lasă în grija moaşei. Când ne facem destul de mari, vin familiile să ne ia. La mine a venit Jules. Datorită ei nu am fost aşa de speriată. A venit de mână cu mătuşa Caragh şi cu Matthew.

— Aha, face Billy şi se lasă pe spate. Mătuşa Caragh şi Matthew, fratele lui Joseph. Din câte am înţeles, au avut o relaţie serioasă.

— Aşa e, răspunde Arsinoe. Unii spuneau că prea serioasă pentru el. Că era mult prea tânăr. Dar eu n-am să uit niciodată faţa lui atunci când au luat-o.

Arsinoe îşi drege vocea. Ce ridicol trebuie să arate, zăcând în

pat plină de bandaje şi povestind despre iubiri pierdute.

— Ai sărit în faţa ursului pentru mine, spune el.

— Tu ai sărit prima dată în faţa lui, pentru mine.

El zâmbeşte puţin.

— Apoi Jules l-a ucis, spune el. Înainte, mă gândeam că e mult prea puternică, şi asta nu îi e nimănui de folos. Dar am avut mare noroc că a fost acolo.

— Da, încuviinţează Arsinoe. O să am grijă s-o iau cu mine când voi face următoarea încercare.

— Următoarea? Arsinoe, era să mori.

— Şi dacă nu mai fac o încercare, o să mor sigur.

Se uită unul la celălalt. Billy e primul care îşi mută privirea.

— Reginele ştiu. Ce eşti tu, spune el şi clatină din cap. Eşti foarte ciudată, în multe privinţe.

— Ai auzit ce se spune, că reginele nu sunt de fapt oameni, replică ea. Aşa că atunci când ne omorâm între noi, nu omorâm o persoană în carne şi oase. Se uită în jos şi adaugă: Aşa se spune. Nu mai sunt atât de sigură că e şi adevărat.

— Dar, adevărat sau nu, nu contează. Aşa e obiceiul insulei. Şi se apropie începutul. După dezgheţ, vine Beltane. În curând, insula va începe să se mute de la margini către interior. Toate casele mari o să se pregătească pentru cele trei nopţi petrecute în Valea Innisfuil.

— Ieri am primit o scrisoare de la tata, spune Billy. Dar nu am deschis-o. Ştiu ce spune, că trebuie să mă întâlnesc cu Mirabella, dar eu nu vreau.

— Vrei să câştig eu, spune Arsinoe. Vrei să te căsătoreşti cu mine.

Billy zâmbeşte.

— Nu vreau să mă căsătoresc cu tine. N-ai calităţile necesare unei soţii. Dar nu vreau să mori. Mi-ai devenit prietenă, Arsinoe.

Îi ia mâna şi i-o strânge, iar ea e uimită cât de mult înseamnă cele spuse de el. Cuvintele lui sunt sincere, chiar dacă ea ştie că până la urmă o să se ducă s-o întâlnească şi pe Mirabella.

— Vrei să vezi?

Îşi atinge faţa.

— Acum suntem copii? întreabă el. Ne comparăm juliturile?

— Dacă am face asta, eu aş câştiga.

Întoarce capul şi îşi scoate bandajele. Cusăturile s-au lipit puţin de pansament, dar nu mai sângerează.

Billy se uită cu atenţie. Vede tot ce e de văzut.

— Ai vrea să mint şi să spun că am văzut chestii şi mai rele? o întreabă el, iar ea clatină din cap. E un cântecel despre voi, ştiai? La noi, pe continent. Îl cântă fetiţele când sar coarda.

— Trei vrăjitoare întunecate, născute într-o vâlcea, trei surori delicate nicicând nu se vor iubi.

— Trei vrăjitoare întunecate, toate trei frumoase, două vor fi devorate şi doar una regină va fi.

— Aşa vi se spune acolo, pe continent. Vrăjitoare. Aşa mi-a spus şi tata că sunteţi. Monştri. Animale. Dar tu nu eşti un monstru.

— Nu, răspunde ea încet. Şi nici surorile mele. Dar asta nu schimbă cu nimic ceea ce trebuie să facem. Îl prinde de mână şi îl strânge uşor. Întoarce-te la familia Sandrin, Junior, îi spune. Du-te şi citeşte-ţi scrisoarea.

Indrid Down

Pietyr Renard nu primise niciodată invitaţie să intre în Volroy, dar la asta visase dintotdeauna. Încă de când era mic şi tatăl lui îi povestea despre palat. Pe holuri nu e nimic care să atenueze zgomotele, îi spunea el. La Volroy, ornamentele sunt refuzate, pentru că se consideră că există înăuntru lucruri mult prea importante ca să mai fie nevoie şi de tapiserii. Numai în camera în care se întâlneşte consiliul mai există ceva în afară de pereţii negri şi netezi – un basorelief care înfăţişează florile naturaliştilor, focurile elementalilor, veninul toxicilor şi carnagiul războinicilor. Îi şi desenase lui Pietyr, cu cărbune pe hârtie, partea care îi reprezenta pe toxici – un ghem încâlcit de vipere pe un pat din petale de leandru.

Îi promisese că o să-l ducă acolo şi pe el, când va împlini vârsta majoratului. Dar asta era înainte de casa de la ţară şi de noua lui soţie.

— Pe aici, spune valetul care îl conduce pe scări, în turnul de est, unde îl aşteaptă Natalia.

Nici nu are nevoie de un ghid. S-a plimbat prin Volroy de mii de ori în imaginaţia lui.

Când trec pe lângă o fereastră, el se uită la turnul de vest. Gigantic, mătăhălos, acoperă toată priveliştea. Văzut de

aproape, nu-ţi mai face aceeaşi impresie ca de la distanţă, când pare că se înfige în cer ca un pumnal gravat. De aici îl vezi negru şi sinistru, bine ferecat în aşteptarea noii regine.

Valetul se opreşte în faţa unei uşi mici şi face o plecăciune. Pietyr ciocăneşte şi intră.

E un mic birou circular, care seamănă mai degrabă cu chilia unei preotese, o mică nişă ciudată, scobită într-un perete de piatră. Lângă singura fereastră din încăpere, Natalia pare prea mare pentru camera asta.

— Vino, îl îndeamnă.

— Am fost surprins că m-ai chemat aici, spune el.

— Ştiam că asta îţi doreşti, replică ea. Să vezi o frântură din premiul tău. Este aşa cum ţi-ai imaginat?

Pietyr se uită pe fereastră şi fluieră.

— Trebuie să mărturisesc, întotdeauna am crezut că trebuia să aibă trei turnuri, nu două. Trei, câte unul pentru fiecare regină. Dar acum înţeleg. E o construcţie uluitoare. Chiar şi două turnuri sunt o realizare măreaţă.

Natalia se duce în partea cealaltă a camerei, unde e un mic dulăpior; paşii ei răsună pe podea ca potcoavele unui cal pe o alee pietruită. Sunt foarte puţine covoraşe pe jos. Probabil că pe servitori îi dor groaznic picioarele.

— Natalia umple două pahare cu un lichid gălbui. Vin de mai. Îi simte aroma chiar şi de la fereastră. O alegere ciudată. E o băutură pentru copiii toxici. Ia paharul şi îl miroase, dar nu simte nicio toxină.

— Cu ce ocazie? întreabă el. N-am mai băut vin de mai de ani de zile. Mama mea vitregă îl făcea vara, pentru mine şi verii mei. Îndulcit cu miere şi suc de căpşune.

— Aşa îi făceam şi eu lui Katharine, spune Natalia. Îi plăcea atât de mult. Deşi la început i-a fost groaznic de rău, mititica Pietyr ia o gură de vin. E foarte bun, chiar şi neîndulcit.

— E din podgoria din Wolf Spring, spune Natalia. Or fi nişte ticăloşi naturalştii ăştia, dar se pricep să cultive struguri. În fiecare boabă este un mic soare, aşa spun.

Pufneşte dispreţuitor.

— Mătuşă Natalia. Ce s-a întâmplat?

Ea clatină din cap.

— Tu eşti un băiat pios, Pietyr? Cunoşti bine templul?

— Nu cine ştie ce. Marguerite a încercat să mă atragă, după

ce s-a căsătorit cu tata. Dar era prea târziu.

— Niciodată nu e prea târziu. L-a convins pe taică-tău să iasă din consiliu, nu? Să renunţe la capitală şi la familia lui. Natalia oftează. Ce bine ar fi fost dacă Paulina nu murea. A fost o insultă imensă la adresa ei când Christophe s-a căsătorit cu Marguerite.

— Da, spune el. Dar nu de asta m-ai adus aici.

Natalia râde.

— Semeni aşa de mult cu mine! Atât de direct. Şi ai dreptate. Te-am chemat aici, fiindcă templul complotează împotriva noastră. Ai auzit ceva de un anume „An Sacrificial”?

— Nu, spune Pietyr.

— Nu mă surprinde. Aproape că te-ai sechestrat cu Katharine. Anul Sacrificial se referă la o generaţie de regine în care una singură e puternică, iar celelalte sunt slabe.

— Adică o generaţie ca a noastră.

— Da, spune ea. Şi partea asta a poveştii e adevărată. Chiar şi eu îmi amintesc povestea, mi-a spus-o bunica mea, iar ea o ştia de la bunica ei. Numai că templul a decis să devieze de la poveste.

— Cum aşa?

— Spune că în Anul Sacrificial cele două regine slabe sunt ucise de mulţime după ceremonia de revelare.

— Ce?

Pietyr lasă repede paharul din mână şi câţiva stropi se varsă pe pervazul ferestrei.

— Spune că se adună lume multă, care le smulge braţele şi capetele reginelor, după care le aruncă în foc. Asta intenţionează să se întâmple cu Arsinoe şi Katharine. Încearcă să facă din Mirabella o regină cu Mâini Albe.

Pietyr îşi ţine răsuflarea. Reginele cu Mâini Albe sunt foarte îndrăgite de popor. Numai o Regină Albastră e iubită mai mult ca ele. Dar n-a mai fost niciuna de două sute de ani încoace.

— Partea asta din poveste nu e adevărată, spune Natalia. Cel puţin eu nu am auzit de aşa ceva.

— Înseamnă că bătrâna Luca e de-a dreptul disperată, nu? E ceva în neregulă cu elementala ei.

— Se poate. Dar e posibil ca templul să profite, pur şi simplu, de ocazie. Nu contează. Important e că noi am aflat.

— Cum am aflat?

— Mi-a şoptit o păsărică idioată de pe continent. Mi-a spus la

ureche.

Pietyr îşi trece mâinile peste faţă. Katharine. Dulcea Katharine. Vor să-i taie mâinile şi capul. Vor să-i dea foc.

— Cum de numai eu sunt aici, Natalia? Unde sunt Genevieve, Lucian şi Allegra?

— Nu le-am spus. Nu au ce să facă. Natalia se uită pe fereastră, peste oraş, la dealuri. Nimic nu se întâmplă pe insula asta fără ştiinţa mea. Sau cel puţin aşa credeam. Dar ştiu sigur că toate cuţitele ceremoniale pe care le are templul sunt trimise acum la Innisfuil. Toate preotesele vor fi înarmate.

— Atunci ne înarmăm şi noi!

— Nu suntem soldaţi, nepoate. Şi chiar dacă am fi, nu mai avem timp. Ar trebui să adunăm toţi toxicii din oraş. La Innisfuil, elementalii şi preotesele vor fi de trei ori mai mulţi ca noi.

Pietyr o apucă de braţ şi o strânge cu putere. Poate n-a văzut-o el prea des până acum, dar ştie din povestirile tatălui său destul cât să-şi dea seama că nu e în regulă. Matroana clanului Arron nu acceptă aşa uşor că a fost păcălită.

— N-o să stăm deoparte ca să-i lăsăm să ne decapiteze regina, spune el. Slăbeşte puţin strânsoarea mâinii şi îşi îndulceşte tonul. Nu pe Katharine a noastră. Nu pe Kat.

— Ce-ai face tu ca s-o salvezi, Pietyr? La Beltane suntem aproape lipsiţi de putere. Preotesele supraveghează totul, de la Vânătoare până la revelare. Va fi aproape imposibil să faci vreo manevră cu ele acolo.

— Aproape imposibil, subliniază el. Dar nu imposibil. Şi eu o să fac tot ce trebuie făcut. O să fac orice.

— Ea zâmbeşte.

— O iubeşti.

— Da, spune el. Şi tu o iubeşti.

Wolf Spring

Ellis îi face lui Arsinoe o mască sub care să-şi ascundă rănile care au început să se vindece. Este aşa de subţire şi aşa de bine croită, încât se poate susţine doar sprijinită pe nas, dar el mai face şi nişte găuri în laterale, ca să poată fi legată la spate cu panglici subţiri, negre. Masca e neagră şi lucioasă, şi depăşeşte puţin nasul şi obrazul bun, îngustându-se către bărbie pe partea

dreaptă. La cererea ei, pictează şi nişte dungi roşii, de la coada ochiului în jos, pe obraz.

— Curtezanii vor fi foarte impresionaţi, spune el. Când vor coborî de pe corăbiile lor, se vor întreba cine eşti. Ce se află în spatele măştii.

— Şi vor fi oripilaţi când vor afla, replică ea, dar când vede că Ellis se încruntă, îi atinge uşor braţul. E o mască superbă. Mulţumesc.

— Dă-mi voie să te ajut să ţi-o pui, spune Jules.

— Nu, zice Arsinoe. Mai bine o păstrez. Pentru debarcare, cum spune Ellis.

Cait încuviinţează solemn din cap.

— E o idee bună. E mult prea frumoasă ca s-o foloseşti degeaba.

Îşi loveşte mâinile şi făina zboară din palmele ei. Pregătise un aluat de plăcintă pentru cele din urmă mere de toamnă conservate. Jules tăiase fâşii lungi de aluat, ca să facă un grilaj deasupra. Urma s-o ajute şi Madrigal, dar în dimineaţa aceea nu fusese de găsit.

Afară se aud cotcodăceli din coteţul găinilor, de lângă casă. Jules se uită pe fereastră.

— E Billy, vede ea. S-a încurcat în tufele de dracilă. Probabil a venit prin livadă.

— Mă duc eu, spune Arsinoe şi se ridică de la masă.

Se simte uşurată că e din nou pe picioarele ei şi nu mai zace în pat. Poate îl ia la o plimbare pe deal. Sau poate nu. Poteca de pe deal se apropie prea mult de copacul chircit, şi cei din familia Milone nu vor ca Arsinoe să se mai ducă acolo. Dar, vai, cât de mult ar vrea ea!

Afară, Billy se luptă cu tufele ţepoase.

— Ce buruiană nenorocită mai e şi asta?

— Dracilă, spune Arsinoe. Cait o plantează în jurul coteţului, ca să nu intre vulpile. Ce faci aici?

El încetează pe moment să se mai zbată.

— Nu mă întâmpini cu prea multă căldură. Am venit să te văd. Dacă n-ai o dispoziţie neagră.

— Neagră?

— Sumbră. Depresivă. Întunecată. Urâtă. Billy începe să râdă. Doamne, sunteţi aşa de ciudaţi câteodată. Întinde mâna spre ea şi ea îl trage dintre tufe. M-am gândit că poate vrei să ieşi un

pic, zice el. Departe de patul în care ai zăcut.

— Asta da, e o idee bună, răspunde Arsinoe.

Pornesc împreună spre golf, la unul dintre docurile familiei Sandrin. Acolo e ancorat un iaht frumos, cu pânze bleu, vopsit în galben. Arsinoe nu ar trebui să iasă pe mare. De când a încercat atunci să fugă. Dar nimeni nu i-a interzis asta în mod expres.

E o zi frumoasă pentru o plimbare, apele sunt mai calme ca niciodată, iar în apropierea stâncilor focile se joacă în apă.

— Hai! spune el. Am rugat-o pe doamna Sandrin să ne pregătească un prânz. Îi arată un coş acoperit cu o pânză: Pui fript şi cartofi copţi. Smântână. Mi-a spus că e mâncarea ta preferată.

Arsinoe se uită la coşul cu mâncare, dar observă şi privirile aruncate pe furiş de domnul Bukovy, care negociază preţuri cu doi negustori. Oare ce se mai spune despre ea? Regina cu cicatrice. Atacată de sora ei în pădure şi aproape ucisă de un urs. Acum vor ajunge să se îndoiască de ea chiar şi cei mai loiali. Chiar şi Luke.

— Pui fript? întreabă ea şi urcă la bord.

Billy scoate barca în larg. În scurt timp trec de foci şi înaintează spre nord, de-a lungul coastei de vest.

— Dacă mergem mai departe, am putea vedea ţâşnitorile, spune Arsinoe. Balenele. Trebuia s-o fi luat pe Jules. Ea ar fi putut să le pună să ne tragă barca şi noi strângeam pânzele.

Billy râde.

— S-ar zice că eşti cam invidioasă.

Nu „cam”. Chiar este. De atâtea ori şi-a dorit să aibă măcar o fărâmă din harul lui Jules. Duce mâna la faţă şi atinge bandajele. Până la Beltane nu se vor vindeca, să rămână doar cicatrice. Vor fi roşii, oribile, cu coji.

— Când pleci să te pregăteşti pentru debarcare?

— Curând, spune Billy. Golful Longmorrow nu e prea departe. Tata spune că o să mergem şi noaptea, iar dacă vântul e bun, o să ajungem devreme. Pe urmă, avem de mers doar până în portul Sand. De acolo se face alai până în golf. Măcar atâta îmi amintesc şi eu din ce mi-a povestit Joseph.

— Presupun că ţi-a povestit tot.

— Trebuia să fiu mai atent, spune Billy. Dar pentru mine totul părea ireal, până când am ieşit din ceaţă şi ne-am apropiat de Fennbirn.

Arsinoe se uită în spate, spre insulă. De pe mare pare altfel. Mai sigură. Ca şi cum nu ar respira şi nu ar cere sânge.

— Sunt dezamăgit că noi, curtezanii, o să ratăm vânătoarea. E singura parte din festival care pare mai distractivă.

— Nu fi prea trist. Când vei fi rege-consort, o să conduci vânătoarea în fiecare an. Şi chiar dacă n-o să ajungi rege-consort, la anul, înainte de nuntă, toţi curtezanii vor participa la vânătoarea de cerbi.

— Ai mai fost vreodată acolo? La Innisfuil?

— Nu, spune Arsinoe. Deşi e foarte aproape de Black Cottage, unde m-am născut eu.

— Şi unde e acum mătuşa lui Jules, Caragh, îşi aminteşte Billy. O să fie dificil. Să fie aşa aproape de ea. Crezi că Jules şi Madrigal vor încerca să se vadă cu ea?

— Jules are tupeu, dar nu va încălca niciodată legile consiliului. Indiferent cât ar fi de nedrepte. Cât despre Madrigal, ea şi Caragh nu s-au iubit niciodată prea mult.

— Pe insula asta există şi surori care să se iubească? întreabă el, iar Arsinoe se strâmbă.

— Apropo de surori, tu n-ar trebui acum s-o curtezi pe sora mea? Cum de nu eşti în Rolanth, la Mirabella?

— N-am vrut să mă duc, după accidentul tău. O s-o văd la festival, la fel ca ceilalţi.

Cuvintele lui parcă o încălzesc pe Arsinoe. E băiat bun, continentalul ăsta. Avea dreptate când îi spunea că nu e potrivită ca nevastă, în schimb el ar fi un bun rege-consort pentru una dintre surorile ei. Nu îndrăzneşte să-şi imagineze că ar putea fi un bun rege-consort pentru ea. Speranţele de genul ăsta sunt periculoase.

— Billy slăbeşte pânzele şi întoarce iahtul cu spatele spre insulă, îndreptându-se spre largul mării.

— N-ar trebui să ne îndepărtăm prea mult, spune Arsinoe. O să ne întoarcem pe întuneric.

— Nu ne mai întoarcem la Wolf Spring.

— Cum? Dar unde ne ducem?

— Fac ce ar face orice persoană civilizată. Te iau de pe insula asta. Mergem direct prin Canal şi apoi acasă. Acolo poţi să dispari, dacă vrei. Sau poţi să rămâi cu mine. O să-ţi dau tot ce ai nevoie. Dar aici nu mai poţi rămâne.

— Să stau cu tine?

— Nu chiar cu mine. Eu va trebui să mă întorc pentru festival. Dacă nu mă duc, tata o să mă scalpeze. Dar dacă nu ajung rege, mă întorc la tine şi o să te găsesc. Mama şi surorile mele te vor ajuta până atunci.

Arsinoe nu spune nimic. Nu se aştepta la aşa ceva. El încearcă s-o salveze, s-o ia cu forţa din faţa pericolului. E o chestie foarte continentală. Şi o faptă de mare curaj pentru un prieten.

— Nu pot să te las să faci asta. O să fii pedepsit dacă eu plec.

— O să spun că m-ai împins peste bord şi am înotat până la mal. Ai mai încercat o dată să fugi – nu se vor îndoi de povestea mea.

— Junior, spune ea. Se uită la apele mării, aşteptându-se să vadă cum se ridică perdeaua de ceaţă. Insula n-o să mă lase. Joseph nu ţi-a spus?

— De data asta o să fie altfel, replică el. Barca asta nu e din Fennbirn. E barca mea şi merge unde vreau eu. Atinge catargul ca şi cum ar bate un cal pe gât. Am trimis special după ea, spune. Când tata a fost acasă ultima oară, l-am convins să mi-o aducă la remorcă. I-am spus că vreau să i-o fac cadou lui Joseph. Ca să ne plimbăm împreună.

Arsinoe simte că speranţa îi umple parcă pieptul. Aşa cum spune el, pare chiar posibil.

— Billy. Mi-ai fost un prieten bun. Mai bun decât am avut vreodată. Dar nu pot să plec. Pe urmă, trebuie să ai încredere. Chiar cu faţa asta distrusă, tot am şanse să înving.

— Nu, n-ai, se răsteşte el. Arsinoe, te vor ucide. Şi nu cândva, înainte de festivalul viitor. Nu cândva, peste câteva luni. Acum. Tata mi-a spus ce planuri au. De-asta mi-a trimis scrisoarea. Preotesele acestei insule sângeroase, uitate de Dumnezeu. Vor să te sfâşie, pe tine şi pe Katharine. Au de gând să vă arunce bucăţi în foc şi să o încoroneze pe Mirabella chiar în noaptea aceea.

— Nu e adevărat, spune ea, apoi ascultă ce îi povesteşte el că a aflat despre complot şi despre Anul Sacrificial.

— Arsinoe, mă crezi? N-aş putea să te mint. N-aş reuşi niciodată să inventez aşa ceva.

Arsinoe nu spune nimic. În partea dreaptă e insula – eternă şi neatinsă de valuri. Bine ancorată în adâncuri. Dacă ar exista vreo posibilitate s-o smulgă de acolo şi s-o facă să plutească în derivă. Dacă ar fi numai o insulă, nu un câine frumos, adormit,

cu nisip pe labe şi stânci pe umeri, gata să se trezească şi s-o sfâşie.

— Poate că tatăl tău se înşală, spune ea.

— Dar nu se înşală. Billy îi spune adevărul.

Arsinoe se gândeşte la Luke şi la familia Milone. Se gândeşte la Joseph. Se gândeşte la Jules.

— Aveam de gând să ne luptăm, spune ea. Chiar dacă era o bătălie pierdută. Dar credeam că mai am timp. Nu vreau să mor, Junior.

— Nu-ţi fie teamă, Arsinoe. Nu te las să mori. Acum, apucă funia. Ajută-mă să mergem mai repede.

Festivalul Beltane
Valea Innisfuil

Tabăra Westwood

— N-au găsit nimic. Nici urmă de ea. Nu era ascunsă într-o mansardă din Wolf Spring, iar bărcile pe care le-au trimis s-o caute nu au scos din plase decât peşte. Arsinoe a dispărut.

— N-are cum să dispară, spune Mirabella, iar Bree strânge din buze.

— Poate da, poate nu. Dar a dispărut.

— Asta e bine, spune Elizabeth. Dacă a fugit, nu te poate obliga nimeni să-i faci vreun rău. Şi nici ea nu-ţi va putea face vreun rău.

Vreun rău. E un cuvânt prea blând pentru ce trebuie ele să facă. Dar nu se putea aştepta la un cuvânt mai dur de la Elizabeth.

Mirabella stă în faţa oglinzii înalte, în timp ce Bree îi aranjează rochia lungă şi neagră. E o rochie comodă, largă şi nu prea grea. Bună de stat în casă, într-o zi în care nu o vede nimeni.

Elizabeth îngenunchează, căutând în nenumăratele cufere o perie moale de păr. În căutarea ei, nu îşi mai dă seama de rana pe care o are şi se loveşte cu ciotul mâinii de colţul unei lăzi. Îşi strânge braţul la piept şi îşi muşcă buzele. Pepper, ciocănitoarea, vine repede pe umărul ei.

— Elizabeth, spune Mirabella. Nu e nevoie să faci asta.

— Ba da. Trebuie să învăţ să mă descurc aşa.

Prin pânza cortului se văd nişte umbre. Preotesele, mereu prin preajmă. Mereu de veghe. În cortul luxos în care stă Mirabella, negru cu alb, plin de covoare groase, cu pat, perne moi, mese şi scaune, e uşor să uiţi că nu eşti într-o cameră cu ziduri adevărate, ci într-una cu ziduri de pânză şi mătase, prin care oricine poate să te audă.

Bree termină de legat toate şnururile rochiei şi rămâne în picioare lângă ea, în faţa oglinzii.

— Ai văzut ce băieţi sunt aici? întreabă ea cu voce tare. Montează corturile la soare, fără cămăşi pe ei. Crezi că băieţii naturalişti sunt aşa de sălbatici pe cât se spune?

Mirabellei i se taie respiraţia. Băieţi naturalişti. Ca Joseph. Nu le-a spus lui Bree şi Elizabeth ce s-a întâmplat între ei. Deşi ar vrea, dar parcă îi e teamă. Joseph va fi şi el la festival. Ar putea să-l revadă. Dar el va fi cu Juillenne Milone. Şi, indiferent ce s-a întâmplat între ei doi pe plajă şi în pădure, indiferent de pasiunea lor, care i-a făcut să nu mai audă urletele furtunii, Mirabella ştie că ea este intrusul în povestea asta.

— Probabil că nu, răspunde ea, la fel de tare. Dar sunt convinsă că o să afli tu şi-o să-mi spui.

Umbrele se îndepărtează, iar Bree o strânge uşor de umăr pe Mirabella. Urmează o zi lungă de stat în cort, după două zile lungi de drum. Trăsura cu care au venit din Rolanth le-a zgâlţâit aşa de tare, mai ales pe drumul îngust de la intrarea în portul Sand, unde mirosea a sare şi a peşte aruncat pe nisip fierbinte, că le-a întors stomacul pe dos.

Mirabella se uită afară prin fereastra cortului. Sunt acolo o mulţime de oameni, râd şi lucrează sub razele soarelui. Din vale n-a apucat să vadă prea mult. Au ţinut-o ascunsă în trăsură până când a fost gata cortul şi apoi au băgat-o repede înăuntru. N-a văzut decât falezele, în lumina slabă a dimineţii, şi nişte copaci mari şi întunecaţi, în jurul unui luminiş.

Preotesele spun că aici ar trebui să se simtă în largul ei. Să se simtă ca o regină, pentru că e chiar în inima insulei, atât de aproape de locul unde bate pulsul zeiţei, în prăpastia adâncă şi întunecată care e Domeniul Breccia. Dar ea nu se simte aşa. Simte cum insula îi vibrează sub picioare, iar asta nu-i place deloc.

— Unde e Luca? întreabă ea. Nu prea am văzut-o.

— E ocupată cu căutările, spune Elizabeth. N-am văzut-o

niciodată aşa de agitată şi de furioasă. Nu-i vine să creadă că sora ta a fost capabilă de o astfel de sfidare.

Dar aşa e Arsinoe. Mereu a fost aşa, şi se pare că maturizarea ei la Wolf Spring a agravat şi mai mult situaţia. Mirabella a văzut asta în ochii ei, atunci, în pădure. A văzut-o şi în ochii lui Joseph. Cei din Wolf Spring îşi învaţă copiii să fie sfidători.

— Luca mai e ocupată şi cu supravegherea transportării lăzilor ălora în care nu ştiu ce au, spune Bree. Lăzi, lăzi şi iar lăzi. Şi nimeni nu ştie ce e înăuntru. Tu ştii, Elizabeth?

Preoteasa clatină din cap. Nu e de mirare. Templul nu mai are încredere în ea şi, cu o singură mână, n-are cum să le ajute la încărcare şi descărcare.

— Tu crezi că o vor mai găsi? întreabă ea. Oare e posibil să fi scăpat cu viaţă?

— Nu crede nimeni aşa ceva, spune Bree, încet. Dar ar fi mai bine să moară aşa, şi nu altfel.

Tabăra Arron

Toxicii sosesc noaptea, şi membrii clanului se împrăştie ca furnicile pe terenul unde se va ţine festivalul. Îşi montează corturile la lumina lunii, doar cu nişte lămpi minuscule, mişcându-se aşa de încet, încât atunci când soarele începe să lumineze tabăra lor fortificată, multe dintre preotesele cu somn mai greu rămân cu gura căscată.

În cortul ei, Katharine se plimbă agitată. Pietyr plecase să-i aducă micul dejun, dar lipsea de mult timp. Nu e corect ca el să poată hoinări în voie pe pajişte, în timp ce ea trebuie să stea închisă până la debarcare. Poate dacă ar găsi-o pe Natalia, ar putea să facă împreună cu ea o plimbare.

Iese din cort şi se loveşte de Bertrand Roman.

— Ar fi bine să rămâi înăuntru, regina mea, spune el şi îi pune pe umeri mâinile uriaşe, înmănuşate, împingând-o uşor înapoi.

— Ia mâna de pe ea!

Pietyr se interpune între ei şi îl îmbrânceşte pe Bertrand, bruta imensă, deşi nu prea departe.

— E pentru siguranţa ei.

— Nu mă interesează. Să nu mai îndrăzneşti vreodată să pui aşa mâna pe ea. O prinde de mijloc pe Katharine şi o trage în

cort. Nu-mi place individul, îi spune el.

— Nici mie nu-mi place. Nu l-am mai văzut de când eram copil, când îmi arăta cum să otrăvesc cu lapte amestecat cu suc de leandru. Nu cred că era nevoie să-mi arate asta pe o duzina întreagă de pisoi!

— Totuşi, nu e altul mai bun ca el să conducă o escortă armată, murmură Pietyr. Trebuie să fim foarte prudenţi.

Dar ar mai fi fost şi alţii la fel de buni ca el. Alegerea brutalului Bertrand Roman fusese ideea lui Genevieve. Katharine nu se îndoieşte nicio clipă de asta.

Pietyr se urcă pe patul ei de campanie şi întinde acolo toate mâncărurile pe care le găsise. Cele mai multe alimente sunt încă împachetate, păstrate cu grijă pentru ospăţ. Dar reuşise să găsească ceva pâine, unt şi câteva ouă fierte tare.

— Pietyr, observă Katharine. Ai o floare în păr.

El ridică mâna şi o ia de după ureche. E doar o margaretă, cum sunt multe aici, pe câmp.

— De unde o ai?

— De la vreo preoteasă, spune el şi Katharine îşi încrucişează braţele la piept. Kat.

Se ridică din pat şi o îmbrăţişează. O sărută pe obraji până când ea începe să râdă. O sărută pe buze şi pe gât până când ea îşi strecoară mâna pe sub cămaşa lui.

— Nu e prea corect din partea mea să fiu geloasă, spune ea.

— Nu contează, răspunde el. Aşa suntem noi. Ne înnebunim unul pe altul de gelozie. Tu vei săruta un curtezan, eu voi săruta o preoteasă, iar asta te va face să mă iubeşti şi mai mult.

— Nu mă tachina, spune ea, şi Pietyr zâmbeşte.

Afară, toxicii cară cufere, desfac bagaje şi stau de vorbă. Au început pregătirile pentru vânătoarea de la noapte. În scurt timp, toţi toxicii din Innisfuil îşi vor pregăti arcurile şi arbaletele şi vor înmuia vârful săgeţilor în soluţie de spânz otrăvit.

— Mi-ar plăcea să pot lua parte şi eu la vânătoare, spune Katharine. Se duce lângă pat, aşezându-se în genunchi ca să-şi ungă o coajă de pâine cu unt. Ce frumos trebuie să fie să urci călare pe dealuri, după prepeliţe şi fazani. Tu te duci călare? Sau pe jos?

— Nu mă duc deloc, spune el. Rămân cu tine.

— Pietyr. Nu trebuie să faci asta. O să te plictiseşti cu mine, tot gândindu-mă la Gave Noir şi la debarcare.

— Nu, spune el. Nu trebuie să te mai gândeşti la ele.

— Mi-ar fi greu să mă gândesc la altceva.

— Atunci o să te ajut eu.

Pietyr o trage la pieptul lui şi o sărută din nou, până rămân amândoi fără suflare.

— Nu te mai gândi la asta, Kat. Nu-ţi mai face griji. O aşază pe pat. Nu-ţi fie teamă.

Se înalţă deasupra, iar ea îi simte răsuflarea caldă în ureche. Ceva s-a schimbat la Pietyr; atingerile lui sunt disperate şi puţin triste. Ea se gândeşte că e aşa pentru că ştie că în curând se vor despărţi din cauza vreunui curtezan, dar nu îi spune nimic, de teamă să nu se oprească. Săruturile lui o ameţesc, chiar dacă nu îşi dă seama, când el îi mângâie pielea, mai întâi acolo unde se îmbină braţul cu umărul, şi apoi pe o linie invizibilă de-a lungul gâtului.

Tabăra Milone

Jules ridică ciocanul deasupra ţăruşului cortului. Vrea să-l fixeze. Dar când loveşte, tija de lemn plesneşte în două. Păcat de un ţăruş aşa de bun, dar cel puţin asta îi sperie pe cei ce se uită la ea. De când a dispărut Arsinoe, Jules nu mai are linişte. Toată lumea îşi închipuie că ea trebuie să ştie unde e Arsinoe.

Până şi tatăl lui Billy. A doua zi după ce barca a dispărut, William Chatworth a făcut în sfârşit o vizită la familia Milone, dar asta numai ca să le bată la uşă şi să le ceară răspunsuri. Să ceară pedepse. Dar nu au pe cine să pedepsească. Regina a dispărut, şi odată cu ea a dispărut şi Billy.

Ellis se apleacă spre spanielul lui alb, Jake.

— N-am vrut să-l stric, spune Jules.

— Ştiu, o linişteşte el. Nu-ţi face griji. Jake poate să scoată afară ţăruşul, şi mai avem destui în car.

Jules îşi şterge fruntea de transpiraţie, în timp ce Jake se apucă să sape în jurul ţăruşului.

Cortul lor cel mare zace pe jos ca o aripă de liliac mort şi miroase la fel. Nu seamănă nicicum cu elegantele corturi în care stau Mirabella şi Katharine. Nu că ar avea vreo importanţă. Nici nu ar fi cazul să-l mai monteze. De fapt, nici n-ar mai fi fost cazul să vină la Innisfuil, fără Arsinoe.

Jules apucă marginea cortului, unde e o gaură care ar trebui cusută.

— E trist, spune ea. Trebuia să fi avut mai multă grijă de Arsinoe. Trebuia s-o tratăm ca pe o adevărată regină.

— Aşa am şi făcut, replică Ellis. Am tratat-o ca pe o regină naturalistă. Cu nasul murdar de praf. Alergând cu noi şi pescuind. Reginele naturaliste sunt reginele oamenilor; de-asta sunt aşa de bune, atunci când au destulă putere ca să răzbească.

— Zât!

Jules şi Ellis se întorc şi o văd pe Cait gonind-o pe Camden din cort. Eva croncăne şi bate din aripi deasupra capului pumei.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Jules.

— Nimic deosebit, spune Cait. Voia să fure şunca. Face un gest cu bărbia. Uite-l pe Joseph.

El le face semn cu mâna, apropiindu-se cu umerii uşor încovoiaţi. Şi pe el au stat toţi cu ochii de la dispariţia lui Arsinoe şi Billy.

— Bună, Joseph, spune Ellis. Tu şi familia ta v-aţi instalat? Unde aţi pus cortul?

— Chiar vizavi, acolo, spune el şi arată cu mâna spre răsărit. Dar părinţii mei au hotărât să rămână acasă cu Jonah, aşa că nu sunt decât eu cu Matthew.

— Ai cercetat terenul pentru vânătoare? strigă la el Cait.

— Nu. Încă nu.

— Atunci ar fi bine să vă duceţi. Şi tu, şi Juillenne. Şi dacă staţi mai mult, puteţi să luaţi şi fiara asta cu voi.

Când simte că se vorbeşte de ea, Camden se uită la Jules plină de speranţă. Piciorul şi umărul stâng nu s-au vindecat încă, dar ochii ei sunt strălucitori, galbeni-verzui. Nu sunt inutilă, par ei să spună. Sunt încă vie şi entuziastă.

— Să mergem, şopteşte Jules, iar felina porneşte săltat în faţa lor, în trei labe.

— Să faceţi treabă bună, spune Cait. Anul ăsta voi fi şi mai multe morţi, de la oasele rupte. Cait se uită spre pajiştea imensă. N-o să mai treacă mult şi o să ajungă cu corturile până pe plajă.

— Şi mai sunt de venit şi alţii. Oameni care nici nu îşi aduc vreun cort, care dorm sub cerul liber.

— Jules, spune Joseph când ajung în mijlocul copacilor.

— Tufişurile nu sunt dese, spune Jules.

— Asta înseamnă că se va înainta mai uşor, dar vânătoarea pe întuneric, printre copaci, e întotdeauna periculoasă. Oamenii se împiedică şi cad, sunt călcaţi în picioare. Îşi rup oasele pe terenul denivelat. Sau îi nimereşte din greşeală cineva cu un pumnal sau cu o săgeată.

— Jules. Îi atinge umărul. Ce faci tu? Vreau să spun, după toate câte s-au întâmplat.

— N-ar trebui să ne bucurăm? îl întreabă ea şi se smulge de sub mâna lui. Nu voiam noi să găsim o modalitate s-o scoatem de pe insulă?

— Ba da, răspunde Joseph. Dar nu mi-am imaginat că se va întâmpla aşa, deodată. Şi fără să ne spună un cuvânt. Nu m-am gândit că va pleca fără noi.

Pe Jules o înţeapă ochii.

— Da, asta doare. Dar nu pot s-o condamn. A profitat de şansa ei.

Camden adulmecă în faţa lor şi la buza unei văi alunecoase săpate de-a lungul albiei unui pârâu. Cât ţine vânătoarea, ea va rămâne în tabără cu ceilalţi familiari. Deşi i-ar plăcea la nebunie să vină, nu e locul potrivit pentru nişte câini sau păsări fragile, care ar putea fi foarte uşor confundate cu un vânat.

— Mirabella e aici, spune Jules şi, cu colţul ochiului, observă că Joseph se încordează. Ai văzut cu ce trăsuri au venit? Aurite şi impecabile. Caii nu au niciun fir de păr alb. Dacă n-ar fi avut harnaşamentele alea argintii, ar fi părut nişte umbre.

— Nu i-am văzut, spune el. Nici pe ea n-am văzut-o, Jules.

— Vreau să spun că e bine că Arsinoe a dispărut, continuă Jules. N-ar fi avut nicio şansă să câştige. Poate ar fi avut, dacă ar fi fost susţinută de familia Westwood sau Arron, nu de noi. Dacă am fi reuşit să-i oferim, ceva.

— Arsinoe a fost fericită, spune Joseph. A fost prietena noastră, şi a scăpat. Datorită ţie, a avut puterea să scape.

Camden ciuleşte urechile spre spate, pentru că aude o creangă trosnind sub paşii cuiva. Şi alţi vânători cercetează pădurile. Joseph ridică mâna în semn de salut. Nu sunt persoane cunoscute. E posibil să fie naturalişti, dar pot să aibă şi altfel de har. La Beltane, oamenii se amestecă, deşi amplasarea corturilor nu reflectă asta. Naturaliştii campează alături de alţi naturalişti, cei din Indrid Down stau separat, la fel şi cei din

Prynn. Chiar şi în timpul vânătorii, numai cei cu harul războiului se aventurează în afara grupului lor, şi asta pentru că sunt foarte puţini şi pentru că ştiu că harul naturaliştilor le oferă mai multe şanse să vâneze.

— Nu mai e mult până să înceapă, spune Joseph.

Ochii îi strălucesc. E trist din cauza lui Arsinoe, dar e un lup tânăr, şi asta e prima oară când iese să vâneze cu haita lui.

— Presupun că n-ai fost la o vânătoare aşa mare cât ai stat pe continent, spune Jules.

— Nu. Am vânat, dar acolo e cu totul altceva. În primul rând, era ziuă, ca să vedem.

În depărtare, dinspre tabere, se aude o tobă. Se făcuse târziu fără ca ei să-şi dea seama. În curând, focurile vor arde cu flăcări înalte, iar oamenii vor sări peste ele. Naturalism îşi vor schimba hainele cu blănuri de cerb şi îşi vor picta trupurile cu dungi negre şi albe.

Când ajung înapoi pe pajişte, soarele coborâse deja în spatele copacilor, iar lumina căpătase o nuanţă gălbuie, prăfoasă. Iar Cait avusese dreptate. Cât au lipsit ei, Innisfuil se umpluse de lume. Între corturi abia dacă mai e loc să treci, iar pe drum, sau în jurul focurilor, sunt o mulţime de oameni nerăbdători, cu chipuri zâmbitoare.

Ajung la cortul lui Joseph, iar el îşi scoate cămaşa.

— Rămâi cu ăştia? îl întreabă Jules, arătând cu mâna spre pantalonii lui cafenii, de pe continent.

— De ce nu? spune el. Oricum toată lumea mă consideră continental.

Apoi o ajută şi pe ea să-şi scoată jacheta şi să-şi pună tunica şi pantalonii din piele moale. Ea nu prea are chef de vânătoare, dar sângele naturalist care îi curge prin vene n-o s-o lase să stea deoparte. Deja parcă o cheamă pădurea.

— Mă pictezi tu? o întreabă Joseph.

Îi întinde un borcan cu vopsea neagră.

La început, nu ştie ce să picteze. Dar apoi ştie.

Îşi înmoaie în vopsea patru degete şi desenează patru linii pe umărul lui. Le mai înmoaie o dată şi îi desenează linii pe obrazul drept, apoi face aceleaşi linii şi pe obrazul ei.

— Pentru Arsinoe, spune ea.

— E perfect, spune el. Dar mai vreau unul.

— Încă unul?

El o prinde de încheietura mâinii.

— Aş vrea să am urma palmei tale pe inima mea.

Mâna ei şovăie o clipă lângă pieptul lui. Apoi îşi acoperă palma cu vopsea şi i-o lipeşte pe piept, în dreptul inimii. Şi în timpul ăsta îşi lipeşte şi buzele de gura lui.

Îi e dor de atingerea lui. De căldura lui, de strânsoarea braţelor lui. De când cele întâmplate cu Mirabella, uneori a avut impresia că Joseph nici nu s-a întors, de fapt. Dar e aici, chiar dacă Arsinoe nu e, chiar dacă ceea ce îşi promiseseră pentru Beltane, să fie împreună pentru prima oară, acum e doar o speranţă spulberată.

Joseph o ţine strâns. O sărută de parcă i-ar fi frică să se oprească.

Ea îi pune mâinile pe piept şi îl împinge.

— Joseph. Am greşit, nu trebuia să fac asta.

— Nu, spune el cu respiraţia tăiată. Nu ai greşit. Putem rămâne aici toată noaptea, Jules, nu trebuie să mergem să vânăm.

— Nu.

El îi atinge faţa, dar ea nu vrea să-l privească în ochi. Ar putea să vadă acolo ceva care s-o facă să se răzgândească.

— O să mă poţi ierta vreodată? o întreabă.

— Acum, nu, spune ea. Nu vreau să trăiesc cu impresia că tot ce a fost între noi e distrus. Vreau să simt întâi că e bine, că e din nou cum era înainte.

— Şi dacă nu va fi niciodată ca înainte? întreabă el.

— Atunci o să ştim că nu a fost să fie.

Domeniul Breccia

— E aşa de negru, spune Katharine.

— Da, spune Pietyr. Dar, ca regină, trebuie să ştii ce înseamnă negru.

Vocea lui vine de departe, din spatele ei. A refuzat să se apropie aşa de mult. Iar Katharine, când a văzut Domeniul Breccia, s-a lăsat pe burtă şi a înaintat spre margine ca un şarpe.

Domeniul Breccia este hăul adânc pe care ei îl numesc „inima insulei”. E un loc sacru. Se spune că n-are fund şi, când îl vede,

Katharine nici nu poate descrie acel întuneric. Este aşa de negru, încât pare aproape albastru.

Pietyr a scos-o afară pe furiş, imediat ce Natalia şi Genevieve n-au mai fost atente, ocupate cu vânătoarea. S-au strecurat pe nesimţite în adâncurile pădurilor din sud, acolo unde vânătoarea e interzisă, şi au mers până când au ajuns la stâncile cenuşii şi netede, unde e acea fisură întunecată din insulă, care seamănă cu o rană făcută de o lamă zimţată.

— Vino lângă mine, spune ea.

— Nu, mulţumesc.

Ea râde şi întinde iar capul deasupra hăului. Pietyr nu poate simţi ce simte ea, ca regină. Locul acesta este pentru cele ca ea.

Katharine mai respiră o dată, adânc.

Domeniul Breccia simte. Domeniul Breccia are viaţă, aşa cum au multe locuri sacre de pe Fennbirn, numai că de locul acesta sunt legate toate celelalte. Aici este sursa. Dacă ar fi fost şi ea crescută prin temple, ca Mirabella, poate ar fi găsit cuvinte mai potrivite să descrie vibraţia aceea din aer şi felul în care îi înfioară ceafa.

Aerul dens şi rece parcă îi intră în sânge şi o gâdilă, iar ea începe să râdă.

— Kat, gata, întoarce-te!

— Chiar trebuie să plecăm? Îmi place aici.

— Nu pricep de ce. E un loc morbid în mijlocul pustiului.

Ea îşi reazemă capul în mână şi continuă să se uite în adâncul fisurii. Pietyr are dreptate. N-ar trebui să-i placă aşa de mult. În urmă cu mulţi ani, Domeniul era locul în care se aruncau cadavrele reginelor care nu supravieţuiau Anului Ascensiunii. Genevieve spune că pe fundul prăpastiei se află o grămadă de cadavre. Sfărâmate.

Dar acum Katharine nu mai crede asta. Domeniul Breccia este imens şi extrem de adânc. Reginele acelea nu au cum să zacă sfărâmate pe fundul hăului. Probabil cad şi acum.

— Katharine, nu putem sta aici toată noaptea. Trebuie să ne întoarcem înainte de a se încheia vânătoarea.

Ea se mai uită o dată, lung, în acel întuneric şi oftează. Apoi se ridică în picioare şi îşi scutură praful de pe rochie. Ar trebui să se întoarcă. Trebuie să fie odihnită pentru ziua de mâine.

Mâine trebuie să se pregătească pentru debarcare, atunci când, la apusul soarelui, ea şi Mirabella îşi vor vedea pentru

prima oară curtezanii, când se vor vedea şi ele. Se întreabă dacă frumuşica elementală va fi surprinsă să vadă că sora ei toxică şi slabă arată aşa de sănătoasă.

— Ce păcat, spune Katharine. L-am sărutat pe continentalul ăla, Billy Chatworth, şi el a fugit cu Arsinoe.

— Cum adică l-ai sărutat? Chiar l-ai sărutat?

— Sigur că l-am sărutat. De ce crezi că am plecat din salon? Ca să nu fii nevoit să ne vezi.

— Frumos din partea ta, dar în curând n-o să mai pot evita asta, spune el. Va trebui să te prefaci că nu sunt aici, Kat. Va trebui să te prefaci că nu exist.

— Da, dar va fi doar o prefăcătorie. Şi niciunul n-o să mă atingă aici, de Beltane. N-o să fiu singură cu ei decât după revelare.

Pietyr se uită în altă parte, iar Katharine se duce la el şi îl sărută repede. Va mai fura săruturi de la el în noaptea asta, şi în noaptea următoare, ascunsă de privirea dezaprobatoare a lui Genevieve.

— N-o să ne despărţim niciodată, îi şopteşte ea cu buzele lipite de gura lui. Chiar dacă va trebui să ne ascundem mereu.

— Ştiu, Kat, spune el şi o îmbrăţişează.

Ea îşi lipeşte capul de pieptul lui.

O să fie greu, dar nu imposibil. Au învăţat foarte bine să se ascundă.

Vânătoarea

Când a început vânătoarea, Jules era aşa de aproape de Joseph, încât aproape se atingeau, cum stăteau aşa, în faţa cetei naturaliştilor, în răpăitul tobelor care anunţau startul. Marea Preoteasă a sunat din corn şi au luat-o cu toţii la fugă, fără să mai audă altceva decât strigătele celorlalţi vânători şi foşnetul ierbii strivite sub picioare.

Au rămas alături o vreme, în timp ce harul naturaliştilor aducea vânatul de bunăvoie în pădure. Apoi şi-a aruncat privirea spre dreapta şi el nu mai era acolo.

L-a căutat peste tot. Ba chiar a luat şi o torţă şi l-a căutat pe jos, gândindu-se că poate a căzut. Dar nu l-a găsit, iar acum în pădure e linişte.

— Joseph? strigă ea.

Naturaliştii şi cei câţiva cu harul războiului au rămas mult în urmă. O vreme le-a auzit strigătele victorioase, dar acum nu se mai aude nimic. Toxicii, cu pumnalele şi săgeţile lor otrăvite, s-au dus pe dealurile de sub faleză, iar elementalii agili şi iuţi de picior au inundat pădurile din nord, din spatele cortului unde stă preţioasa lor regină.

— Joseph! strigă ea din nou şi aşteaptă.

— O să fie bine. E un vânător bine pregătit. E normal să te pierzi de tovarăşul tău într-o asemenea mulţime; probabil a fost o prostie să încerce să rămână împreună.

Jules ridică torţa şi scrutează întunericul. Aerul nopţii îi răceşte pielea acum, că nu mai aleargă. După o clipă, porneşte în direcţia opusă. S-a îndepărtat deja mult. N-ar strica să vâneze ceva.

Mirabella stă la masă, cu o farfurie în faţă, plină cu fructe şi brânză. Se ridică repede când aude nişte bufnituri afară. Câteva clipe mai târziu, Bree şi Elizabeth intră în cort, târând după ele două gardiene inconştiente.

— Ce e asta?

Bree arată foarte bine cu tunica ei neagră tivită cu argintiu şi strânsă cu o centură, şi cu cizme înalte din piele fină. Ea şi Elizabeth au pe umeri pelerine cenuşii de lână. Sunt pelerine de vânătoare.

Mirabella se uită la preotesele inconştiente. Sau, cel puţin, aşa par, inconştiente. Niciuna nu mişcă.

— Ce-aţi făcut?

— Nu le-am omorât, răspunde Bree, pe un ton care sugerează că nu ar fi deranjat-o să facă asta. Sunt doar drogate. Ştiu, e o metodă preferată de toxici, dar care ar fi avantajul să fii într-un loc plin de toxici, dacă nu poţi măcar să faci rost de o amărâtă poţiune de somn?

Elizabeth îi întinde Mirabellei o pelerină cenuşie.

— O să ne găsească, spune Mirabella. Se uită fără voie la mâna tăiată a lui Elizabeth. Nu putem risca.

— Nu te folosi de mine ca să te scuzi, spune preoteasa. Chiar dacă fac parte din templu, nu le permit să mă controleze pe sub gluga pelerinei, obrajii ei măslinii s-au îmbujorat de surescitare.

— O să fii o preoteasă foarte rea, spune Bree şi râde,

amuzată. Dar de ce ar trebui să rămâi cu ele? Poţi să vii să stai cu noi. Nu faci parte din şleahta lor.

Elizabeth aruncă pelerina în braţele Mirabellei.

— Nu e aşa de rău să fii un paria, răspunde ea. Şi chiar dacă preotesele s-au întors împotriva mea, nu înseamnă că şi zeiţa a făcut asta. Haideţi acum. Nu o să lipsim prea mult. Doar atât cât să-i vedem pe naturalişti. Vânătorii adevăraţi, cu pene în păr şi cu oase legate la gât.

— Şi cu piepturile lor goale, adaugă Bree.

— Când ne întoarcem, o să le ducem pe astea înapoi la postul lor, spune Elizabeth. Când se vor trezi, probabil că le va fi ruşine să spună că au adormit.

Bree are la centură un pumnal şi o praştie, iar Elizabeth duce pe umăr o arbaletă. Nu pentru vânătoare, ci pentru apărare. Mirabella se uită iar la mâna tăiată a prietenei sale. Va avea nevoie de ajutor să tragă.

— Bine, spune ea şi îşi pune pelerina. Dar repede.

Jules aude ursul înainte de a-i vedea bârlogul săpat în coasta dealului. Întinde torţa, să lumineze intrarea, iar ursul se uită la ea cu ochii strălucitori, luminaţi de flăcări.

E un urs mare, brun. Nu pe el îl căuta. Urmărise un cerb, pe care era gata să-l prindă.

Ursul nu vrea probleme. Cel mai probabil s-a retras în bârlogul lui de iarnă ca să evite vânătorii.

Jules scoate cuţitul. Are lama lungă şi ascuţită şi poate străpunge blana unui urs. Dar ursul tot ar putea s-o omoare, dacă ar vrea.

Ursul se uită la cuţit şi adulmecă. Într-un fel, parcă ea ar vrea s-o atace. E surprinsă de asta, de fierbinţeala pe care i-o dă furia şi de greutatea disperării ei.

— Dacă o cauţi pe regină, spune ea, ai venit prea târziu.

Nici nu trebuie să vezi cum vânează elementalii sau toxicii ca să-ţi dai seama că naturaliştii vor veni cu cea mai mare pradă. Sunt aşa de mulţi vânători, că au umplut pădurea cu strigătele lor de victorie. Majoritatea celor pe care îi vede Mirabella şi-au prins vânatul la centură: iepuri sau fazani graşi şi frumoşi. Niciunul din tabăra naturaliştilor n-o să mănânce friptură de capră domestică, asta e clar.

A fugit cu Bree şi Elizabeth, îndepărtându-se de vânători.

Poate mai mult decât era cazul. Dar grupurile de vânători se mişcă foarte repede. Aproape că e imposibil să nu fii prins în mijlocul lor.

— Harul naturaliştilor e tot mai puternic, remarcă Mirabella, gândindu-se la Juillenne Milone şi la puma ei.

— Se zvoneşte că ar fi o fată care are ca familiar o pumă, spune Elizabeth.

— Nu e doar un zvon, replică Mirabella. Am văzut-o şi eu. Atunci, în pădure, era cu sora mea.

— Cu sora ta? întreabă Bree.

Din vocea ei, pare să fie alarmată. Dar în lumina slabă de lună nu e decât o siluetă întunecată.

— Ce? Ce s-a întâmplat? spune Mirabella.

— Nu te-ai gândit că poate naturaliştii s-au făcut nu doar mai puternici, ci şi mai isteţi? Că poate în tot timpul ăsta au ţinut în secret forţa lui Arsinoe şi că puma aceea e de fapt a ei?

— Nu cred, spune Mirabella.

— Şi în plus, completează Elizabeth, cu pumă sau fără pumă, Arsinoe a dispărut.

Mirabella dă din cap. Ar trebui să se întoarcă în tabără. Preotesele drogate se vor trezi în curând. Dar până să spună asta, apare o altă ceată de vânători care aleargă în jurul lor.

— Jules!

E doar o şoaptă răguşită, care abia se aude de ţipetele vânătorilor şi de râsetele lui Bree şi Elizabeth.

— Jules!

Mirabella încetineşte pasul şi apoi se opreşte. Bree şi Elizabeth continuă să alerge fără ea.

— Joseph?

E singur şi are în mână o torţă aproape stinsă. Pe faţă şi pe umăr e pictat. Dar el e.

Când o vede, încremeneşte.

— Regină Mirabella, murmură el. Ce faci aici?

— Nu ştiu, spune ea. Probabil nu ar trebui să fiu aici.

El şovăie o clipă, apoi o ia de mână şi o trage în spatele unui copac gros, unde nu pot fi văzuţi.

Niciunul nu ştie ce să spună. Îşi strâng doar mâinile cu putere. Obrazul lui Joseph e mânjit de sânge, abia se vede în lumina slabă a torţei.

— Eşti rănit, spune Mirabella.

— Doar o zgârietură. M-am lovit de o creangă când a început vânătoarea. M-am pierdut de grup.

— S-a pierdut de Juillenne, asta vrea să spună. Mirabella zâmbeşte puţin.

— Se pare că te răneşti foarte des. Poate n-ar trebui să ţi se dea voie să pleci neînsoţit.

Joseph începe să râdă.

— Poate. De când m-am întors, am început să fiu înclinat spre. Accidente.

Ea îi atinge bărbia, acolo unde e rana. Nimic grav. Îi subliniază mai mult aerul de sălbăticie, ca şi dungile pictate pe faţă şi pe umăr. Se întreabă cine le-a pictat şi îşi imaginează degetele lui Jules pe pielea lui.

— Ştiam că o să fii aici, spune ea. Chiar dacă Arsinoe a fugit. Ştiam. Speram.

— Eu nu m-am gândit că o să te văd. Trebuia să fii ascunsă.

Ascunsă. Prizonieră, sub pază strictă. Numai că ea şi Bree au reuşit mereu să scape de sub paza templului, de când erau copii. Chiar e de mirare că preotesele nu au renunţat s-o mai păzească sau n-au devenit mai pricepute.

Mirabella îi atinge pieptul şi se opreşte în dreptul umărului. E cald, pentru că a alergat, iar pulsul i se accelerează sub mâna ei. Ea se apropie mai mult, până când buzele lor aproape se ating.

— Nu mă cunoşti la fel de bine cum o cunoşti pe Jules, spune ea. Dar mă mai vrei? A însemnat ceva pentru tine noaptea aceea, pe furtună?

Joseph respiră greu. Se uită la ea încruntat. Nu mai are putere să reziste. Nici n-a avut, de la început.

Ea îl prinde de gât cu cealaltă mână şi el o sărută apăsat, lipind-o cu spatele de copac.

— A însemnat, răspunde el, ţinând-o strâns. Dar, Dumnezeule, aş fi vrut să nu însemne nimic.

Tabăra Arron

Toxicii au vânat mai mult păsări şi câţiva iepuri. Mai nimic, comparativ cu prada naturaliştilor, dar era de aşteptat. Vânătoarea e de fapt partea lor de Beltane.

Katharine se duce după Natalia în cortul lung şi alb unde e bucătăria şi o găseşte cu mâinile pline de fulgi, jumulind un fazan.

— Nu vrei să chem nişte servitori?

— Nu, spune Natalia. Cei câţiva pe care i-am adus aici au altceva de făcut. Dar mai sunt o mulţime de păsări de jumulit. Festivalul de Beltane ne transformă pe toţi în servitori.

Katharine îşi sumetecă mânecile şi ia o pasăre de pe masă.

Natalia dă din cap, aprobator.

— Pietyr a avut o influenţă bună asupra ta, spune ea.

— Nu m-a învăţat să jumulesc păsări. S-ar putea să nu mă pricep.

— Dar eşti mai sigură pe tine. Ai căpătat farmec. Te-ai maturizat de când a venit el.

Katharine îi întoarce zâmbetul şi pufneşte, să îndepărteze puful care i s-a lipit de nas. Cele mai multe păsări sunt destinate ospăţului, dar câteva mai bune vor fi păstrate pentru ceremonia de revelare şi pentru Gave Noir.

— Nu de-asta l-ai adus la Greavesdrake?

— Ba da. Misiunea lui a fost să te transforme într-o femeie seducătoare, şi asta a şi făcut.

Pe degetele ei e puţin sânge. A smuls prea tare şi a sfâşiat pielea păsării.

— Sarcina mea a fost să-ţi dezvolt harul şi să te protejez. Sarcina mea a fost să te fac regină.

— Natalia, ce s-a întâmplat? Vorbeşti de parcă ai fi convinsă că n ai reuşit.

— Poate n-am reuşit, răspunde ea, apoi coboară vocea şi vorbeşte în şoaptă, abia auzit, cu toate că nu mai e nimeni în cort, iar pe pânza acestuia nu se vede nicio umbră. Am sperat că fuga lui Arsinoe le va strica planurile, continuă ea. Că vor fi prea ocupate s-o găsească pe obrăznicătura aia enervantă. Sau că vor considera că nu mai are rost. Dar le-am văzut cu lăzile alea, şi ştiu ce e în ele. Toate cuţitele alea lungi, cu lame zimţate.

De partea cealaltă a mesei, Katharine continuă să smulgă pene. Expresia goală şi îndepărtată din ochii albaştri ai Nataliei îi îngheaţă oasele.

— Arsinoe a fost o fată isteaţă, zice Natalia. Laşă, dar isteaţă. S-a folosit de continentalul acela ca să fugă. Cine s-ar fi gândit

la asta?

— Nu cred că au reuşit să fugă, spune Katharine. Eu cred că sunt amândoi pe fundul mării. Le mănâncă peştii obrajii.

Natalia râde.

— Poate. Dar aici nu e, chiar dacă e pe fundul mării. Iar acum ei nu au decât o ţintă.

— Ei? Natalia, despre ce vorbeşti? S-a întâmplat ceva? Crezi că n-o să reuşesc la Gave Noir?

— Ba da. O să reuşeşti. O să fie un succes spectaculos.

Katharine se îmbujorează de ruşine. De Gave Noir se teme cel mai mult. Încă dinainte de umilinţa îndurată de ziua ei. A fost destul de rău să dea greş în faţa Nataliei şi a lui Genevieve. În faţa întregii insule ar fi cu atât mai rău.

— Spectaculos? Asta-i puţin probabil, spune ea.

Natalia împinge deoparte pasărea. Se uită la Katharine ca şi cum ar vedea-o pentru prima oară.

— Ai încredere în mine, Kat?

— Sigur că am.

— Atunci să mănânci la Gave Noir până te umfli. Întinde mâna spre ea aşa de repede, ca un şarpe care atacă. Mănâncă fără teamă, îi spune. Şi fii convinsă că nu e acolo nicio otravă.

— Poftim? Cum aşa?

— Preotesele poate se cred deştepte, spune Natalia. Dar nimeni n-are dexteritatea mea. Şi voi face totul ca să pari puternică. Astfel încât nimeni nu va putea să spună că avem un An Sacrificial.

Tabăra Milone

— Înainte mâncam împreună, spune Ellis, nu făceam ospeţe separate. Toxicii, naturaliştii. Războinicii. Elementalii. Chiar şi cei fără har. Eram toţi împreună la ospăţ când eram eu tânăr.

— Când a fost asta, bunicule? întreabă Jules. Acum o sută de ani, acum două sute de ani?

Ellis zâmbeşte şi-l trimite pe Jake peste masă la ea, să îi ciupească degetele.

În dimineaţa de după vânătoare e linişte. Toată lumea din poiană lucrează sau se odihneşte. Sau îşi îngrijeşte rănile. Aşa cum se anticipase, mulţi dintre membrii hoardei fuseseră răniţi.

Dar nu se auzise că ar fi murit cineva. Unii chiar începuseră să spună pe la colţuri că acest festival de Beltane este binecuvântat.

Dar cum ar putea fi binecuvântat, când Arsinoe nu mai e?

Camden se caţără greoi pe genunchii lui Jules şi adulmecă bandajul de pe rana de la umărul ei. Nu a fost făcută de urs. Pe marele urs brun l-a lăsat cum l-a găsit, ghemuit în bârlogul lui. A preferat să-şi urmărească în continuare cerbul, pe care l-a pus la pământ imediat, cu o singură tăietură la gât. Dar cât timp îl ţinea la pământ, a lovit-o cu copita.

Jules se întinde peste masă şi îi taie lui Camden o bucată groasă din inima cerbului.

— Cerbul ăsta e cel mai frumos vânat care s-a prins aseară, spune Cait. Cu adevărat inima aceea ar fi potrivită pentru o mâncare de regine.

— Atunci trimite-le ce a rămas din ea, spune Jules. Aici nu e nicio regină. Iar Arsinoe i-ar fi dat o porţie şi lui Camden.

În spatele mesei se aud mişcări în cortul lui Madrigal. Jules se încruntă şi o strânge în braţe pe Camden. A tot auzit mişcări în cort de când s-a trezit. Mişcări şi chicoteli. Madrigal nu e singură.

— Scoală-te şi ieşi afară, spune Cait şi bate cu palma în cort. Avem treabă.

Prelata mobilă care e uşa cortului se ridică, ţinută sus de Matthew, ca Madrigal să iasă pe sub braţul lui.

Cait şi Ellis înţepenesc. Matthew a fost cu Madrigal, dar n-are niciun sens. Matthew o iubeşte pe mătuşa Caragh. Sau o iubea. Degetele lui Madrigal se strecoară uşor pe sub gulerul cămăşii lui şi el zâmbeşte. Ba, zâmbeşte chiar larg, ca un ogar inocent care a adus băţul aruncat.

Jules sare atât de brusc de la masă, încât o răstoarnă pe Camden.

— Ce-ai făcut? ţipă ea.

Izbeşte cu palmele în masă. Toate obiectele de acolo încep să zăngăne.

— Lasă-l în pace!

— Jules, nu!

Ellis o apucă de gât pe Camden chiar în clipa în care se pregăteşte să sară. Matthew se aşază în faţa lui Madrigal, s-o apere, iar Jules mârâie.

— Eu, dă să spună Madrigal, eu.

— Nu mă interesează că eşti mama mea! Să taci!

— Juillenne Milone!

Jules nu mai spune nimic. Îşi încleştează pumnii şi dinţii şi îşi întoarce cu greu privirea de la Matthew şi Madrigal la bunica ei.

— Pleacă de aici imediat, spune Cait, calmă. Du-te.

Jules respiră adânc de mai multe ori. Dar se calmează şi Ellis o eliberează pe Camden. Ea se întoarce şi pleacă.

— Jules, stai! strigă Madrigal.

— Madrigal, spune Cait. Taci!

Jules se îndreaptă spre marea de oameni adunaţi pentru Beltane. Se pierde în mijlocul lor într-o clipă.

Un timp, merg aşa, fără nicio direcţie, o fată furioasă şi o pumă care deschide un drum larg prin mulţime. Matthew şi Madrigal păreau foarte degajaţi. Nu arătau deloc ca nişte amanţi recenţi. Cum Madrigal dispare aşa de des, e imposibil să-şi dea seama când a început relaţia lor.

— O detest, îi spune încet lui Camden.

Madrigal cea egoistă, care nu gândeşte niciodată înainte de a acţiona. Toată viaţa lui Jules a fost un haos din cauza ei, şi nu a făcut nimic să îndrepte lucrurile, doar se îmbufna. Iar acum l-a luat pe Matthew. Întotdeauna i-a plăcut să-i ia lucrurile lui Caragh. Chiar şi singurul lucru pe care îl mai avea.

— Jules!

Se întoarce. E Luke, care îşi face loc cu umerii prin mulţime.

Nu era convinsă că va veni. Devotatul Luke. El a crezut în Arsinoe de la început. A fost singurul care nu a avut niciodată dubii.

Când ajunge la ea, o îmbrăţişează cu căldură. Hank, cocoşul, zboară de pe spatele lui să o ciugulească pe Camden în semn de salut.

— Mă bucur că eşti aici, spune Jules. Eşti unul dintre puţinii oameni pe care mă bucur să-i văd la festivalul ăsta.

El îi întinde un pachet înfăşurat în hârtie maronie.

— Ce-i asta?

— Rochia pe care am făcut-o pentru Arsinoe, spune el.

Jules strânge pachetul în mână şi simte moliciunea materialului.

— De ce ai mai adus-o, dacă ea nu e aici s-o poarte?

— Dar nu era pentru ea. M-a rugat s-o fac pentru tine. Mi-a

spus să o fac frumoasă şi strălucitoare. Pentru tine şi pentru ochii tânărului tău iubit.

Jules strânge pachetul la piept. Dulcea şi prostuţa Arsinoe, în loc să se gândească la ea, s-a gândit la Jules. Sau poate nu. Poate că a făcut asta pentru că ştia de pe atunci că o să fugă.

— Chiar ne-a părăsit, Jules? întreabă Luke. Sau de vină a fost continentalul acela? A luat-o cu forţa?

Jules nu-şi poate imagina că Arsinoe ar face ceva împotriva voinţei sale. Dar e posibil. Iar ideea asta l-ar linişti pe Luke.

— Nu ştiu, răspunde ea. S-ar putea să fi fost şi aşa.

Luke oftează. În jurul lor, numai oameni cu feţe joviale. Feţe de festival, fără nicio grijă. Cei mai mulţi probabil se bucură că Arsinoe a dispărut. Un obstacol mai puţin în drumul Mirabellei. Acum nu mai e decât Katharine. O toxică despre care se spune că e slabă şi bolnăvicioasă.

— Presupun că acum ar trebui s-o susţinem pe Mirabella, spune Luke. Presupun că ar trebui să ne învăţăm s-o iubim pe ea. O să fie mai uşor acum, când nu va ajunge s-o ucidă pe Arsinoe a noastră.

Jules dă din cap, întunecată. Nu o va iubi niciodată pe Mirabella, dar asta din propriile ei motive meschine. Nu pentru că nu ar putea fi o regină bună.

— Am văzut corăbiile curtezanilor când am trecut prin portul Sand, spune Luke. Sunt cinci, deşi Billy nu prea contează.

Jules dă din cap, la fel de întunecată, cât timp Luke îi povesteşte ce steag arborează fiecare corabie. Două sunt din ţinutul consortului lui Bernadine. Una din ţinutul consortului lui Camille. Una dintr-un loc pe care nu l-a recunoscut. Dar Jules nu-l mai ascultă. Corabia tatălui lui Billy e la Innisfuil. Cu Billy la bord? Parcă nu-i vine să creadă. Se îndoieşte că Chatworth ştie ceva în plus de soarta lui Billy şi Arsinoe.

— Ciudat, nu? spune Luke, meditativ. Cum îi aducem pe continentali în mijlocul nostru, doar ca să-i ţinem departe!

În portul din sud-est, corăbiile delegaţiilor vor aştepta apusul soarelui, când vor porni în procesiune spre golful Longmorrow. Acolo vor arunca ancora, ca să înceapă debarcarea. Dacă Arsinoe ar fi fost aici, probabil că Jules s-ar fi dus cu Camden pe faleză, să le spioneze. Acum nu mai contează. Mirabella nu are decât să aleagă pe cine vrea. Persoana aceea nu va avea prea multă putere pe insulă. Regii-consorţi sunt doar nişte paiaţe.

Simbolul păcii cu continentul.

— Ce e acolo? întreabă Luke, arătând cu mâna.

Preotesele coboară în fugă pe cărarea dinspre faleză, într-un şir de pelerine negre şi albe. Jules şi Luke încearcă să iasă din mulţime, ca să vadă mai bine. Aşa fac şi alţii. Micuţă cum e, Jules trebuie să sară ca să poată vedea ceva peste capetele şi umerii celorlalţi.

În apropierea corturilor clanului Westwood e vânzoleală. Sau poate în cortul Marii Preotese. Sunt aşa de apropiate, încât e greu să-ţi dai seama. Luke îl bate pe spate pe un tip înalt.

— Hei, ştii cumva ce se întâmplă acolo?

— Nu sunt sigur, răspunde bărbatul. Dar se pare că au prins-o pe regina fugară.

— Imposibil, spune Luke.

— Eu aşa cred. Uite, vin acum preotesele.

— Daţi-ne voie să trecem! ţipă Jules.

Dar mulţimea e prea compactă. Ea icneşte, Camden mârâie şi sare pe omul din faţa lor, sfâşiindu-i cămaşa. Cămaşa se colorează în roşu, iar bărbatul începe să urle.

Mulţimea se dă la o parte. Toţi ţipă la ea şi la animalul ei, jignind-o – naturalişti scârboşi. Dar ei nu îi pasă. În spate, Luke a plecat după Cait şi Ellis. Dacă într-adevăr Arsinoe e acolo, lucru care pe Jules ar bucura-o, dar ar şi îngrozi-o, atunci va fi nevoie de toţi.

Tabăra Marii Preotese

Nu durează mult să se adune Consiliul Negru în cortul desemnat de Luca. E un cort mic şi aproape gol, sunt doar câteva covoraşe şi lăzi puse una peste alta. Materialul din care e făcut e subţire şi fragil, dar greutatea celor care stau în cort îl face să pară solid ca stânca.

Toxicii Paola Vend şi Lucian Marlowe, şi Margaret Beaulin, cea cu harul războiului, stau departe, lângă Renata Hargrove. Natalia Arron stă în faţă. Capul şarpelui, cum îi spune uneori Luca. În spatele ei sunt ceilalţi Arroni din consiliu: Allegra, Antonin, Lucian şi Genevieve. Genevieve stă chiar în spatele ei. Urechile Nataliei în consiliu, aşa se spune. Pumnalul ei din întuneric. Mirabella simte că o antipatizează de la prima vedere.

E doar o întâmplare că Mirabella e aici. Era cu Luca acolo când preotesele au adus vestea că Arsinoe a fost prinsă, şi Luca nu a mai avut timp s-o convingă să plece.

Privirea Mirabellei se întâlneşte cu privirea lui Jules, aflată în partea opusă a cortului. E un moment plin de tensiune, în mijlocul unor alte momente de tensiune, şi nu durează mult. Dar după aceea, Mirabella îşi va aminti ce fioroasă era privirea lui Jules şi cât de mult semăna atunci cu puma de lângă ea.

— Regina Mirabella n-ar trebui să fie aici, spune Natalia cu vocea ei rece şi fermă.

Se pare că e singura din cort netulburată.

— Nu reprezintă o voce în consiliu, spune ea.

— Sunt mai mulţi aici care nu reprezintă o voce în consiliu, subliniază Cait.

— Cait, spune Natalia. Tu poţi să stai, evident. Ca tutori, toţi cei din familia Milone pot rămâne.

— Vai, îţi mulţumim, răspunde Cait, ironică. Dar e adevărat? A fost găsită?

— O să aflăm în curând, spune Luca. Le-am trimis pe preotese pe coastă să îi aducă pe aceşti călători, oricine ar fi ei.

Membrii Consiliului Negru încep să rânjească la auzul termenului „călători”, iar Natalia se întoarce şi face „ssst” spre ei, ca unor copii.

— Dacă unul dintre aceşti călători este cu adevărat Arsinoe, atunci regina Mirabella ar trebui să plece, spune Natalia. Ştii mai bine ca oricine că reginele nu trebuie să se întâlnească înainte de debarcare.

— S-au întâlnit deja, replică Luca. Dacă se mai întâlnesc o dată, n-o să se întâmple nimic. Regina va rămâne. Va rămâne şi nu va scoate un cuvânt. Ca şi tine, tânără Milone.

Puma ciuleşte urechile. Bunicii lui Jules îşi pun mâinile pe umerii ei.

Preotesele se întorc de pe plajă cu paşi repezi şi grei. Mirabella ascultă încordată cum oamenii murmură şi scot strigăte de uimire. Apoi prelata se ridică şi preotesele o aruncă pe Arsinoe în cort.

Mirabella îşi muşcă obrazul, ca să nu ţipe. În prima clipă, nici nu îşi dă seama dacă e sau nu Arsinoe. E udă toată şi tremură puternic, ghemuită pe covorul subţire din cort. Iar chipul ei e desfigurat de răni adânci, cusute.

Preotesele stau de pază cu mâna pe mânerul pumnalelor. Arată ridicol. Fata nici nu poate să stea în picioare, darămite să fugă.

— Ce s-a întâmplat cu faţa ei? întreabă Renata Hargrove, dezgustată.

— Deci chiar a fost un urs, murmură Genevieve peste umărul Nataliei.

Rănile adânci de pe obraz sunt de un roşu intens. Iritate din cauza apei sărate a mării.

De afară se aud alte zgomote, prelata se ridică şi intră încă două preotese, ţinând la mijloc un băiat care se zbate. Cu toate că hainele lui sunt ude şi pline de nisip, Mirabella îşi dă seama că e băiatul din pădure, care era cu Arsinoe şi Jules atunci când l-au găsit pe Joseph.

Ea crezuse atunci că era un servitor, căci ţinea caii. Dar probabil e curtezanul acela, Billy Chatworth jr.

Băiatul reuşeşte să se smulgă din strânsoarea preoteselor şi îngenunchează tremurând lângă Arsinoe.

— Arsinoe, spune el. O să fie bine.

— Arsinoe, sunt aici! ţipă Jules, dar Cait şi Ellis nu o lasă să plece.

Lucian Marlowe se apleacă şi îl ridică pe Chatworth de gulerul cămăşii.

— Băiatul ar trebui să fie ucis, spune el.

— Poate, răspunde Natalia. Dar e un delegat. Face un pas spre el şi îl prinde de bărbie. Intenţionat ai luat-o pe regina Arsinoe, continentalule? Ai vrut s-o ajuţi să fugă? Sau a preluat controlul corăbiei tale şi a vrut să evadeze?

Îşi controlează cu grijă vocea, ca să pară neutră. Cine o aude e convins că răspunsul lui, oricare ar fi el, îi este absolut indiferent.

— Am fost prinşi într-o furtună, spune el. Abia am reuşit să ajungem aici. Nu am vrut să fugim.

— Margaret Beaulin râde tare. Genevieve Arron clatină din cap.

— Nu a ştiut nimic, murmură Arsinoe, de jos. Eu l-am obligat. Eu sunt vinovată.

— Foarte bine, spune Natalia şi, la semnul ei, două dintre preotese îl apucă pe Billy de mâini.

— Nu, strigă el. Minte!

— Ar trebui să-i dăm crezare unui continental şi nu uneia dintre reginele noastre? întreabă Natalia. Duceţi-l în port. Daţi-i de veste tatălui lui. Spuneţi-i că suntem foarte bucuroşi că s-a întors nevătămat. Şi grăbiţi-vă. Nu are prea mult timp să-şi revină până la debarcare.

— Sunteţi nişte nebuni cu toţii! hârâie Billy. Să n-o atingeţi! Să nu îndrăzniţi s-o atingeţi!

Se zbate, dar nu e greu să-l ia acolo, aşa epuizat cum e.

După plecarea lui, toţi ochii se îndreaptă asupra lui Arsinoe.

— E regretabil, spune Renata.

— Şi dezagreabil, spune Paola. Era mai bine dacă nu mai apărea deloc. Dacă s-ar fi înecat. Acum o să fie numai neplăceri.

Genevieve pleacă din spatele Nataliei şi se apropie de urechea lui Arsinoe.

— A fost atât de proastă, spune ea. Altă barcă şi alt băiat. Nici măcar nu şi-a făcut un alt plan.

— Pleacă de lângă ea!

— Vocea lui Jules Milone pare un mârâit. Genevieve se uită o clipă la pumă, ca şi cum nu şi-ar fi dat seama cine a vorbit, de fapt.

— Linişte, spune Marea Preoteasă. Iar tu, Genevieve, pleacă de lângă ea.

Genevieve îşi încleştează fălcile. Se uită la Natalia, dar aceasta nu se împotriveşte. La Beltane, templul face regulile. Zeiţa face regulile, indiferent dacă asta convine sau nu Consiliului Negru.

Luca îngenunchează lângă Arsinoe. Ia mâinile reginei şi le masează uşor.

— Eşti rece ca gheaţa, spune ea. Arăţi ca un peşte mort.

Face semn unei preotese: Adu-i apă.

— Nu vreau apă.

Luca oftează. Dar îi zâmbeşte blând, încercând să-şi păstreze calmul.

— Atunci, ce vrei? Ştii unde eşti?

— Am vrut să plec de la voi, spune Arsinoe. Am încercat să fug, dar ceaţa nu ne-a lăsat. Ne-am luptat. Am vâslit. Dar ne-a ţinut ca într-o plasă.

— Arsinoe, intervine Cait. Nu mai spune nimic.

— Nu mai contează, Cait. Pentru că n-am putut să scap. Ne-a ţinut în ceaţa aia şi apoi ne-a scuipat aici, drept în portul ăsta

blestemat.

Braţele lui Arsinoe tremură, dar privirea ei e fermă. Ochii îi sunt roşii şi obosiţi, plini de ură şi disperare, dar nu şi-i dezlipeşte de chipul Marii Preotese.

— Ea ştie? întreabă Arsinoe. Ştie şi scumpa voastră regină ce puneţi la cale?

Luca respiră precipitat. Încearcă să se ridice, dar Arsinoe nu îi dă drumul. Preotesele se apropie de ea s-o ajute şi o apucă de umeri pe Arsinoe.

— Ştie că aveţi de gând să mă ucideţi?

Preotesele o lipesc pe Arsinoe cu faţa de covor. Jules scoate un ţipăt, iar Ellis o ţine strâns pe Camden de gât, să nu sară.

— Ştie? ţipă Arsinoe.

Ucideţi-o, spune calm Luca. O a doua evadare nu poate fi iertată. Face semn preoteselor, iar acestea îşi scot pumnalele. Tăiaţi-i capul şi braţele. Scoateţi-i inima din piept. Apoi aruncaţi-o în Domeniul Breccia.

Arsinoe se zbate în mâinile preoteselor, dar ele o ţintuiesc la pământ. Îşi ridică pumnalele. Membrii consiliului urmăresc scena, şocaţi. Nici măcar toxicii nu erau pregătiţi pentru asta. Singura care nu s-a înverzit la faţă e Margaret Beaulin, cea cu harul războiului.

— Nu! ţipă iar Jules.

— Scoateţi-o de aici, spune Natalia. Pentru binele fetei, Cait. Nu trebuie să vadă asta.

Cait şi Ellis se luptă cu ea şi o scot cu greu din cort. Mirabella face un pas în faţă şi o prinde pe Luca de braţ.

— Nu poţi face asta, spune ea. Nu aici. Nu acum. E regină!

— Şi îi vom pregăti ritualurile morţii unei regine, cu toate că moare în dizgraţie.

— Luca, opreşte-te! Opreşte-te chiar acum!

— Marea Preotească o împinge uşor pe Mirabella.

— Nici tu nu trebuie să stai aici, spune ea. Poate ar fi mai bine să ieşi afară.

Jos, pe covorul subţire, Arsinoe ţipă în timp ce preotesele trag de ea, încercând să-i ţină mâinile şi picioarele nemişcate. Lacrimile ei par roşii, dar asta doar pentru că rănile ei au început să crape.

— Arsinoe, şopteşte Mirabella.

Arsinoe o alerga pe Katharine pe malul râului, prefăcându-se

că e un monstru. Mereu era murdară. Mereu era furioasă. Mereu râdea.

Una dintre preotese pune piciorul pe spatele lui Arsinoe şi o trage tare de braţ, să i-l scoată din încheietură. Arsinoe urlă. Nu mai are putere să lupte. Nu va fi greu să i se taie braţele şi capul.

— Nu! ţipă Mirabella. N-o să faceţi asta!

Invocă o furtună aproape fără să-şi dea seama. Vântul izbeşte cortul din toate părţile şi sfâşie materialul. Preotesele sunt aşa de concentrate cu Arsinoe, încât nu observă decât când fulgerul face să se zguduie pământul sub ele.

Membrii Consiliului Negru se împrăştie ca şobolanii. Înainte să poată trimite peste ei flăcările lumânărilor, înainte să-i lovească în cap cu fulgere. Luca şi preotesele încearcă s-o liniştească, dar Mirabella înteţeşte şi mai mult furtuna. Jumătate din cort se prăbuşeşte sub forţa vânturilor.

Până la urmă, fug cu toţii.

Mirabella o ia pe Arsinoe în braţe şi îi dă la o parte de pe obraji părul ud şi plin de sare. Furtuna se linişteşte.

— Gata, acum e totul bine, spune ea încet. O să fii bine.

Arsinoe clipeşte cu ochii obosiţi.

— O să plăteşti pentru asta, spune ea.

— Nu-mi pasă, răspunde Mirabella. N-au decât să ne execute pe amândouă.

— Pff, face Arsinoe. Aş vrea să-i văd cum încearcă asta.

Mirabella o sărută pe frunte pe sora ei. E slăbită şi are febră.

Rănile cusute s-au umflat şi aţa stă să plesnească. Probabil că are nişte dureri cumplite. Dar Arsinoe nici măcar nu clipeşte.

— Eşti făcută din piatră, spune Mirabella şi îi atinge uşor obrazul rănit. E o minune cum a putut totuşi să te rănească ceva.

Arsinoe se desprinde din braţele ei. Şi asta e la fel cum îşi aminteşte Mirabella. Dintotdeauna sălbatică, nu îi plăcea să fie alintată.

— Mai e apă acolo? întreabă Arsinoe. Sau ai transformat-o în săgeată şi ai trimis-o în pieptul Nataliei Arron?

Mirabella ia de pe jos carafa, unde fusese răsturnată de furtună. S-a vărsat aproape tot, dar a mai rămas cam un pahar.

— Nu e prea multă, spune ea. Nu m-am concentrat. Am vrut doar să-i îndepărtez. A fost ca în ziua aia, la Black Cottage.

— Nu-mi amintesc de ea, răspunde Arsinoe.

Ridică vasul şi bea din el cu lăcomie. Probabil că imediat cum se va ridica va începe să vomite.

— Încearcă, atunci. Încearcă să-ţi aminteşti.

— Nu vreau.

Arsinoe lasă jos carafa. Durează puţin, dar în cele din urmă reuşeşte să se ridice.

— Umărul tău, spune Mirabella. Ai grijă.

— O să mi-l pună Jules la loc. Trebuie să plec.

— Dar, protestează Mirabella, consiliul şi Luca. Te vor aştepta.

— Ei! Arsinoe face un pas, îşi ţine respiraţia şi apoi mai face încă un pas. Nu cred, spune. Cred că te-ai făcut înţeleasă.

— Dar dacă m-ai lăsa.

— Să te las să ce? Ştiu că ai impresia că acum ai făcut o chestie extraordinară pentru mine. Dar sunt aici. Sunt prinsă în capcană. Toate suntem.

— Deci, mă urăşti? întreabă Mirabella. Vrei să mă ucizi?

— Da, te urăsc, spune Arsinoe. Te-am urât întotdeauna. Nu am încercat să fug ca să te cruţ pe tine. Nu are nicio legătură cu tine.

Mirabella se uită după ea, cum înaintează şchiopătând spre uşă.

— Presupun că am fost prea naivă, spune Mirabella. Presupun că...

— Nu mai face atâta pe întristata. Şi nu te mai uita aşa la mine. Asta e ceea ce suntem. Nu are nicio importanţă dacă am vrut-o sau nu.

Arsinoe ridică prelata. Şovăie o clipă, ca şi cum ar vrea să mai spună ceva. Ca şi cum i-ar părea rău.

— Acum te urăsc ceva mai puţin, spune ea încet, şi apoi pleacă.

Tabăra Milone

Jules o aşteaptă pe Arsinoe chiar lângă cortul pe jumătate prăbuşit. Arsinoe nu vrea să se rezeme de ea, dar acceptă braţul lui Jules şi îşi ridică gulerul ca să îşi acopere obrazul. Măcar aşa va face un mic scut în faţa scuipăturilor şi a cojilor de fructe cu care aruncă oamenii în ea.

— Nu face nimeni nicio mişcare! strigă Jules. Niciun sunet să nu aud!

Mişcare nu fac, datorită lui Camden, dar vorbesc şi aruncă multe în ele.

— Exact ca acasă, nu? spune Arsinoe, întunecată.

În cortul ei din tabăra Milone, departe de ochii lumii, Cait şi Ellis îi îngrijesc rănile. Luke şi Joseph sunt şi ei acolo. Ba chiar şi Madrigal. Când Ellis îi pune la loc mâna în umăr, Luke începe să plângă.

— Regina Mirabella respectă regulile, spune Ellis. Nu le-a permis preoteselor să-i facă rău unei regine înainte de a veni timpul.

— Oare de-asta le-a oprit? întreabă Jules. Sau vrea s-o ucidă ea cu mâna ei?

— Oricare ar fi motivul, cred că templul o să constate că e mai greu de controlat decât au crezut, răspunde Ellis.

— Billy e bine? întreabă Arsinoe. Nu ştie nimeni nimic de el?

Când a fost escortat în portul Sand, era bine, spune Joseph. Sunt sigur că e acolo acum, se pregăteşte de debarcare.

— Debarcarea, repetă Madrigal. Nu mai avem mult până la apusul soarelui.

— Taci, Madrigal, spune Jules. Nu trebuie să-şi mai facă griji şi pentru asta.

— Ba da, zice Arsinoe. Trebuie. Sunt aici, şi nu vreau să mai aveţi şi alte necazuri din cauza mea.

— Dar. Începe Jules.

— Prefer să urc singură pe stâncile alea decât să mă târască preotesele acolo.

Cait şi Ellis se uită unul la celălalt cu gravitate.

— Atunci am face bine să ne pregătim pentru ospăţ, spune Cait. Să ne scoatem negriturile de la naftalină.

— Vă ajut şi eu, sare Luke.

El arată foarte bine în hainele lui elegante de festival. Dar Luke a fost întotdeauna mai bine îmbrăcat ca oricine din Wolf Spring.

— Dacă stau aici să mănânc, după aia trebuie să mă apuc de muncă. Îi ia mâna lui Arsinoe şi o strânge. Mă bucur că te-ai întors, spune el, apoi iese din cort după Cait şi Ellis.

Arsinoe se aşază pe patul improvizat din perne şi pături. Ar putea să doarmă zile în şir, cu toate că în cort miroase a

mucegai şi nu e nicio mobilă, doar un cufăr de lemn şi o masă pe care e o carafă gălbuie cu apă.

— Ar trebui să te strâng de gât, spune Jules.

— Fii mai blândă cu mine. N-a trecut nicio oră de când au vrut alţii să-mi taie gâtul.

Jules îi toarnă lui Arsinoe un pahar cu apă şi apoi se aşază pe cufăr.

— Trebuie să-ţi spun ceva, zice Arsinoe. Tuturor trebuie să vă spun.

Se adună toţi mai aproape. Jules şi Joseph. Madrigal. Ascultă cu toţii ce i-a povestit Billy. Despre Anul Sacrificial şi despre planul preoteselor de a le ucide pe ea şi pe Katharine.

— Nu poate fi adevărat, spune Jules după ce Arsinoe termină de vorbit.

— Dar este. Am văzut asta în ochii bătrânei Luca, oftează Arsinoe. Luke ar trebui să plece. Să-l scoată cineva de aici. Se va aşeza între mine şi cele o mie de cuţite ale preoteselor şi nu vreau să păţească ceva.

— Stai, spune Joseph. Nu putem să renunţăm acum, după câte s au întâmplat. Trebuie să fie o cale. O cale să le oprim.

— Să dejoci planul Marii Preotese la Festivalul Beltane? exclamă Arsinoe. Puţin probabil. Ar trebui. Începe ea şi apoi se opreşte. Ar trebui s-o iei de aici şi pe Jules. Din acelaşi motiv ca şi în cazul lui Luke.

— Nu plec nicăieri, strigă Jules.

Ochii ei se reped înflăcăraţi spre Joseph, ca şi cum el ar fi intenţionat s-o înhaţe chiar în clipa aceea.

— Nu vreau să vezi asta, Jules. Nu vreau să vadă asta niciunul dintre voi.

— Atunci o să-i oprim, se aude vocea lui Madrigal.

— Toată lumea se întoarce spre ea. Pare foarte sigură pe sine.

— Ai spus că templul vrea să se folosească de pretextul Anului Sacrificial, zice ea. O regină puternică şi două regine slabe.

— Da, încuviinţează Arsinoe.

— Atunci o să te facem puternică. Nu mai au cum să te atace după revelare, dacă insula vede că nu eşti slabă. Nu le va crede nimeni minciuna.

Arsinoe se uită la Jules şi la Joseph.

— S-ar putea să meargă, spune ea şovăitoare. Dar nu ai cum să mă faci puternică.

— Stai puţin, spune Jules.

Privirea ei e îndepărtată şi neatentă. Gândurile ei, oricare ar fi, o distrag aşa de mult, încât nici nu reacţionează când Camden o apucă de picior cu ghearele ei ascuţite.

— Dar dacă te-am face să pari puternică?

Ochii ei, acum limpeziţi, se întorc spre Arsinoe.

— Dacă mâine-seară, pe scenă, ţi-ai chema familiarul şi ar apărea un mare urs brun?

Arsinoe îşi atinge fără să-şi dea seama rănile de pe obraz.

— Despre ce vorbeşti?

— Am văzut un urs mare brun în pădurile din vest. Dacă l-aş putea face să vină la tine? Aş putea să-l fac să stea lângă tine pe scenă.

— Asta-i prea mult, chiar şi pentru tine. Un urs mare în mijlocul unei mulţimi aşa de zgomotoase. N-ai putea să-l controlezi. M-ar face bucăţi în faţa tuturor. Arsinoe îşi lasă capul pe umăr. Deşi cred că aş prefera să mă facă el bucăţi şi nu preotesele, adaugă ea.

— Jules poate s-o facă, spune Madrigal. Dar nu e de ajuns doar să ţină ursul pe scenă. Ar trebui să te asculte, altfel nu va crede nimeni. Va trebui să-l legăm de tine cu sângele tău.

Jules o apucă de mână pe mama ei.

— Nu. Ajunge!

Madrigal îşi smulge mâna şi o scutură hotărât.

— Juillenne. Nu avem de ales. Oricum e periculos. Nu ar fi o legătură de familiar. Nu vei reuşi să comunici cu el. Ar fi mai degrabă ca un animal de companie.

Arsinoe se uită la Camden. Nu e un animal de companie. E un fel de extensie a lui Jules. Dar tot mai bine ar fi un animal de companie decât un gât sfâşiat sau decât să-şi piardă capul şi braţele.

— Ce ne trebuie? întreabă Arsinoe.

— Sângele lui şi al tău.

Jules inspiră adânc, întretăiat. Joseph o apucă de cot.

— Asta-i prea de tot! exclamă el. Una e să ţii un urs şi alta e să-i iei sânge. Trebuie să mai existe şi altă soluţie.

— Nu e.

— E prea periculos, Jules.

— Ai fost plecat mult timp, spune Madrigal. Nu ştii ce poate să facă.

Jules îşi aşază mâna peste mâna lui Joseph.

— Ai încredere în mine, îi cere ea. Ai avut întotdeauna încredere în mine.

Joseph îşi încleştează fălcile. Ai impresia că îi vor exploda toţi muşchii de atâta încordare, dar reuşeşte să dea din cap.

— Cum pot să te ajut eu?

— Stai deoparte, spune Jules.

— Cum?

— Îmi pare rău, dar vorbesc serios. E cel mai dificil lucru pe care l-am cerut de la harul meu. Nu-mi permit să fiu distrasă. Şi nu am prea mult timp. O să dureze ceva până îl scot din pădure. Trebuie să-l aduc prin vale, ca să nu-l vadă nimeni. Chiar dacă plec la noapte, după ce se culcă toată lumea, tot s-ar putea să nu reuşesc să ajung la timp. Iar dacă Vânătoarea l-a gonit şi mai departe.

— E singura noastră şansă, spune Arsinoe. Jules, dacă tu vrei, eu aş fi dispusă să încerc.

Jules îi aruncă o privire lui Madrigal. Apoi încuviinţează din cap.

— Plec la noapte.

Debarcarea

Arsinoe este ultima regină care îşi ocupă locul în vârful falezei, pentru debarcare. La vremea când porneşte din poiană pe cărarea spre faleză, valea e deja goală. Toată lumea s-a adunat pe plajă şi stă în picioare pe lângă torţele înalte, aprinse, în aşteptarea corăbiilor.

Arsinoe îşi potriveşte masca pe faţă. Până şi cea mai mică atingere îi provoacă durere. Dar trebuie s-o poarte. Vrea s-o poarte, mai ales că Ellis s-a chinuit aşa de mult s-o facă. În plus, dungile de vopsea roşie vor arăta fioros în lumina făcliilor. Deşi poate nu aşa de fioros cum arată rănile propriu-zise.

Urcă în pavilionul improvizat din vârful falezei şi se uită în jos spre mulţime. Vor vedea ce vor vedea. Îmbrăcată cu un pantalon negru, cu cămaşă şi vestă neagră, Arsinoe nu se ascunde.

În pavilionul din margine stă Katharine, nemişcată, ca o statuie, înconjurată de membrii clanului Arron. O rochie neagră, fără bretele, o înfăşoară strâns pe tânăra regină, iar un colan cu

pietre negre îi înconjoară gâtul. La încheietura mâinii e încolăcit un şarpe viu.

În pavilionul central, faldurile de la rochia Mirabelle i se înfoaie în jurul picioarelor. Are părul despletit, iar vântul i-l zboară de pe umeri. Nu se uită spre Arsinoe. Priveşte drept înainte. Mirabella stă ca şi cum ea este regina şi nu are de ce să privească în altă parte.

Membrii clanurilor Arron şi Westwood se îndepărtează de pavilioane. Arsinoe intră în panică şi o apucă de mână pe Jules.

— Stai, spune ea. Ce trebuie să fac eu?

— Acelaşi lucru pe care îl faci întotdeauna, spune Jules şi îi face cu ochiul.

Arsinoe îi strânge mâinile. Jules ar fi trebuit să fie în locul ei, printre torţe, superbă în rochia croită de Luke. Când erau în cort, Madrigal i-a vopsit lui Jules buzele cu nuanţe de roşu şi arămiu, i-a împletit părul şi i l-a împodobit cu panglici arămii şi verzi, ca să se asorteze cu panglica de pe poalele rochiei. Dacă ar fi fost Jules pe această platformă, insula ar fi văzut acum o frumoasă naturalistă cu puma ei şi nu ar mai fi avut niciun dubiu.

Arsinoe se uită în jos, spre plajă, şi simte că o ia cu ameţeală.

— Mi-e frică, şopteşte ea.

— Ţie nu ţi-e frică de nimic, spune Jules înainte de a coborî din nou pe cărarea unde va aştepta împreună cu restul familiei.

Încep să bubuie tobele, iar lui Arsinoe i se strânge stomacul. Încă e slăbită de pe mare şi are burta plină de apă sărată.

Îşi depărtează uşor picioarele şi îşi îndreaptă umerii. Nu va leşina şi nu i se va face rău. Nici nu se va rostogoli în jos de pe stâncile falezei, spre încântarea surorilor ei.

Se uită din nou la Mirabella, frumoasă şi regală fără niciun efort, şi la Katharine, care e drăguţă şi pare periculoasă ca o bucată de sticlă neagră. Faţă de ele, ea nu e nimic. O trădătoare şi o laşă. Lipsită de har, nenaturală şi desfigurată. Faţă de ele, ea nici nu e regină.

În golf, cinci corăbii aşteaptă ancorate. Arsinoe se uită la ele şi vede cum de la fiecare corabie se lansează câte o barcă; în fiecare barcă se află un băiat care speră să devină rege al insulei. Toate sunt bogat ornamentate şi luminate de torţe. Se întreabă în care din ele este Billy. Speră că tatăl lui a fost blând cu el după ce s-a întors.

Ritmul tobelor se înteţeşte, şi acum mulţimea îşi îndreaptă

atenţia de la regine la bărcile care se apropie. Probabil că atâţia oameni îmbrăcaţi în negru adunaţi laolaltă alcătuiesc o privelişte impresionantă pentru cei ce vin spre mal, dar numai unul dintre curtezani pare speriat: un băiat brunet, cu tenul măsliniu, care are o floare roşie la butonieră. Ceilalţi se apleacă peste bord, zâmbitori şi nerăbdători.

Barca lui Billy rămâne în urma celorlalte. Curtezanii sunt mult prea departe ca să primească instrucţiuni. Le vor primi mai târziu. debarcarea e o întreagă ceremonie. Primele priviri şi primele îmbujorări.

Arsinoe ridică bărbia în timp ce primul băiat face o plecăciune în faţa lui Katharine. Katharine îi zâmbeşte şi face o mică reverenţă. Când îi face plecăciune Mirabellei, ea înclină capul. Când în sfârşit se pleacă în faţa lui Arsinoe, pare surprins, de parcă nu ar fi observat că e şi ea acolo. Se uită la masca ei prea mult timp. Plecăciunea lui e doar schiţată.

Arsinoe nu face nicio mişcare. Se uită nemişcată la fiecare şi lasă masca să-şi facă treaba. Până când debarcă Billy.

Inima ei se încălzeşte. Nu pare nici slăbit, nici vătămat.

Billy stă la poalele stâncilor şi se uită în sus, la ea. Face o plecăciune lentă şi adâncă, iar mulţimea începe să murmure. Arsinoe îşi ţine respiraţia.

El se pleacă doar în faţa ei.

Tabăra Arron

Toxicii nu au voie cu otrăvuri la ospeţele de Beltane. Acestea sunt regulile făcute de templu, astfel încât orice participant la festival să poată consuma din mâncarea lor. Asta i se pare incorect Nataliei, când elementalii au voie să aducă vânturi în vale, iar naturaliştii pot să-şi lase familiarii să alerge liber pe unde vor.

Pe farfuria Nataliei străluceşte aurie o pasăre friptă, fără cap şi complet lipsită de toxine. N-o să se înjosească s-o mănânce. Ieri, pasărea asta cânta voioasă prin tufişuri. Păcat de ea.

Se ridică în picioare, cu o grimasă de dezgust, şi apoi intră în cort. Prelata se mişcă din nou în urma ei; se întoarce şi îl vede pe Pietyr.

— Ar trebui să ne facem ospăţul cum vrem noi, spune el, citindu-i gândurile. Oricum nu are nimeni curaj să guste din mâncarea noastră.

Ea se uită în întuneric, spre focurile de tabără şi spre viermuiala de oameni. Are dreptate, evident. Nici măcar cei care beau peste măsură nu vor îndrăzni să se atingă de preparatele toxicilor. E prea multă groază. Şi prea puţină încredere.

— E posibil ca delegaţii să se aventureze şi să guste, spune Natalia. Şi nu vrem să-i otrăvim. Prea ar fi un spectacol dacă i-ar cuprinde convulsiile pe covor.

Şi nu-şi permit să piardă niciunul. Sunt tot mai puţini curtezani cu fiecare generaţie. Pe continent, numărul familiilor care cunosc secretul acestei insule s-a micşorat. Într-o bună zi, Fennbirn o să fie pentru ei doar un zvon, o poveste care să-i încânte pe copii.

Natalia oftează. Îi văzuse pe câţiva dintre curtezani încă dinainte de ospăţul lui Katharine. Primul era un băiat frumos, cu umerii largi şi cu părul blond-auriu. Nu părea prea încântat de ea, deşi încă nu li se permitea să stea de vorbă.

— Sper că ai învăţat-o să flirteze de la distanţă, spune Natalia.

— Ştie cum să-şi folosească ochii, răspunde el. Şi cum să se mişte.

— Nu-ţi face griji.

Dar el îşi face griji. Ea vede asta din felul în care îşi ţine umerii.

— Păcat că tânărul Chatworth s-a dovedit a-i fi loial lui Arsinoe, spune Pietyr.

— Oare? Nu sunt convinsă. Am primit asigurări că se va comporta cum trebuie.

— Nu mi s-a părut că face asta, pe plajă. Probabil că în timp ce vorbim, el bântuie pe lângă cortul lui Arsinoe, ca un câine care cerşeşte resturi de mâncare.

Natalia închide ochii.

— Te simţi bine, mătuşă? Pari obosită.

— N-am nimic.

Dar chiar e obosită. E al doilea An al Ascensiunii pentru ea, acum, cu Katharine. Probabil şi ultimul. A fost mult mai simplu cu Camille, când Natalia era încă o fetiţă, iar mama ei era în viaţă şi capul familiei.

— Pietyr se uită atent prin uşa cortului.

Nebunii locului se provoacă între ei să se apropie mai mult de ospăţul nostru, spune el. Aşa de mare este influenţa noastră. E greu de crezut că mâine se va termina totul. E greu de crezut că

preotesele au învins.

— Cine spune că au învins? întreabă Natalia, iar Pietyr se uită surprins la ea. Ai spus că sunt obosită, dar ştii şi de ce sunt aşa? Mi-ai cerut să găsesc o modalitate de a o salva pe Kat a noastră. Toată ziua am pregătit mâncare pentru un Gave Noir fără niciun pic de otravă în ea.

— Cum ai reuşit? Când preotesele supraveghează totul?

Natalia înclină capul. Niciun toxic nu are dexteritatea ei.

— Natalia, o vor verifica.

Natalia nu răspunde. El se poartă de parcă n-ar şti că toată viaţa ei a strecurat otravă în mâncare pe neobservate.

Tabăra Marii Preotese

— Nu-mi vine să cred că s-a întors obrăznicătura aia, spune Rho, stând cu Luca lângă cortul Marii Preotese, de unde supravegheau transportarea ultimelor lăzi din templu.

— E un lucru curios, spune Luca. Nu m-am aşteptat s-o văd pe regina Arsinoe naufragiind chiar pe plaja noastră. Dar nu a fost alegerea ei.

— Se pare că rolul ei nu s-a încheiat încă, spune Rho. Sau poate zeiţa nu vrea să renunţe la tradiţii, la fel ca Mirabella noastră, şi vrea ca reginele să piară numai de mâna surorii lor.

— Ce se aude, Rho? întreabă Luca, stând cu ochii la lăzi. În legătură cu nebunia de azi? Ce spune lumea?

— Nu am auzit zvonuri decât despre revenirea lui Arsinoe. Când vine vorba despre furtuna Mirabellei, nu se spune decât că ea era foarte supărată. Nu bănuieşte nimeni motivul pentru care a invocat furtuna.

Rho se îndepărtează câţiva paşi ca să ţipe la una dintre preotese, pentru că nu observase că lada pe care o duce e spartă. I-o smulge din mână şi apoi îi dă o palmă după ceafă. Iniţiata, care abia dacă are treisprezece ani, o ia la fugă plângând.

— Nu era cazul să faci asta, spune Luca. Lada nu era în pericol să se desfacă.

— A fost pentru binele ei. Dacă s-ar fi desfăcut, şi-ar fi putut pierde mâna.

Rho apucă lada de capete şi trage. Marginile lăzii se desfac. Înăuntru se află trei duzini de cuţite zimţate, bine împachetate Luca scoate un cuţit din ladă. Lama lungă şi uşor curbată a pumnalului luceşte sinistru în lumina focurilor de la festival. Nu ştie cât e de vechi cuţitul, dar mânerul este tocit şi comod de ţinut. E posibil să fi ajuns aici de la oricare alt templu. Poate a venit dintr-un templu al naturaliştilor, unde fusese folosit în special la secerat grâne. Dar, indiferent de unde ar fi venit, nu e nicio îndoială că acel cuţit cunoaşte şi gustul sângelui.

Întoarce cuţitul pe toate părţile. N-a mai purtat un cuţit de ani de zile, ca Mare Preoteasă.

— Mâine, tu va trebui să le conduci, spune Luca. În linişte, după ce încheie Mirabella dansul focului. Înainte să iau eu cuvântul. Te duci sus, în tabăra Arron, şi pui mâna pe Katharine. Să nu întârzii mult. Vreau să fii în faţă când venim cu Arsinoe.

— Da. Voi fi acolo. Singura care poate să-mi facă probleme ar fi fata aia cu puma. O să ucid întâi puma, dacă va încerca să ne oprească.

Luca îşi trece degetul mare peste lama cuţitului şi nu îşi dă seama că s-a tăiat decât după ce sângele începe să curgă din rană.

— Toate trebuie să fie la fel de ascuţite, spune ea. Aşa e mai rapid şi nici măcar n-o să simtă.

Tabăra Milone

Ospăţul familiei Milone este cel mai popular de la festival, şi asta nu numai datorită minunatei fripturi făcute din cerbul lui Jules. Aproape fără să vrea, Arsinoe a făcut mare impresie la debarcare. Oamenii se înghesuie în jurul meselor şi al corturilor ca s-o vadă mai de aproape, cu masca ei. Nu semăna deloc cu celelalte regine, acolo sus, pe stânci. Acum ei se întreabă dacă într-adevăr e ceva de capul ei. Dacă e ceva care le-a scăpat.

— Ăsta-i ultimul, spune Joseph, cu gura plină de friptură.

Arată cu capul spre mulţimea de oameni, iar Arsinoe vede între ei un curtezan, pe băiatul cu păr blond-auriu, care se uită fix la ea peste mese. Nu îşi poate stăpâni un zâmbet şi îşi întoarce ochii spre Billy, care o priveşte protector din apropiere.

— Cu ăsta se termină, spune Luke.

— Arsinoe nu se aşteptase să vadă niciunul. Atâta atenţie i se pare ciudată.

— Dacă aş fi ştiut că celor de pe continent le place indiferenţa, nu mi-aş mai fi făcut atâtea griji, spune ea şi se uită din nou la Billy. Aş fi vrut ca Junior să nu fie obligat să păstreze distanţa. Să se ducă cineva să-l aducă aici. Lăsaţi-i pe cei de la templu să trăncănească.

Jules râde.

— Ia te uită cine s-a îmbătat de triumf, spune ea. Nu, Arsinoe. Ai încălcat deja prea multe reguli. Îl atinge uşor pe Joseph. Eu şi Joseph o să ne ducem să-i ţinem companie.

— Înainte să se ia la bătaie cu vreun curtezan pentru tine, adaugă Joseph şi zâmbeşte.

Înainte de a pleca, Jules o împinge afectuos pe Arsinoe. S-a înnoptat bine. Nu mai e mult şi focurile vor începe să se stingă, iar ea va pleca în pădure după ursul brun.

Arsinoe se uită lung în ochii ei. Ce fată curajoasă! Harul ei e foarte puternic, dar un urs mare brun s-ar putea să fie şi mai puternic.

— Mi-aş dori să nu fi avut nevoie de tine, spune Arsinoe. Sau măcar să pot merge cu tine.

— O să fiu atentă, o liniştеşte ea. Nu-ţi face griji.

Billy e îmbufnat când Jules şi Joseph se apropie de el, la marginea mulţimii. Stă în picioare cu mâinile încrucişate la piept şi se uită la celălalt curtezan cu ostilitate neascunsă.

— Ţi-am adus un pic de friptură făcută de Ellis, spune Joseph şi îi pune în mână un castron. Pentru că nu ai binevoit să vii să-ţi iei singur.

— Nu ştiam cât de mult am voie să mă apropii, răspunde Billy. Şi, după felul în care ne-au găsit, m-am gândit că ar fi mai bine să păstrez distanţa.

— Dar nu te-ai gândit că e o idee proastă să te înclini numai în faţa ei? Tatăl tău o să te strângă de gât.

— Ştiu, crede-mă. Habar n-am ce-a fost în capul meu.

Ia o gură de mâncare.

— Ai ajutat-o foarte mult, spune Jules. Uită-te la oamenii ăştia. Datorită gestului tău sunt aici. Şi datorită a ceea ce ai făcut înainte. Când ai încercat s-o scoţi de aici.

Billy lasă capul în piept.

— Îmi pare rău. Că nu v-am spus. A trebuit s-o fac, ştiind ce

au plănuit preotesele. Şi degeaba, acum e tot aici. Fir-ar să fie!

— O să fie bine. Avem şi noi un plan.

— Ce plan? întreabă Billy, iar Jules i-l spune la ureche.

Chipul lui se luminează pe dată.

— Joseph spunea întotdeauna că eşti o tipă tare. Şi rochia asta. Eşti splendidă în rochia asta.

— Splendidă? Un cuvânt foarte pretenţios.

— Poate, dar e cuvântul potrivit.

Jules roşeşte şi se apropie de Joseph, ca să se ascundă în spatele braţului lui.

— Ei, bine, oftează Billy. Nu e nevoie să-mi ţineţi companie. Intenţionez să stau aici toată noaptea, până când vor veni preotesele să mă escorteze la barcă.

— Eşti sigur? îl întreabă Joseph, dar Jules îl trage de mânecă.

— Îi fac cu mâna şi pornesc prin mulţime.

— Ce facem acum? o întreabă Joseph, în timp ce ea îşi strecoară mâna în palma lui.

— Cred că e o idee bună să fim văzuţi împreună, spune ea. Iar mâine, când nu voi fi aici, lumea îşi va imagina că sunt cu tine undeva, printr-un cort.

Noaptea e plină de focuri de tabără şi de râsete. Tinere subţirele îi invită la dans pe băieţi, cu obrajii trandafirii şi încălziţi, şi, îmbrăcată în rochia croită de Luke, Jules se simte la fel de frumoasă ca oricare dintre ele.

— Nu te-am văzut niciodată aşa, spune Joseph, şi felul în care ochii lui se plimbă pe trupul ei o umple de plăcere. Luke ar trebui să-şi închidă librăria şi să-şi facă o croitorie.

Jules râde. Greutatea pe care o simţea la începutul festivalului acum a dispărut. Arsinoe s-a întors. Şi ei nu vor sta deoparte s-o lase să fie ucisă. Vor trece la acţiune, iar ideea asta o entuziasmează aşa de tare, încât Camden începe să sară veselă în jurul lor, ca o pisicuţă.

Cu coada ochiului, vede o fată care mângâie pieptul gol al unui tânăr. Multe dintre perechi vor dispărea în noaptea asta în corturi sau pe pământul moale de sub copaci.

— Cum am ajuns aici? întreabă Joseph.

Jules îl condusese printre focuri mergând încet, în cerc, aşa că acum sunt chiar lângă cortul ei.

Ea îl trage înăuntru.

— Simt că trebuie să-mi cer iertare pentru timpul pe care l-am

pierdut, spune ea.

— Nu, răspunde Joseph. Să nu-ţi ceri niciodată iertare.

Ea aprinde lampa şi închide uşa cortului. Cortul nu e prea mare, iar patul ei nu e altceva decât un teanc subţire de pături. Dar va fi de ajuns.

Se apropie de el şi îşi strecoară degetele pe sub gulerul cămăşii. Pulsul lui se accelerează înainte ca buzele ei să se apropie de gâtul lui. Miroase a condimentele folosite la prepararea mâncărurilor. El o cuprinde în braţe.

— Mi-a fost dor de tine, spune ea.

Înainte de vânătoare nu m-ai vrut, începe el, dar ea clatină din cap.

— Înainte, totul o durea. Acum totul e altfel.

Jules îi trage capul spre ea şi se strânge tare în el. În seara asta are curaj. Poate datorită rochiei, sau poate datorită energiei focurilor.

Se sărută flămând, iar Joseph îşi încleştează mâinile pe mijlocul ei.

— Îmi pare aşa de rău, spune el.

Ea îi desface cămaşa. Începe să-şi desfacă şi rochia.

— Jules, aşteaptă.

— Am aşteptat destul.

Se îndreaptă spre patul ei improvizat şi se lasă amândoi în genunchi.

— Trebuie să-ţi spun, începe el, dar Jules îl opreşte cu buzele şi cu limba.

— Nu vrea să audă nimic, despre Mirabella. S-a terminat. A trecut. Mirabella nu contează.

Se întind unul lângă altul, iar mâinile lui Jules se strecoară pe sub cămaşa lui. Ar fi în stare să-l atingă toată noaptea. Să-i atingă fiecare părticică de piele.

Joseph se ridică cu grijă deasupra ei. O sărută pe umeri şi pe gât.

— Te iubesc, spune el. Te iubesc. Te iubesc.

Apoi strânge ochii şi faţa i se crispează. Se retrage şi se întoarce pe spate, lângă ea.

— Joseph? Ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău, spune el şi îşi acoperă ochii cu mâna.

— Am greşit cu ceva? îl întreabă Jules, iar Joseph o strânge cu putere.

— Lasă-mă doar să te ţin în braţe, spune el. Vreau doar să te ţin în braţe.

Tabăra Arron

După încheierea ospăţului, când focurile au început să se stingă, Katharine şi Pietyr stau culcaţi unul lângă altul, în cort, Pietyr pe spate şi Katharine pe burtă, şi ascultă amândoi ultimele zgomote ale petrecerii. Aerul miroase a flăcări şi a fum, a lemne de esenţe diferite, a mâncăruri diferite. În spatele acestor arome calde se simte mirosul brazilor şi al aerului sărat de deasupra falezei.

— Tu o crezi pe Natalia? întreabă Pietyr. Când spune că va reuşi să schimbe Gave Noir?

Katharine bate cu degetele pe pieptul lui.

— Niciodată nu mi-a dat motive să mă îndoiesc de ea.

Pietyr nu răspunde. Pe toată durata petrecerii a fost tăcut. Katharine se urcă peste el şi încearcă să-l înveselească cu sărutări.

— Ce este? Nu eşti în apele tale. Tu eşti aşa de tandru. Îi ia mâna şi o pune pe şoldul ei. Unde sunt atingerile tale apăsate?

— Chiar aşa brută am fost? întreabă el şi zâmbeşte. Apoi închide ochii. Katharine, spune el. Dulce şi prostuţă Katharine. Nu ştiu ce fac aici. Se întoarce spre ea şi o prinde de bărbie. Îţi mai aminteşti drumul spre Domeniul Breccia? o întreabă el.

— Da, cred că da.

— Pe acolo e, spune el şi arată cu mâna spre pădurile din sud. Printre copaci, în spatele cortului cu cinci laturi, legat cu sfoară albă. De acolo, drept înainte până ajungi la stânci şi la fisură. Trebuie să treci prin râu. Îţi aminteşti?

— Îmi amintesc, Pietyr. M-ai trecut în braţe peste apă.

— Dar nu o voi mai face mâine-seară. Nu voi mai putea.

— Ce vrei să spui?

— Ascultă-mă, Kat, spune Pietyr. Natalia e convinsă că are totul sub control. Dar dacă nu e aşa, ce?

— Nu voi fi aici mâine-seară, la revelare, spune el. Dacă lucrurile nu merg bine, nu aş putea suporta să privesc.

— Nu ai încredere în mine, spune ea, jignită.

— Nu e vorba de asta. Katharine, trebuie să-mi promiţi ceva.

Dacă mâine-seară lucrurile nu merg bine, vreau să fugi. Să fugi direct la mine, la Domeniul Breccia. Înţelegi?

— Da, spune ea încet. Dar, Pietyr, de ce.

— Orice lucru, Kat. Dacă orice mărunţiş nu merge bine. Să nu asculţi pe nimeni. Vii direct acolo. Îmi promiţi?

— Da, Pietyr, îţi promit.

Revelarea
Tabăra Westwood

Elizabeth aşază pelerina neagră pe umerii Mirabellei, iar Bree i-o leagă la piept. Pelerina e atârnată cu grijă deasupra materialului negru, înmuiat în ierburi, ce îi protejează şoldurile şi pieptul. Asta va purta la ceremonia revelării, plus focul.

— Tânărul tău nu va putea să-şi ia ochii de la tine, spune Bree.

— Bree, exclamă ea şi îi face semn să tacă. Nu există niciun tânăr.

Bree şi Elizabeth schimbă zâmbete conspirative. Nu o cred, pentru că au găsit-o la marginea poienii, după vânătoare, îmbujorată şi cu respiraţia tăiată. Dar Mirabella nu se poate hotărî să le povestească despre Joseph. El e naturalist şi îi e devotat surorii ei. Asta s-ar putea să fie prea mult, chiar şi pentru Bree.

Afară, lumina se face portocalie, apoi va deveni roz şi albastră. Ceremonia începe pe plajă la apusul soarelui.

— Pe Luca n-aţi văzut-o? întreabă Mirabella.

— Am văzut-o ducându-se spre plajă în după-amiaza asta. Are multe de făcut. Nu ştiu dacă va mai putea veni să te vadă înainte de începere.

Elizabeth îi zâmbeşte încurajator. Da, Marea Preoteasă e probabil ocupată. Nu e neapărat furioasă pentru că Mirabella a împiedicat execuţia lui Arsinoe.

— Oricum, probabil că eşti foarte supărată pe ea, spune Bree.

— Sunt.

Este şi nu este. Luca i-a fost dragă atâţia ani. Conflictele pe care le-au avut în ultimul timp nu au fost uşor de suportat.

— Ce pun la cale preotesele astea, Elizabeth? întreabă Bree, uitându-se prin deschizătura uşii. Se poartă toate foarte ciudat. Stau grămadă, vorbesc în şoaptă.

— Nu ştiu. Acum eu sunt de partea voastră şi ele ştiu asta. Nu îmi spun nimic.

Mirabella întinde gâtul să vadă şi ea. Bree are dreptate. Preotesele s-au purtat ciudat toată ziua. Sunt mai dure şi mai reci decât de obicei. Iar unele par speriate.

— E ceva în aer, spune Bree, ceva care nu-mi place.

Tabăra Milone

Arsinoe îşi încheie o altă vestă peste o altă cămaşă neagră şi îşi strânge mai tare şireturile măştii. În spatele ei, Madrigal se foieşte cu rochia ei neagră şi fină.

— Ţi-a spus Jules? întreabă ea. Că m-a văzut cu Matthew? Arsinoe se opreşte. Se întoarce spre Madrigal, uimită şi dezamăgită.

— Cu Matthew? Cu Matthew al mătuşii Caragh, adică?

— Nu-i mai spune aşa.

— Pentru tine şi pentru noi toţi, aşa e. Îmi imaginez că Jules nu a fost prea încântată.

Madrigal dă cu piciorul într-o pernă şi îşi aruncă pe spate frumoasele plete castanii.

— Nimeni nu a fost încântat. Ştiam că nici tu n-o să fii. Ştiam exact ce o să-mi spui.

Arsinoe se întoarce cu spatele.

— Dacă ştiai, înseamnă că pentru tine nu contează prea mult ce spunem noi. Ai făcut-o oricum.

— Nu te certa azi cu mine! Ai nevoie de ajutorul meu.

— De-asta mi-ai spus acum? Ca să nu te cert, aşa cum ai merita? Dar într-adevăr are nevoie de ea. Pe o măsuţă rotundă se află primele obiecte necesare vrăjii – un mic bol de piatră, cu apă fiartă şi răcită, aromatizată cu ierburi şi petale roşii de trandafir. Madrigal aprinde îmbufnată o lumânare şi încălzeşte la flacăra ei lama unui cuţit.

— Nu am văzut-o pe Jules încă, spune Arsinoe, schimbând subiectul. Dacă nu ajunge la timp, Madrigal ia bolul cu apă şi vine spre ea cu cuţitul. Arsinoe îşi sumetecă mâneca.

— Nu te mai gândi la asta, spune Madrigal. O să ajungă la timp. Sângele lui Arsinoe picură în bolul cu apă ca mierea dintr-un fagure. Picăturile înfloresc roşii în apă şi agită plantele şi petalele de trandafir din ea. Când va ajunge acolo şi sângele

ursului, poţiunea va fi jumătate sânge, jumătate apă. Nu îi vine să creadă că va trebui s-o bea.

— Vraja asta va mai avea efect dacă încep să vomit pe scenă?

— Ssst, face Madrigal. Acum nu mai poţi inciza runa pe mână. Deja sunt prea multe răni acolo, iar asta nu ne permitem să fie neclară. Va trebui s-o desenezi. Apoi o să o lipeşti de capul ursului, înmuiată în poţiune. Trebuie să mai rămână destulă şi în palmă după ce o bei.

— Sigur trebuie s-o beau pe toată? Nu s-ar putea s-o împart cu ursul?

Madrigal presează rana cu o pânză şi îi strânge tare braţul.

— Termină cu gluma! Asta nu e o vrajă măruntă. N-o să facă din urs familiarul tău. Poate nici măcar n-o să ţi-l facă prieten. Dacă Jules nu e destul de puternică încât să-l ţină pe loc după ce îl aduce din vale, atunci ar putea să te sfâşie acolo, în faţa tuturor.

Arsinoe închide gura. Nu trebuiau să-i ceară lui Jules să facă asta. Joseph avea dreptate – e prea mult. O să fie greu să-l ţină pe urs în pădurea tăcută. Să-l ţină calm în faţa unei mulţimi gălăgioase, cu torţe în mâini, o să fie aproape imposibil.

— Dacă am putea să-i vopsim în negru părul lui Jules şi s-o facem regină, spune ea, ironic.

— Da, face Madrigal, dacă am putea.

În faţa cortului se aude lătratul lui Jake.

— Arsinoe, spune Ellis. E timpul.

Madrigal o ţine pe tânăra regină de umeri şi o scuturăîncurajator.

— Când o să vină Jules, o să-mi dea mie sângele, iar eu o voi trimite pe scenă cu poţiunea. O să fie bine. Mai e destul timp.

Arsinoe iese din cort, cu un nod în gât. În faţa cortului nu sunt numai cei din familia Sandrin, Milone sau Luke, ci şi jumătate din naturaliştii din vale.

— Ce caută ei aici? îi şopteşte lui Joseph.

— Ei? întreabă Joseph şi zâmbeşte. Se pare că au auzit zvonuri despre spectacolul tău. Regina Arsinoe şi marele urs brun.

— Şi cum s-a întâmplat asta?

Din clipa în care a aflat Luke, nu a trecut nicio oră până să audă toată valea.

Arsinoe se uită la oamenii aceia. Unii îi zâmbesc în lumina

torţelor. De când e mică au crezut că e o ratată, dar la prima scânteie de speranţă vin s-o urmeze, ca şi cum asta ar fi vrut să facă dintotdeauna.

Poate chiar au vrut.

Scena Reginei Katharine

Templul a decis printr-un decret ordinea spectacolelor. Katharine e prima. Preotesele au întins deja masa lungă de mahon, plină cu mâncăruri toxice. Torţele sunt aprinse. Nu trebuie decât să urce pe scenă şi să înceapă.

Katharine întinde gâtul să se uite la oameni. O mare de feţe şi trupuri îmbrăcate în negru se întinde de-a lungul coastei, dinaintea celor trei scene. Scena ei e în mijloc. Chiar în faţă se află podiumul pe care stau curtezanii şi Marea Preoteasă Luca.

— Aşa de multe preotese! murmură Natalia din spatele ei.

— Da, confirmă Katharine.

Stomacul i se strânge. Natalia o ajută mult să se liniştească, dar ar fi vrut ca Pietyr să se fi răzgândit şi să fie şi el acolo.

— Bine, Kat, spune Natalia. Să mergem.

Urcă împreună pe scenă. Katharine îşi compune cel mai luminos zâmbet posibil şi îşi aminteşte să nu pară rigidă şi formală ca sora ei elementală. Cu toate acestea, privirile îndreptate asupra ei sunt întunecate. Când o să urce Mirabella pe scenă, vor zâmbi toţi ca proştii, fără îndoială.

Genevieve şi vărul Lucian stau în primul rând. Ea înclină capul în direcţia lor şi, pentru prima oară, Genevieve nu se încruntă.

Katharine şi Natalia îşi ocupă locul în capul mesei.

— Ai încredere în mine, spune Natalia. Şi vorbeşte tare.

Katharine aude fâşâitul rochiei în jurul picioarelor. E o rochie mult prea fină ca să fie distrusă de pete la Gave Noir. Nu speră decât ca eventualele pete să nu fie de vomă.

În faţa lor, preotesele iau capacele de pe farfuriile cu mâncare otrăvită şi anunţă ce conţin. Ciuperci otrăvitoare umplute cu brânză de capră şi omag galben. Cod cu sos de tisă. Tartelete cu beladonă. Scorpioni galbeni, înveliţi în zahăr şi unt, cu cremă de leandru. Şi vin de cantaridină. Piesa centrală a festinului este o plăcintă mare, aurie, în formă de lebădă.

Aerul se umple de arome delicioase. Toxicii din primele trei

rânduri ridică nasul să adulmece ca nişte mâţe în faţa ferestrelor de la bucătărie.

— Ţi-e foame, regină Katharine? o întreabă Natalia, iar ea respiră adânc.

— Sunt lihnită.

Natalia stă lângă ea în timp ce mănâncă. La început ia câte puţin, şovăind, ca şi cum nu îi vine să creadă. Dar pe măsură ce festinul avansează, iar toxicii bat din palme mai tare, capătă mai multă încredere. Pe bărbie i se scurg picături rozalii de sos.

Băieţii de pe continent, pe platforma lor, îşi umezesc buzele. Ce minune trebuie să li se pară că văd – o fată care nu poate fi otrăvită. Nici măcar nu contează că nu e adevărat.

Katharine dă la o parte farfuria cu scorpioni glazuraţi. A mâncat deja trei şi a fost destul de inteligentă să lase cozile acoperite de crustă galbenă. Nu i-a mai rămas decât plăcinta în formă de lebădă.

Natalia o conduce pe Katharine spre capătul mesei, iar regina rupe crusta plăcintei, ca să mănânce carnea dinăuntru.

— Asta e tot. Katharine încheie cu un pocal plin de vin, pe care îl dă peste cap.

Loveşte cu palmele în masă. Mulţimea izbucneşte în urale. Mai tare decât era de aşteptat, din cauza uimirii.

Natalia se uită spre platformă şi întâlneşte privirea rece şi împietrită a Marii Preotese.

Natalia îi zâmbeşte.

Scena Reginei Arsinoe

Din locul ei, în spatele scenei, în dreapta lui Katharine, Gave Noir i se pare lui Arsinoe la fel de grotesc pe cât îşi imaginase că arată un festin ritual al toxicilor. Nu a auzit de multe dintre otrăvurile pomenite acolo, dar chiar şi ea trebuie să se declare impresionată de felul în care palida şi micuţa Katharine le înghite. La sfârşitul mesei, Katharine e plină de suc de fructe şi sos de friptură până la coate, iar mulţimea urlă.

Arsinoe îşi încleştează pumnii, dar îşi aminteşte de runa desenată în palmă şi slăbeşte strânsoarea. Nu are voie s-o deformeze sau s-o mânjească. Nu e ziua ideală în care să le pretindă propriilor palme să nu transpire.

— Arsinoe!

— Jules! Slavă zeiţei!

Jules îi strecoară în mână micul bol negru cu poţiunea. Arsinoe se strâmbă.

— Poţi să te prefaci că e vin, îi spune Jules.

Arsinoe se uită lung la bol. I se pare imposibil să bea. Deşi acolo nu sunt mai mult de patru înghiţituri, totuşi sunt patru înghiţituri de lichid sărat, călduţ, cu gust metalic. Sânge din venele ei şi din venele unui urs.

— Cred că văd acolo o bucăţică de blană, spune ea.

— Arsinoe! Bea-o!

Dă bolul peste cap, până când se loveşte uşor de lemnul măştii.

Poţiunea e exact la fel de rea pe cât se temea. E surprinzător de groasă, iar ierburile şi trandafirul nu sunt deloc de ajutor, dimpotrivă, îi conferă o textură gumoasă, neplăcută. Gâtul lui Arsinoe pare că vrea să se închidă, dar reuşeşte să bea, amintindu-şi să păstreze puţin ca să umezească runa.

— O să fiu chiar lângă scenă, spune Jules şi dispare.

Preotesele o anunţă pe Arsinoe şi ea urcă. Privirile mulţimii o apasă la fel de greu ca atunci, pe faleză, dar nu se poate gândi acum la asta. Undeva, nu departe, e un urs care aşteaptă.

Înaintează către mijlocul scenei şi scândurile asamblate în grabă scârţâie sub paşii ei. Gustul de sânge i-a umplut gura şi poţiunea îi întoarce stomacul pe dos. Îşi ţine mâna cu runa la piept. O să meargă. Toată lumea o să creadă că se roagă. Că îşi cheamă familiarul.

— Aici, ursule, ursule, ursule, murmură ea şi închide ochii.

Câteva momente e linişte deplină. Apoi se aude răcnetul ursului.

Oamenii încep să ţipe şi se trag deoparte, făcându-i loc ursului printre ei, iar acesta se îndreaptă spre scenă din umbra falezei. Urcă lângă Arsinoe fără nicio ezitare. Vederea ghearelor lui lungi şi încovoiate îi provoacă mâncărimi la rănile de pe faţă. Undeva, în dreapta ei, o aude pe Camden mârâind şi scuipând.

S-ar putea să nu aibă mult timp. S-ar putea ca Jules să nu-l controleze prea bine pe urs. Trebuie să pună mâna cu runa însângerată pe fruntea lui.

El se apropie. Blana lui îi atinge şoldul, iar ea îngheaţă. Fălcile îi sunt suficient de largi ca să-i ia o jumătate de tors dintr-o

muşcătură.

— Vino, spune ea, şi e uimită cum de nu i se frânge vocea.

Ursul întoarce botul să se uite la ea. Buza de jos îi atârnă, aşa cum atârnă la toţi urşii. Gingiile sunt rozalii şi pătate cu violet. În vârful limbii are un punct negru.

Arsinoe întinde mâna şi îşi apasă palma cu runa însângerată între ochii ursului.

Îşi ţine respiraţia. Se uită fix în ochii aurii ai ursului brun.

Ursul îi adulmecă faţa, balele lui îi mânjesc masca şi Arsinoe începe să râdă.

Mulţimea izbucneşte în urale. Chiar şi naturaliştii care până acum se îndoiau de ea ridică mâinile în aer. Ea ciufuleşte uşor blana ursului şi decide să-şi forţeze norocul.

— Hai, Jules, spune ea, şi îşi ridică braţele într-un mare „V”. Sus!

Ursul se trage puţin înapoi. Apoi se ridică pe labele din spate şi scoate un răget.

Plaja se umple de aclamaţii şi de strigăte, de lătratul şi croncănitul familiarilor bucuroşi. Apoi ursul cade înapoi pe toate patru labele, iar Arsinoe îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi îl strânge cu putere.

Platforma

Marea Preoteasă se uită la fata care îmbrăţişează ursul şi bate din palme la fel precum ceilalţi. Nu are de ales. Printre urale şi strigăte de bucurie, o caută cu privirea pe Rho şi în cele din urmă îi întâlneşte ochii plini de sânge. Luca scutură din cap. S-a terminat. Au pierdut.

Rho clatină din cap. Îşi încleştează dinţii şi duce mâna la cuţitul de la centură.

Scena Reginei Mirabella

— Nimeni nu se aştepta la astfel de performanţe din partea lui Katharine şi Arsinoe, spune Sara Westwood, în timp ce îi aşază pelerina Mirabellei. Dar nu contează. Lumea tot pe tine a venit să te vadă.

Mirabella întinde gâtul, să se uite la scena pe care stă Katharine, la mijlocul mesei cu mâncăruri otrăvite, apoi întoarce

capul spre dreapta, unde stă Arsinoe, bătându-l pe spate cu calm pe enormul urs brun. Nu e prea convinsă că Sara are dreptate. Dar nu poate face altceva.

Tobele încep să răpăie înainte s-o cheme preotesele pe scenă. Sting toate torţele, aşa că scena ei e acum întunecată, nu se mai vede decât lumina roşie dintr-un singur mangal.

Mirabella urcă scările din trei paşi repezi. Îşi aruncă pelerina în spate, iar mulţimea face linişte. Tăcerea e absolută.

Tobele bat mai repede, în ritmul pulsului ei. Întinde mâinile spre foc şi el îi sare în palme. Când flăcările îi cuprind braţele şi îi înconjoară trupul, mulţimea începe să murmure.

Lucrul cu focul este lent şi senzual. Trebuie să se controleze mai mult decât atunci când cheamă vântul sau furtuna. Flăcările sunt strălucitoare. Nu o ard, dar tot are impresia că sângele îi fierbe.

Se învârte. Mulţimea scoate exclamaţii de uimire, iar focul trosneşte în urechile ei.

În mijlocul oamenilor strânşi în faţa ei e Joseph. Când îl vede, e gata să greşească pasul. Chipul lui arată la fel ca în noaptea în care s-au întâlnit, luminat de flăcări pe o plajă întunecată. Cât i-ar plăcea să-l aducă lângă ea pe scenă! Să se învăluie amândoi în văpăi. Mai degrabă să ardă amândoi decât să se despartă, îşi lasă capul pe spate, când el îi rosteşte numele.

— Mirabella!

Scena Reginei Katharine

Natalia o priveşte pe fata care se roteşte în flăcări. Mulţimea e o mare de chipuri uluite, surescitate. Mirabella îi are pe toţi la degetul mic.

Se simte o mişcare în numeroasele rânduri de preotese care înconjoară scena. Mâinile lor se strecoară pe sub pelerine, odihnindu-se pe mânerul pumnalelor. Una dintre ele, cu părul roşu ca sângele, se uită la Natalia cu o privire atât de intensă, încât aceasta e nevoită să-şi întoarcă ochii de la ea.

E greu de crezut ce forţă are spectacolul Mirabellei. Chiar şi Natalia simte un fel de dorinţă care o atrage spre scenă.

Clipeşte din ochi şi se întoarce spre Luca, spre ochii întunecaţi şi arzători ai bătrânei. Trucurile folosite de Natalia şi de

naturalişti nu au nicio importanţă. Templul nu va ceda. Vor face în continuare Anul Sacrificial.

Scena Reginei Arsinoe

Jules reuşeşte cu greu să ţină ursul pe loc şi să urmărească în acelaşi timp dansul Mirabellei. Zgomotul şi mişcarea mulţimii îl fac să devină nervos; acolo, lângă Arsinoe, ursul începe să dea din cap şi să zgârie podeaua cu ghearele.

Jules se concentrează din nou.

— Totul e în regulă, şopteşte ea, cu fruntea plină de transpiraţie, şi, în mintea ei, ursul se smuceşte.

Se smuceşte tare.

Mulţimea se apropie de Mirabella şi Jules îşi încleştează dinţii. Când va termina fata asta? Dansul îi dă senzaţia că durează de o veşnicie, dar oamenii nu par deloc plictisiţi. Jules respiră adânc şi îl caută cu privirea pe Joseph. Trebuie să fie şi el pe undeva, uitându-se la ea, mândru de ce a reuşit să facă cu ursul.

Atâta doar că el nu se uită deloc la ea. Este chiar în faţa scenei Mirabellei. S-a dus acolo odată cu valul de oameni.

Lui Jules nu îi vine să creadă ce privire are. Şi dacă l-ar striga acum din toate puterile, tot n-ar auzi-o. N-ar auzi-o nici dacă i-ar striga direct în ureche. Dorinţa care se citeşte pe chipul lui îi întoarce stomacul pe dos. Niciodată nu s-a uitat la ea aşa cum se uită la Mirabella.

În mijlocul dansului ei, Mirabella întinde mâinile spre el printre flăcări. Toată lumea vede asta. Probabil ştiu toţi că sunt împreună. Că Jules e o proastă.

În pieptul lui Jules, inima se ascute ca un ciob de sticlă şi ceva se rupe. Iar când se rupe, nu mai poate ţine ursul.

Arsinoe îşi dă seama că ceva nu e în regulă în clipa în care ursul începe să scuture din cap. Din senină, privirea lui devine înfricoşată, apoi furioasă.

Arsinoe face un pas înapoi.

— Jules, spune ea, dar când încearcă să-i atragă atenţia acesteia, nu reuşeşte.

Jules nu-şi ia ochii de la scena Mirabellei, la fel precum ceilalţi. Ursul râcâie scândurile cu ghearele.

— Potoleşte-te, spune ea, dar nu poate face nimic.

Magia joasă care îi leagă nu e acelaşi lucru cu o legătură de familiar. Ursul e speriat, iar Jules a pierdut controlul asupra lui.

Nu mai e timp să avertizeze pe cineva, ursul scoate un urlet şi sare de pe scenă în mijlocul mulţimii, lovind cu ghearele ascuţite, cu capul săltându-i în faţă şi-n spate. Oamenii nu se pot da la o parte. Sunt prea înghesuiţi în faţa scenei Mirabellei. Chiar dacă îi zgârie cu ghearele, ursul nu poate să-şi facă loc printre ei, şi atunci se întoarce către scene.

— Jules! ţipă Arsinoe.

Dar strigătul ei se pierde în strigătele mulţimii, care începe să-şi dea seama ce se întâmplă.

Ursul se urcă pe scena din mijloc, iar Katharine începe să ţipe. El se repede la masa de Gave Noir, pe care o face bucăţi, iar bucăţile se rostogolesc de pe scenă. Dar nu reuşeşte s-o prindă pe Katharine. Aceasta a făcut o mişcare rapidă şi s-a tras la o parte din faţa lui.

Preotesele îşi scot cuţitele şi pornesc spre el cu feţe îngrozite. Ursul o sfâşie pe cea care se apropie prima, iar roba ei albă nu poate ascunde sângele şi măruntaiele scoase afară de ghearele lui. Când văd atâta sânge, celelalte preotese îşi pierd curajul şi o iau la fugă împreună cu ceilalţi.

Marea Preoteasă Luca se ridică în picioare şi strigă. Curtezanii privesc îngroziţi.

Pe scena cea mai îndepărtată, Mirabella s-a oprit din dans, dar flăcările încă mai ard în jurul trupului ei. Nu-i trebuie prea mult timp ursului s-o vadă. Se repede spre ea, dărâmând torţele şi oamenii care se află din întâmplare în calea lui. Mirabella e incapabilă să se mişte. Nici măcar să ţipe nu poate.

Joseph sare pe scenă, chiar în faţa ursului. O acoperă pe Mirabella cu trupul lui.

— Nu, strigă Arsinoe. Nu!

Jules trebuie să ştie că e Joseph. Nu se poate să nu vadă. Dar s-ar putea să fie prea târziu să mai cheme ursul înapoi.

Scena Reginei Mirabella

Preotesele ţipă, disperate s-o protejeze pe regină. Dar Mirabella nu aude decât răgetele ursului. Nu simte decât braţele lui Joseph în jurul ei.

Ursul nu i-a atacat. S-a ridicat pe labele din spate. A scos un răget. Dar în final, a început să-şi zgârie capul cu ghearele, ca şi cum ar fi simţit o durere îngrozitoare, apoi a sărit de pe scenă şi a fugit spre plajă.

Mirabella ridică privirea şi se uită la mulţimea panicată şi risipită. Cei mai mulţi au reuşit să se refugieze în vale, fugind printre stânci. Dar în faţa scenelor zac câteva trupuri. Tânăra preoteasă care o asista pe ea zace acum la picioarele scenei, cu braţele îndoite, cu roba desfăcută şi cu abdomenul sfâşiat. Şi încă mulţi alţii au fost răniţi.

— Eşti bine? îi şopteşte Joseph la ureche.

— Da, spune ea şi se agaţă de el.

Joseph îi sărută părul şi umărul. Preotesele cu robe albe îi înconjoară cu pumnalele în mâini.

— Calmaţi-vă! strigă Luca, în picioare, pe platformă, lângă doi curtezani care tremură din toate încheieturile. A plecat!

Mirabella se uită peste braţul lui Joseph la scenele distruse. Arsinoe stă singură acolo, cu braţele atârnându-i greu. Poate nu şi-a dat seama de proporţiile carnagiului pe care îl va produce.

— A trimis ursul ăla la mine, spune ea. După toate câte am făcut s-o salvez. L-ar fi lăsat să mă sfâşie, dacă nu erai tu.

— Nu contează, spune Joseph. Acum eşti în siguranţă. Nu s-a întâmplat nimic.

Îi prinde obrajii în mâini. O sărută.

— Unde e regina Katharine? ţipă Natalia Arron. Luca! Unde e?

— Nu intra în panică, spune Marea Preoteasă. O s-o găsim. Nu se află printre cei căzuţi.

Natalia se uită disperată în jur, voind poate să-şi formeze propriul ei grup de căutare. Dar toţi toxicii ei au fugit. De la poalele scenei se aud gemete, şi Natalia se strâmbă.

Ursul a aruncat masa de pe scenă, în faţa mulţimii. Mâncarea otrăvită e împrăştiată peste tot în nisip. Câţiva familiari câini lipăie de zor din ea.

— Au apucat să mănânce de acolo, plânge o femeie. Opriţi-i! Chemaţi-i înapoi!

Natalia păşeşte repede în faţa lor.

— Izolaţi mâncarea, porunceşte ea, cu ţinuta refăcută şi cu vocea din nou puternică şi calmă. Câinii trebuie să fie aduşi în cortul meu, pentru tratament. Repede. Strângeţi-i şi ţineţi-i departe pe ceilalţi.

Jos de pe scenă, Arsinoe se retrage în compania familiei Milone. Masca pe care o are face ca expresia ei să fie impenetrabilă.

— Cum a putut face asta? întreabă Mirabella, îndurerată.

Dar chiar şi în urechile ei întrebarea sună ridicol pentru o regină.

Joseph încearcă s-o liniştească şi o sărută pe păr.

— Pleacă de lângă ea, naturalistule!

Rho întinde mâna şi îl trage pe Joseph fără efort. El nu se împotriveşte prea tare când vede cuţitul zimţat pe care îl are în mână.

— Lasă-l în pace, spune Mirabella. El m-a salvat.

— De tentativa de asasinat a reginei lui, spune Rho.

Face semn cu capul şi trei preotese îl iau de acolo pe Joseph. Rho o prinde pe Mirabella de braţ. Degetele ei se înfundă adânc în carne şi Mirabella scoate un ţipăt.

— Înapoi la cortul tău, regina mea! revelarea s-a terminat. Anul Ascensiunii a început.

Domeniul Breccia

Crengile îi zgârie faţa lui Katharine în timp ce fuge printre copacii din pădurea de sud. Inima îi bate tare, iar genunchiul o doare de când a căzut de pe scenă. Cade încă o dată, după ce i se încurcă rochia în ramurile unor tufe. Cum nu are torţă, se poate orienta numai după lumina lunii, şi lumina lunii nu e prea puternică în desişul pădurii.

— Pietyr! strigă ea, slăbită şi cu respiraţia tăiată.

Făcuse aşa cum îi spusese el, de la revelare a fugit spre cortul cu cinci laturi şi apoi în pădurea din spate.

— Pietyr!

— Katharine!

El apare din spatele unui copac, cu un mic felinar în mână. Katharine aleargă împleticit, el o prinde şi o strânge la piept.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, spune ea. A fost groaznic.

Ursul ar fi ucis-o. Ar fi sfâşiat-o aşa cum a făcut cu nefericita aceea de preoteasă. Va trece mult timp până să uite privirea lui înnebunită şi arcuirea sinistră a ghearelor lui ascuţite.

— Speram să nu fie aşa, spune Pietyr. Speram ca Natalia să

aibă dreptate. Că are totul sub control. Îmi pare tare rău, Kat.

Ea îşi odihneşte capul pe umărul lui. A fost aşa de frumos din partea lui, să se întâlnească aici, departe de toţi, pentru câteva clipe de linişte. Braţele lui o încălzesc, iar mirosul ciudat din adâncimile Domeniului Breccia o calmează.

Pietyr o leagănă. Păşeşte încet cu ea în braţe, până când ajung aproape să danseze, iar picioarele le alunecă pe suprafaţa netedă a stâncilor de la marginea crevasei.

— Poate trebuia să stau cu Natalia, spune ea. Să nu păţească ceva.

— Natalia e capabilă să aibă singură grijă de ea. Nu ea este în pericol. Ai făcut ce trebuia.

— Vor veni în curând după mine. Să mă caute. Nu avem prea mult timp.

Pietyr o sărută în creştetul capului.

— Ştiu, spune el cu tristeţe. Templul însetat de sânge.

— Cum?

— N-ar fi trebuit să mă îndrăgostesc de tine, Kat.

Îi prinde obrajii în palme.

— Dar te-ai îndrăgostit?

— Da, răspunde el şi o sărută. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, Pietyr, spune Katharine.

Pietyr face un pas înapoi. O ţine de umeri cu tandreţe.

— Pietyr? întreabă ea.

— Îmi pare rău, spune el, şi apoi o aruncă.

Jos, jos, jos, în hăul fără fund al Domeniului Breccia.

Anul ascensiunii începe
Tabăra Arron

La o zi şi jumătate după dezastrul de la revelare, Valea Innisfuil e aproape goală. Naturaliştii şi elementalii au plecat. La fel cei câţiva cu harul războiului şi cei lipsiţi de har. Chiar şi toxicii s-au întors în mare parte acasă, au rămas doar cei din familia Arron şi familiile cele mai loiale.

Multe dintre preotese sunt încă aici, inclusiv Marea Preoteasă Luca, pentru că organizează şi acum echipe de căutare care răscolesc toate cotloanele ca s-o găsească pe Katharine. Dar au căutat prin toată valea. Ţărmul şi pădurea, în toate părţile.

Bietul Pietyr a fost permanent în căutare de când a dispărut Katharine.

Dar nu au găsit niciun trup şi niciun răspuns.

Natalia stă în cortul ei, singură. De ieri nu s-a mai dus în căutare şi, cu cât cercetările durează mai mult, cu atât mai puţin vrea ca ea să fie găsită. Azi, ea ar fi tot Katharine. Dar în curând nu ar fi decât un cadavru umflat şi putred. Natalia nu crede că ar putea suporta să-i vadă oasele ei mici, ţinute laolaltă doar de tendoane şi de o rochie neagră putrezită.

Îşi sprijină capul în mâini, prea obosită ca să-l mai ţină sus. Şi cu siguranţă mult prea obosită ca să strângă corturi şi să se întoarcă la Indrid Down. Să se ducă în faţa consiliului şi să se comporte ca şi cum ar mai fi ceva de făcut pentru ea.

Uşa cortului se ridică şi intră înăuntru Marea Preoteasă Luca, în roba ei albă cu guler negru. Natalia îşi îndreaptă umerii, dar îşi dă seama că nu e vorba despre o veste legată de Katharine. Dacă ar fi fost aşa, Luca ar fi trimis pe cineva după ea, nu ar fi venit personal, fără escortă.

— Mare Preoteasă, spune Natalia. Te rog. Intră.

Luca se întoarce pe jumătate să se asigure că prelata cortului s-a lăsat jos. Apoi ridică nasul şi adulmecă.

— Cortul ăsta, Natalia, miroase a câini morţi.

Natalia îşi strânge buzele. Familiarii, câinii aduşi la ea după revelare, au murit făcând o mizerie groaznică. Nu a avut timp să pregătească o otravă bună. A folosit ce a avut la îndemână, iar câinii s-au zvârcolit pe jos, vomitând pe covoare şi pe perne.

Luca îşi scoate gluga şi se desface la guler, dând la iveală gâtul plin de zbârcituri şi frumosul ei păr alb, lucios.

— Curând va trebui să plec, spune ea. La Rolanth şi la Mirabella.

— Va trebui, spune Natalia cu amărăciune.

— Va rămâne aici un mic grup de preotese. Nu vor opri căutările până nu vor găsi regina.

Preţ de o clipă, cele două femei se privesc fără un cuvânt. Apoi Natalia face semn spre scaunul de vizavi de ea, din faţa măsuţei.

Luca pocneşte din degete şi i se aduce un ceainic. După ce sunt servite şi rămân din nou singure, ea oftează şi se lasă obosită pe spătarul scaunului.

— Unul dintre delegaţi a fugit, spune Luca. Tânărul acela

brunet, cu floare roşie la butonieră. Familia lui e superstiţioasă. Au spus că generaţia asta e blestemată.

— N-a fost un festival prea reuşit, spune Natalia, şi Luca scoate un hohot de râs.

— Era bine dacă îi tăiam capul şi braţele obrăznicăturii când am avut ocazia.

— Era bine dacă Mirabella ta ne-ar fi lăsat.

Luca îşi pune în ceai frişcă şi două cuburi de zahăr, apoi îşi aşază pe farfuriuţă un biscuit subţire.

— Nu are otravă, spune Luca pe un ton mucalit, despre ceai. Dacă vrei, stoarce puţin capul şarpelui acela în ceaşca ta.

— Natalia rânjeşte şi ia o gură de ceai.

— Ce putem face cu Arsinoe? întreabă ea.

— Ce să facem?

— Le-a atacat pe regine înainte de încheierea Revelării. Înainte să înceapă Anul Ascensiunii. E o încălcare a legii, nu?

— O încălcare cu o zi. A fost o demonstraţie de putere, indiferent că ne place nouă sau nu. Lumea va riposta dacă o pedepsim public.

— La ce bun mai e templul dacă nu îşi poate impune propriile legi, mormăie Natalia.

— Chiar aşa, spune Luca. Ia o gură de ceai şi se uită la Natalia pe deasupra ceştii. Frumoasa masă aranjată de tine de Gave Noir, spune ea. Să se împrăştie toate otrăvurile acelea pe nisip. Am luat şi eu puţin de acolo şi i-am dat unei preotese. Şi ce să vezi!

Chipul Marii Preotese se luminează o clipă.

— A supravieţuit! Nici măcar nu i s-a făcut rău. Spre deosebire de câinii ăia nefericiţi pe care i-ai adus aici. Ce le-ai dat, Natalia? Arsenic?

Natalia bate cu degetele în masă. Marea Preotească ridică o sprânceană.

— Nu te mai plânge de slăbiciunea noastră, spune Luca. Suntem aşa din cauza voastră. Voi i-aţi întors pe oameni împotriva noastră.

— Dacă oamenii s-au îndepărtat de predicile voastre, nu noi suntem de vină. Niciodată n-am căutat să impunem voinţa consiliului asupra templului.

— Nu, spune Luca. Aţi încercat doar să ne reduceţi la tăcere.

O studiază cu atenţie pe Natalia. Sunt de mulţi ani adversare,

dar au petrecut foarte puţin timp împreună, şi niciodată când se luptau pentru ceva.

— E ciudat, continuă ea, cum v-aţi îndepărtat de zeiţă. Când ea este cea care creează reginele. Când puterea ei păstrează viaţa noastră pe insulă. Ştiu, spune ea, când vede că Natalia îşi dă ochii peste cap. Aţi crezut că voi faceţi asta. Că forţa harului vostru ne protejează. Dar de unde credeţi că aveţi acest har? De la ea vine acest lucru pe care voi îl veneraţi, cu toate că pe ea n-o veneraţi. În trufia voastră, aţi uitat că ea vi l-a dat şi că tot ea poate să vi-l ia înapoi.

Rolanth

Privite de pe fereastra trăsurii săltăreţe, străzile din Rolanth par ciudat de liniştite. Oraşul a aşteptat-o pe Mirabella să revină victorioasă. Acum, că nu s-a întâmplat aşa, în aer pluteşte ceva trist. Magazinele din cartierul central au scos aproape toate decoraţiunile de Beltane, au mai rămas doar câteva panglici şi ghirlande modeste. La urma urmelor, nu se poate spune că a fost înfrântă. Spectacolul ei de revelare a fost aproape un succes.

Aproape. Dar din cauza lui Arsinoe, nici n-a apucat să-l termine.

Nu mai e mult şi vor ajunge iar la adăpostul casei Westwood. Deşi nu va mai fi la fel ca înainte. Acum, cu Katharine dispărută şi probabil moartă, templul va lua o poziţie defensivă până când se va afla ce s-a întâmplat. Rho va sta zi şi noapte lângă Mirabella, cu o mică armată. Şi acum trăsura e înconjurată de preotese înarmate, la fel şi trăsura din faţă, unde se află Sara şi unchiul Miles.

Mirabella se îndoieşte că Arsinoe va lansa aşa curând un alt atac. Dar templul va fi pregătit pentru orice situaţie.

— Am îngheţat când m-a atacat ursul ăla, şopteşte ea, iar Bree şi Elizabeth, care stau cu capul rezemat de fereastră, ridică privirea spre ea. La început am crezut că e o greşeală. Dar el a venit direct la mine.

Prietenele ei lasă ochii în jos, întristate. Nu îi vor spune că Arsinoe nu a vrut să facă asta. Şi nici ea nu vrea să i se spună aşa ceva. A avut atâtea zile în care şi-a retrăit groaza, zile în

care durerea din inima ei s-a transformat în furie. Poate tot Arsinoe a ucis-o şi pe Katharine. Poate a pus cine ştie ce alte creaturi s-o aştepte în pădure, când ea a fugit acolo.

— Mica şi scumpa Katharine. Pe care ea şi Arsinoe juraseră s-o protejeze.

— Elizabeth, spune Mirabella. Tu eşti naturalistă. Ai fi putut să faci ce a făcut Arsinoe cu ursul ăla?

Elizabeth clatină din cap.

— Niciodată. Nici cincizeci ca mine. Este, mai puternică decât toţi naturaliştii pe care i-am văzut eu.

— Sau de care am auzit, adaugă Bree, cu ochii mari. Mira, ce ne facem? Dacă nu era băiatul ăla, Joseph, acum erai moartă.

Mirabella le-a spus până la urmă cine e Joseph şi ce se întâmplase între ei. Le-a povestit pe nerăsuflate, când stăteau în cort şi era aşa de îndurerată. Se simţea trădată de Arsinoe şi despărţită de Joseph, probabil pentru totdeauna.

— Dragul de Joseph, spune Elizabeth. Iubirea lui te-ar putea salva din nou. Dacă într-adevăr este prieten bun cu Arsinoe, poate o va opri. Poate ne va ajuta.

— N-o să-i cer să fie de partea nimănui, replică Mirabella.

— Dar altcineva o să-i ceară. Arsinoe. Sau Luca. Nu cred că cineva atât de puternic precum Arsinoe va ezita să-şi folosească avantajul.

— Asta-i foarte bine, spune Mirabella. Nu vreau să ezite. Vreau să mă atace şi iar să mă atace, până voi ajunge s-o urăsc.

Se uită din nou pe fereastră, ca să nu mai vadă tristeţea din ochii lui Bree şi Elizabeth. Ele au ştiut că se va ajunge aici. Toată lumea a ştiut, numai ea, nu. Dar a terminat cu sentimentalismele. Când a văzut ursul acela, şi faţa rece a lui Arsinoe în spatele măştii, şi-a dat seama care e adevărul.

Surorile pe care le iubea la Black Cottage nu mai sunt. Arsinoe a văzut că are o şansă şi a profitat de ea. Aşa că, data viitoare, şi Mirabella va profita de şansa ei.

Conacul Greavesdrake

După o săptămână de căutări, Pietyr s-a întors la Greavesdrake cu Natalia. Dar după ce au ajuns, nu a vrut să mai rămână. În lipsa lui Katharine, nimic nu-l mai reţinea acolo.

Natalia nu a încercat să-l convingă să stea. Băiatul suferea

prea mult. Până şi plicticoasa casă de la ţară era de preferat în locul conacului Greavesdrake, bântuit de fantoma lui Katharine.

Înainte să plece, au mai băut un pahar în biroul ei.

— Ai reuşit să mă convingi de povestea cu Anul Sacrificial şi cu templul, spusese el. Am crezut că îi vor lua capul. Nici măcar nu m-am gândit la Arsinoe.

Acum el a plecat, şi-a încărcat toate bagajele în trăsură, iar Natalia e din nou singură. Genevieve şi Antonin s-au dus direct la casele lor din oraş, temându-se de dispoziţia ei proastă. Nu vor îndrăzni să vină aici fără să fie invitaţi.

Nici servitorii nu îndrăznesc să se uite în ochii ei. Ar fi bine dacă măcar câţiva s-ar preface că nu s-a întâmplat nimic.

Natalia se plimbă pe coridor şi ascultă zgârieturile crengilor pe geam, stârnite de vântul primăvăratic. Conacul i se pare foarte friguros anul ăsta. Va trebui să aducă muncitori din capitală, să repare uşile şi ferestrele. Poate nu va mai fi mult timp al ei, dar nu va îngădui ca o casă aşa de veche şi frumoasă să se părăginească.

Pe holul lung şi roşu care duce spre scările dinspre dormitorul ei, vede praful de pe aplicele din perete şi observă un teanc mic de rufe pus chiar în uşa holului care dă spre baie. Se duce acolo să-l ia şi se opreşte.

Nu e singură. În hol e o fată.

Rochia ei e sfâşiată, iar părul este încâlcit şi plin de noroi. Nu se mişcă. Pare că stă acolo de multă vreme.

— Kat? întreabă Natalia.

Fata nu răspunde. Natalia se îndreaptă spre ea şi începe să se teamă că e doar o halucinaţie. Că mintea i-a luat-o razna şi că fata va dispărea în secunda următoare sau că se va dizolva într-o grămadă de gândaci.

Natalia întinde mâna spre ea, iar Katharine se uită în ochii ei.

— Katharine, spune Natalia şi o trage la pieptul ei.

Este chiar Katharine, murdară, rece, dar vie. Fiecare părticică de piele e brăzdată de tăieturi. Mâinile rănite îi atârnă inerte pe lângă corp, pline de sânge, cu unghiile rupte din carne.

— Nu am căzut, spune ea cu voce hârâită.

O voce aspră, de parcă are gâtul plin de pământ din mormânt.

— Trebuie să te încălzim, spune Natalia. Edmund! Adu pături şi pregăteşte baia!

— Nu vreau asta, spune Katharine.

— Ce spui, scumpo? Dar ce vrei tu?

— Vreau răzbunare, şopteşte ea, şi degetele ei trasează pe braţul Nataliei urme însângerate. Şi după aceea îmi vreau coroana.

Wolf Spring

Deşi oamenii din oraş ar vrea să o vadă, Arsinoe stă tot timpul în casa Milone sau în livadă. Nu vrea să se ascundă, de fapt. Dar e mai simplu aici, unde nu se holbează nimeni la ea cu un respect proaspăt descoperit şi unde nu trebuie să explice unde e ursul ei.

Va fi greu să le spună oamenilor că ursul nu e de fapt familiarul său. Poate că i-a impresionat trucul ei, dar cu siguranţă vor fi dezamăgiţi că nu se duce cu el în oraş.

— Accepţi vizitatori? întreabă Billy, venind din capătul livezii.

— Junior, spune ea şi zâmbeşte.

Băiatul şi-a revenit după vremea aceea petrecută în ceaţă, pe mare, şi acum arată foarte bine cu haina lui cafenie. Iar cu frunzele acelea lipite de umăr, nici nu mai seamănă cu un continental.

— Nu te-am auzit niciodată aşa de bucuroasă că mă vezi, spune el.

— Nu credeam că mai eşti aici. M-am gândit că tatăl tău te-a făcut pachet şi te-a dus acasă.

— Nu, nu, răspunde Billy. Trebuie să-mi încep curtarea, la fel precum ceilalţi curtezani. Tatăl meu e un om foarte încăpăţânat. Nu cedează niciodată. O să îţi dai seama şi tu de asta.

Întinde mâna spre ea. În mână ţine o cutie înfăşurată în hârtie albastră, legată cu panglică verde cu negru.

— Ţi-a trimis asta, vezi? O ofertă de pace, spune şi ridică din umeri. Nu e cine ştie ce. Dulciuri de la cofetăria noastră preferată, de acasă. Bomboane de ciocolată. Alune glazurate. Câteva jeleuri. Dar m-am gândit că o să-ţi placă. Dacă tot e doar burta de tine.

— Un dar? Serios? întreabă Arsinoe şi ia cutia. Presupun că ursul l-a făcut să-şi schimbe părerea despre mine.

— Pe toţi i-a făcut să-şi schimbe părerea despre tine. Oftează şi face semn cu capul spre casă: Cum stau lucrurile aici?

Arsinoe se încruntă. De la revelare, Jules e într-o stare mizerabilă. Aproape că nu mai scoate o vorbă.

Din spatele lui Billy apare Joseph, cu mâinile în buzunare. Expresia lui e sumbră, dar hotărâtă.

— Ce cauţi aici? întreabă Arsinoe.

— Am venit s-o văd pe Jules. Trebuie să vorbesc cu ea despre ce s-a întâmplat.

— Poate trebuie să-i ceri iertare în genunchi, mai degrabă. Şi mie, la fel.

— Şi ţie? întreabă el, nedumerit.

— Trebuie să fie ceva de capul ei, spune Arsinoe. Sora mea elementală. Să te facă aşa să uiţi de tot ce ai promis vreodată. Lui Jules. Mie.

— Arsinoe!

— Ai vrea să mor eu în locul ei? Asta te-ar face fericit?

Se îndreaptă spre casă, după ce trece de el, îmbrâncindu-l cu putere. Ar mai avea multe de adăugat, dar mai corect e s-o lase mai întâi pe Jules să-i spună lui Joseph ce are de spus.

— Dă-mi voie să duc astea, spune ea, scuturând cutia cu bomboane. După aia merg s-o chem aici.

Nu îi ia prea mult s-o găsească pe Jules, care se plimbă pe câmpurile din sud cu Ellis, discutând despre culturile de primăvară. Când Jules dă cu ochii de ea, parcă îi cade faţa, ca şi cum ar şti despre ce e vorba.

— Trebuie să vorbeşti cu el la un moment dat, spune Arsinoe.

— Chiar trebuie?

Ellis pune afectuos mâna pe umărul nepoatei lui, apoi se îndepărtează printre rândurile de plante, cu Jake în braţe. Micul spaniel alb n-a mai mers aproape deloc în picioare de la Beltane. Totuşi Ellis e cum nu se poate mai bucuros că otrava aceea nu l-a ucis, aşa cum s-a întâmplat cu bieţii familiari care au mâncat din resturile de la Gave Noir.

Jules se lasă condusă de Arsinoe spre partea din faţă a casei, acolo unde aşteaptă Billy şi Joseph.

Arsinoe îl ia de cot pe Billy şi se îndepărtează cu el, ca să le ofere puţină intimitate lui Jules şi Joseph.

— Bine, spune Jules. Să stăm de vorbă.

Jules îi deschide lui Joseph uşa dormitorului pe care ea îl împarte cu Arsinoe, închizând-o afară pe Camden. Nu ştie ce se va spune şi cât de mult se va înfuria. Dar mai târziu s-ar putea

să regrete dacă puma l-ar răni.

Afară, Joseph părea încordat, dar calm, ca şi cum ar fi repetat de multe ori povestea pe care vrea să i-o spună acum. Înăuntru, însă, parcă se face mic. Se uită spre patul ei, acolo unde au petrecut atâtea clipe împreună.

— Cum ai putut să faci asta? întreabă el încet. Cum ai putut trimite ursul să atace?

— L-am şi oprit, nu-i aşa? izbucneşte Jules. Pentru asta ai venit? Ca să mă acuzi? Nu ca să-mi spui că-ţi pare rău că te-ai îndrăgostit de altcineva?

— Jules! Au murit oameni.

Ea îi întoarce spatele. Ştie asta. Crede că e idioată? S-a întâmplat aşa de repede. Ursul era sub controlul ei, iar în clipa următoare, a fost cel mai dificil lucru pe care l-a avut vreodată de făcut, să-l aducă din nou sub control. Dar nu putea să-l lase să-i facă rău lui Joseph.

Se reazemă de birou şi împinge deoparte cutia înfăşurată în hârtie albastră.

— Ce-i asta? întreabă ea.

— Billy i-a adus-o lui Arsinoe. O cutie cu bomboane.

— Jules scoate capacul. Nu prea se omoară cu dulciurile. Oricum, nu-i plac aşa de mult ca lui Arsinoe.

— A făcut o alegere bună, spune ea.

— Jules! Răspunde-mi la întrebare. De ce ai făcut asta?

— Nu am făcut-o! ţipă ea. Nu am vrut să atace. Îl controlam foarte bine. Până când am văzut dansul ei. Până când te-am văzut pe tine, cum te uiţi la ea. Aşa cum niciodată nu te-ai uitat la mine.

Umerii lui Joseph se prăbuşesc.

— Nu e adevărat, spune el. M-am uitat la tine. Mă uit la tine, Jules. Mereu m-am uitat.

— Nu aşa, replică Jules.

Vede cu ochii minţii atacul ursului. Nu-şi dă seama dacă l-ar fi oprit dintr-un atac asupra Mirabellei. Nu-şi aminteşte decât furia şi durerea, şi cum toată lumea ei s-a făcut roşie.

Jules bagă mâna în cutie şi ia o bomboană. Nu are niciun gust, dar cel puţin el n-o s-o mai întrebe nimic în timp ce mestecă.

— Noaptea de debarcare, şopteşte ea. În cortul meu. Când nu ai vrut să mă atingi. Din cauza ei nu ai vrut, nu-i aşa?

— Da.

A spus-o aşa de uşor. Un singur cuvânt. Ca şi cum nu mai e nevoie de nicio explicaţie. De nicio justificare. Ca şi cum cuvântul ăsta nu ar face-o pe Jules să ameţească.

— Deci, nu mă mai iubeşti. M-ai iubit vreodată?

Se îndepărtează de masă şi face câţiva paşi şovăitori, simţind un gol în stomac.

— Am fost de-a dreptul idioată, nu-i aşa?

— Nu.

Jules clipeşte. Privirea i se întunecă, apoi se luminează, după care se întunecă iar. De la genunchi în jos, îi amorţesc picioarele.

— Jules, eu…

— Joseph, spune ea, iar vocea ei îl face să ridice capul.

Se repede la ea şi o ia în braţe înainte de a cădea.

— Joseph, murmură ea. Otravă.

Ochii lui se fac mari. Se uită îngrozit la cutia cu bomboane, în timp ce Jules îşi pierde cunoştinţa, apoi începe să strige după Cait şi Ellis.

— E vina mea, spune Joseph.

— Taci din gură, spune Arsinoe. Cum să fie vina ta?

Stau lângă patul lui Jules, aşa cum au stat de când au plecat vindecătorii. Nu pot face nimic, au spus ei, nu pot decât să stea şi să aştepte clipa în care i se vor opri plămânii sau inima. Cait i-a aruncat afară după asta. I-a aruncat afară şi a plâns ore în şir, cu capul pe masa din bucătărie.

— La naiba, unde e Madrigal?

Joseph o apucă de blană pe Camden, aşa cum stă întinsă peste picioarele lui Jules.

— Nu face faţă, spune Arsinoe.

Dar ştie unde e Madrigal. E plecată acolo, la copacul încovoiat, să se roage şi să facă legăminte magice cu sânge. E plecată să implore pentru fiica ei.

Ellis bate încet la uşă şi bagă capul în cameră.

— Arsinoe. A venit continentalul, vrea să te vadă.

Arsinoe se ridică şi îşi şterge ochii.

— Nu o lăsa singură, Joseph.

— N-o s-o las, spune el. Niciodată nu am s-o mai las.

Billy aşteaptă în curte, rezemat de peretele casei. Se întoarce când aude că vine, şi o clipă ea are impresia că vrea s-o îmbrăţişeze, dar el nu face asta.

— Nu am ştiut, Arsinoe. Trebuie să mă crezi. Nu am ştiut.

— Ştiu.

Chipul lui se umple de uşurare.

— Îmi pare aşa de rău, spune el. O să-şi revină?

— Nu ştiu. Ei nu cred.

Billy o ia în braţe pe Arsinoe, cu mişcări lente şi şovăitoare, ca şi cum ar putea să-l muşte. Poate că l-ar şi muşca, dacă nu ar avea nevoie de umărul lui bun şi solid de care să se sprijine.

— Vor plăti toţi pentru asta, spune ea, cu capul înfundat în umărul lui. Vor vărsa sânge şi vor urla şi vor primi ce merită.

La două zile după otrăvire, Jules deschide ochii. Arsinoe e aşa de obosită, încât nici nu-şi dă seama dacă nu cumva are halucinaţii, asta până când Camden se suie pe pieptul lui Jules şi începe s-o lingă pe faţă.

Madrigal plânge de bucurie. Ellis îngenunchează lângă patul ei şi începe să se roage. Cait o trimite iar pe Eva, cioara ei, după vindecători.

Joseph nu e în stare decât să plângă şi să îi ţină mâna lipită de obrazul lui.

Arsinoe mai aduce în dormitor o glastră cu flori de la Joseph şi o aşază pe pervaz. Aproape că nu mai e loc în cameră. Atât de multe ofrande s-au înghesuit în spaţiul acela, încât acum seamănă cu o seră. În timp ce aranjează glastrele, câţiva boboci se deschid cu pocnituri delicate. Se întoarce spre Jules, care stă în capul oaselor, rezemată de perne.

— Ne simţim mai bine, nu?

— Voiam doar să văd dacă mai pot s-o fac, spune Jules.

— Normal că poţi. Întotdeauna o să poţi.

Se duce spre pat şi se aşază pe margine, apoi o scarpină pe Camden pe spate. Jules arată mult mai bine azi. În sfârşit e destul de puternică să audă ceea ce Arsinoe arde de nerăbdare să-i spună.

— Ce? o întreabă Jules. Ce e? Zici că eşti Camden după ce dă iama prin ouă.

Arsinoe se uită pe coridor. Casa e pustie. Cait şi Ellis sunt în livadă, iar Madrigal e în oraş cu Matthew.

— Trebuie să-ţi spun ceva. Despre bomboana aia.

— Ce? E vorba despre Billy? El a făcut-o?

— Nu. Nu ştiu. Nu cred. Înghite în sec şi se uită la Jules cu ochii strălucitori. Şi eu am mâncat, spune.

— Jules se uită fix la ea, confuză.

— Când am pus cutia pe masă, continuă Arsinoe. Înainte să vin să te iau de pe câmp. Am mâncat trei bomboane. Două de ciocolată şi o caramea.

— Arsinoe!

— Când m-ai văzut tu vreodată pe mine să rezist la bomboane?

— Nu înţeleg, spune Jules.

— Nici eu n-am înţeles. La început. Ţi-a fost aşa de rău! Şi Joseph a spus că ai mâncat una singură. Şi am fost aşa de îngrijorată din cauza ta, că o vreme nici nu m-am gândit la asta. Dar apoi ţi-ai revenit. Iar eu am înţeles. Arsinoe se apleacă în faţă, sprijinindu-se în coate. Nu am fost o regină fără har în tot acest timp, Jules. Incapabilă să fac să înmugurească o creangă, să coc o roşie sau să fac o pasăre idioată să vină pe umărul meu.

Vocea ei devine tot mai tare şi mai grăbită, dar apoi se calmează şi vorbeşte mai încet.

— În tot acest timp, am crezut că sunt un nimeni. Dar nu sunt un nimeni, Jules. Arsinoe ridică ochii spre ea şi zâmbeşte. Sunt o toxică.